Programa de Govern

FORÇA!

Cap a la independència

Eleccions al Parlament de Catalunya 1995

FORÇA!

Cap a la Independència

Eleccions al Parlament de Catalunya
1995

Presentació

Benvolguts ciutadans/Benvolgudes ciutadanes,

Ara fa quasi quatre anys que ERC plantejava en les anteriors eleccions al Parlament de Catalunya l'objectiu d'anar cap a la independència. I l'electorat ens donà una empenta en aquesta direcció. Passat aquest temps l'objectiu és més vigent que mai i, per això, aquest cop demanem més **força** per avançar més ràpidament cap a l'objectiu que el nostre poble pugui esdevenir normal.

Els reptes que ens té preparat aquest final de segle són notables. Un atur estructural que afecta nombroses famílies, una revolució tecnològica i industrial que cal atrapar si no volem quedar desengantxats del progrés, un nivell de serveis que pot perillar si s'ensorren les finances de l'Estat i la necessitat de fer un esforç perquè els joves s'incorporin plenament en aquesta societat que canvia acceleradament i ho facin sense oblidar les arrels.

Tots aquests reptes necessiten un enfocament progressista que parteixi de la base que és la majoria de la població -la que viu del seu treball- la que ha de determinar la direcció de la política. Que són els treballadors, els pagesos, els petits i matjans industrials i comerciants, els joves estudiants i aturats els qui, en ser la majoria, han de determinar la preocupació central de les opcions polítiques. Però de fet només una força com ERC de tradició popular, una esquerra que ja té orígens no dogmàtics i gens estatalistes pot fer propostes afrontin els grans reptes del segle XXI.

I això ben entès, sempre avançant sense parar, ja sigui gradualment o acceleradament, cap a la sobirania del nostre poble, que és la que ens pot donar les claus del nostre futur. Som els catalans i les catalanes, qualsevol que sigui el nostre origen ètnic o cultural, els qui hem de tenir a les mans els instruments per dissenyar les solucions que volem donar als grans reptes que ens esperen. Així com nosaltres, ho van entendre ja fa uns anys tots els pobles de l'Est europeu que van assolir la independència. Ara mateix, són els quebequesos, els escocesos, els irlandesos, els gal·lesos, els flamencs, els valons, els bascos i els gallecs que, juntament amb nosaltres, estan fent passos en la mateixa direcció. En el marc de l'Occident democràtic, el pas de la democràcia representativa a la participativa ha d'anar acompanyat del principi de la subsidiarietat i del reconeixement del dret a l'autodeterminació. I l'avanç en aquesta direcció, amb les giragonses que calguin, serà imparable.

En les vostres mans teniu les propostes que fem perquè en la propera legislatura puguem donar un tomb a l'encallament en què es troba el nostre país. Per això proposem un doble acord: un **Contracte amb Catalunya,** que significa un acord amb els ciutadans que ens compromet mútuament a complir-lo en totes aquelles propostes que configuren el nostre programa de govern i els programes comarcals. I per altra banda, un **Pacte per la Democràcia Catalana** i **Cap a la Sobirania** que és un llistat de punts mínims que oferim a la resta de forces polítiques de tradició democràtica per tal de donar un salt en la propera legislatura que ens permeti avançar en la democràcia participativa, en l'economia productiva i sostenible, en la solidaritat interior i en l'exterior, i sempre cap a la sobirania.

El programa que teniu a les mans serà la base per discutir amb tots aquells electors que ens convidin a casa seva durant la campanya i serà la guia que orientarà l'acció parlamentària o de govern d'ERC en els propers quatre anys. Esperem que signeu amb nosaltres aquest **Contracte amb Catalunya.** I que puguem avançar amb **Força Cap a la Independència**.

Àngel Colom
Secretari general d'Esquerra Republicana de Catalunya
Candidat a president de la Generalitat

Índex

1. Marc i objectius del Contracte amb Catalunya 11
1.1 El moment de les eleccions al Parlament de Catalunya 1995 11
1.2 El Contracte amb Catalunya, un nou estil de fer política 11
1.3 Objectius i condicionants del Contracte amb Catalunya d'ERC 11
1.3.1 Situar les persones al centre d'una economia pròspera 11
1.3.1.1 Crear treball mitjançant l'economia productiva 12
1.3.1.2 Avançar en la corresponsabilització de treballadors i empresaris 12
1.3.1.3 Aplicar uns impostos més justos i que es quedin a Catalunya 13
1.3.1.4 Aconseguir que la Generalitat tingui tot el poder en matèria econòmica 13
1.3.2 Millorar la qualitat de vida, per l'ecologia i pel nivell de serveis 14
1.3.3 Convidar els joves a ser protagonistes dels reptes del s. XXI 14
1.3.4 Obtenir més democràcia i més llibertats per a uns ciutadans més responsables 15
1.3.5 Inserir Catalunya directament a Europa i al món, des dels seus valors i potencialitats 16
1.3.5.1 Incorporar Catalunya a l'Europa avançada 16
1.3.5.2 Convertir Catalunya en estat europeu. Cap a la independència 17
1.4 Salvar els obstacles amb què es troba el progrés de Catalunya 18
1.4.1 Cal superar els obstacles que ens allunyen d'Europa 18
1.4.2 El règim espanyol és un fre per a Catalunya 18
1.4.3 L'Estatut està esgotat 19
1.4.4 Cal canviar de política a la Generalitat 19
1.4.5 El centre-dreta ja ha manat durant prou temps 20
1.4.6 La política espanyola ha estat un fracàs per als polítics catalans 20
1.4.7 Hi ha moltes opcions que no són alternatives a Pujol 20
1.5 Signar un pacte per la democràcia catalana i cap a la sobirania 21
1.6 ERC un partit de llibertats, un relleu tranquil que ja avança 22
1.6.1 La feina feta des dels escons del Parlament de Catalunya 22
1.6.2 Cal un relleu tranquil 23
2. Contingut del Contracte amb Catalunya 23
2.1 Situar les persones al centre d'una economia pròspera 23
2.1.1 Programes d'actuació immediata 24
2.1.1.1 Programa nacional d'ocupació 24
2.1.1.2 Règim de Concert Econòmic 24
2.1.1.3 Programa nacional de suport a les PIMES 25
2.1.1.4 Programa de projecció internacional 25
2.1.1.5 Pla d'integració de la dona en l'economia 25
2.1.2 Política de suport als sectors productius 25
2.1.2.1 Sector primari 25
2.1.2.2 Sector secundari 28
2.1.2.3 Sector terciari 29
2.1.3 Sector financer 31
2.1.4 Reordenació del sector públic 32
2.2 Millorar la qualitat de vida per l'ecologia i el nivell dels serveis 32
2.2.1 Per un desenvolupament sostenible 32
2.2.1.1 L'energia 32
2.2.1.2 Residus urbans 33

		2.2.1.3	Residus industrials	34
		2.2.1.4	Litoral	35
		2.2.1.5	Educació ambiental	35
		2.2.1.6	Protecció dels animals	36
		2.2.1.7	Incendis	36
		2.2.1.8	Patrimoni natural	37
	2.2.2	Benestar social i drets de les persones		37
		2.2.2.1	Sanitat	37
		2.2.2.2	Política social	38
2.3.	Convidar els joves a ser protagonistes dels reptes del s. XXI			45
	2.3.1	Política de joventut i necessitats actuals		45
		2.3.1.1	Joventut, societat, nació i política de joventut	45
		2.3.1.2	Per una veritable política de joventut	45
		2.3.1.3	Per un veritable pla integral de joventut	45
		2.3.1.4	Servei militar i objecció de consciència	50
	2.3.2	Toxicomanies		50
	2.3.3	Sida		51
	2.3.4	Afrontar els reptes del segle XXI. Per un espai nacional de comunicació		52
		2.3.4.1	Pla Nacional d'Infraestructures, Mitjans i Serveis de la Comunicació	52
		2.3.4.2	Pla Nacional de Telecomunicacions	53
		2.3.4.3	Pla Nacional dels Mitjans de Comunicació	54
		2.3.4.4	Institut Nacional d'àudio-visuals: per a la creació d'una marca catalana	55
		2.3.4.5	Agència Catalana de Notícies	56
		2.3.4.6	Pla Nacional per a la Premsa Escrita	56
	2.3.5	Mesures per a una política lingüística normalitzadora		56
		2.3.5.1	Àmbit dels drets lingüístics dels ciutadans	56
		2.3.5.2	Àmbit de l'Administració	57
		2.3.5.3	Àmbit de l'ensenyament	57
		2.3.5.4	Àmbit de la joventut	58
		2.3.5.5	Àmbit dels mitjans de comunicació	58
		2.3.5.6	Àmbit de la cultura	58
		2.3.5.7	Àmbit socioeconòmic	58
		2.3.5.8	Àmbit de l'associacionisme i la societat civil	59
		2.3.5.9	Àmbit dels Països Catalans	59
		2.3.5.10	Àmbit de l'Estat espanyol	59
		2.3.5.11	Àmbit de la projecció exterior	59
	2.3.6	Ensenyament		60
		2.3.6.1	Ensenyament infantil, primari i secundari	60
		2.3.6.2.	Situació actual de l'ensenyament a Catalunya	60
		2.3.6.3	Proposta d'ERC per a l'ensenyament	61
		2.3.6.4	Per una universitat catalana d'alt nivell	62
	2.3.7	Política científica i tecnològica		65
		2.3.7.1	El paper de la recerca i el desenvolupament en la nostra societat	65
		2.3.7.2	La situació actual	65
		2.3.7.3	Un model de política científica	65
	2.3.8	Cultura		67
		2.3.8.1	Premsa	68
		2.3.8.2	Llibre	69
		2.3.8.3	Ràdio	69

	2.3.8.4	Televisió	69
	2.3.8.5	Cinema	69
	2.3.8.6	Vídeo	69
	2.3.8.7	Indústria discogràfica	69
	2.3.8.8	Patrimoni artístic	69
	2.3.8.9	Patrimoni escrit i documental	69
	2.3.8.10	Teatre	70
	2.3.8.11	Xarxa de Teatres Públics	70
	2.3.8.12	Creació i recerca	70
	2.3.8.13	Rock i música en català	70
	2.3.8.14	Cultura tradicional i popular	70
	2.3.8.15	Música	71
	2.3.8.16	Institut d'Estudis Catalans	71
	2.3.8.17	Estructura del Departament	71
2.3.9	Proposta per a la normalització religiosa		71
2.3.10	Esport		72
	2.3.10.1	L'activitat física i l'esport en edat escolar	72
	2.3.10.2	L'activitat física i l'esport per als joves	73
	2.3.10.3	L'activitat física i l'esport per a adults	73
	2.3.10.4	L'activitat física i l'esport per a la gent gran	73
	2.3.10.5	Recull de propostes pel que fa a les federacions, organització esportiva en el nostre país i el Comitè Olímpic Català	73
2.4.	Obtenir més democràcia i més llibertats per a uns ciutadans més responsables. Avançar cap a la democràcia participativa		74
2.4.1	Cap a la democratització		74
	2.4.1.1	De la democràcia representativa a la participativa	74
	2.4.1.2	Finançament dels partits polítics	76
	2.4.1.3	Campanyes electorals	76
	2.4.1.4	Relació Administració-empresa	76
	2.4.1.5	La propaganda institucional	76
2.4.2	L'Administració al servei dels ciutadans		76
	2.4.2.1	Àmbit legislatiu general	77
	2.4.2.2	Àmbit del marc competencial	77
	2.4.2.3	Àmbit d'aplicació del principi de subsidiarietat	77
	2.4.2.4	Àmbit de l'organització territorial	77
	2.4.2.5	Àmbit del finançament municipal	77
	2.4.2.6	Àmbit de la gestió pública local	78
	2.4.2.7	Àmbit de la regeneració democràtica	78
	2.4.2.8	Àmbit del municipalisme català	78
	2.4.2.9	Àmbit de l'especificitat de Barcelona	78
2.4.3.	Funció pública		79
2.4.4.	El territori: Tauler de joc de la democràcia		79
	2.4.4.1	L'estat de la qüestió	79
	2.4.4.2	Les alternatives territorials	81
2.4.5	Un model català de seguretat pública: 23 propostes		82
2.4.6	Justícia i dret		84
	2.4.6.1	Direcció General de Serveis Penitenciariss i Rehabilitació	84
	2.4.6.2	Direcció General de Dret i Entitats Juridiqes	85
	2.4.6.3	Direcció General de Relacions amb l'Administració de Justícia	86

2.5	Inserir Catalunya directament a Europa i al món. Avançar cap a la sobirania		86
	2.5.1.	Completar l'Estatut	86
	2.5.2	Aprovar un nou Estatut Nacional d'Autonomia	88
	2.5.3	Construir una nació de ciutadans sense exclusions	88
	2.5.4	Afavorir la confluència dels Països Catalans	89
	2.5.5	Política exterior de Catalunya	89
		2.5.5.1 Política exterior de Catalunya	90
		2.5.5.2 Unió Europea	91
		2.5.5.3 Cooperació internacional	91

Contractes Comarcals

Alt Camp	95
Alt Empordà	96
Alt Penedès	97
Alt Pirineu	98
Anoia	99
Bages	100
Baix Camp	102
Baix Empordà	103
Baix Llobregat i Hospitalet de Llobregat	104
Baix Penedès	105
Barcelona	106
Barcelonès Nord	107
Berguedà	107
Cerdanya	108
Conca de Barberà	109
Garraf	110
Garrigues	112
Garrotxa	113
Gironès	114
Maresme	115
Noguera	116
Osona	117
Pallars Jussà	118
Pla d'Urgell	119
Pla de l'Estany	120
Priorat	121
Ribera d'Ebre	122
Ripollès	123
Segarra	124
Segrià	126
Selva	127
Solsonès	128
Tarragonès	128
Terres de l'Ebre	129
Urgell	130
Val d'Aran	131
Vallès Occidental	131
Vallès Oriental	132

Contracte amb Catalunya

Programa de Govern
per a la Generalitat de Catalunya
1995-1999

1. Marc i objectius del Contracte amb Catalunya

1.1 El moment de les eleccions al Parlament de Catalunya 1995

Les properes eleccions al Parlament de Catalunya es desenvolupen en un marc bastant diferent de les anteriors. Hi ha hagut canvis en les qüestions que afecten la vida quotidiana de la gent: l'economia i el treball, la qualitat de vida lligada a l'estat del benestar, l'acceleració de la revolució tecnològica... També en el marc polític espanyol i català fa la sensació d'estar en un final d'etapa política que caldrà superar amb ordre però amb valentia. I, finalment, en el camp internacional vivim la ressaca de l'onada d'independències que travessà l'Europa de l'Est a primers dels anys 90, un cert estancament de la idea d'Europa i una certa confusió sobre el liderat mundial.

Abans d'entrar en detall en el programa de govern que ERC proposa per a les properes eleccions, ni que sigui breument, es donaran unes pinzellades sobre els objectius i el context de les nostres propostes, sobre el panorama polític a Catalunya, a l'Estat espanyol i a Europa.

1.2 El Contracte amb Catalunya, un nou estil de fer política

L'eix de la proposta d'ERC en aquestes eleccions és la idea que els polítics i ciutadans han de relacionar-se a través d'acords tan concrets com sigui possible, per tal que la política torni a ser una activitat creïble. Els ciutadans han de poder passar comptes del que s'ha complert. I, alhora, haurien de tenir unes possibilitats de participació que no es limitessin a la votació periòdica de candidats. Per altra banda, el concepte de Contracte amb Catalunya també vol dir compromís amb els catalans i catalanes per avançar cap a la independència com assenyala sempre el subtítol de totes les campanyes d'ERC. Aquest CONTRACTE AMB CATALUNYA es concreta més endavant en propostes ordenades per àmbits i també en el conjunt de contractes comarcals que concreten a cada territori els nostres compromisos.

Però abans de presentar aquestes propostes cal evidenciar quins objectius les mouen i amb quins condicionaments ens trobem per poder-les assolir.

1.3 Objectius i condicionaments del Contracte amb Catalunya d'ERC

Les propostes programàtiques d'ERC tenen com a finalitat els següents objectius:

1.3.1. Situar les persones al centre d'una economia pròspera.
1.3.2. Millorar la qualitat de vida per l'ecologia i el nivell de serveis.
1.3.3. Convidar els joves a ser protagonistes dels reptes del s. XXI.
1.3.4. Obtenir més democràcia i més llibertats per a uns ciutadans més responsables.
1.3.5. Inserir Catalunya directament a Europa i al món des dels seus valors i potencialitats.

1.3.1 Situar les persones al centre d'una economia pròspera

Aquestes eleccions al Parlament de Catalunya es convoquen en una Catalunya amb problemes econòmics i socials molt importants, una Catalunya on centenars de milers d'homes i dones -i sobretot dones- estan a l'atur i busquen feina. Alguns s'han trobat inexorablement instal·lats a l'atur crònic, d'altres subsisteixen d'un treball precari. Molts, nombrosos, no troben habitatge fix. Els joves, a Catalunya, són els qui més massivament viuen en la incertesa. Malgrat haver guanyat, la majoria, la batalla de la supervivència, hi ha una Catalunya amb pobresa relativa, però també una Catalunya pobra: un estudi de la UE revelava que centenars de milers de ciutadans sobreviuen amb una renda considerada de pobresa relativa.

I també els qui tenen feina, els pagesos, els pescadors, els treballadors assalariats o autònoms, molts tècnics i quadres

mitjans, s'interroguen, amb una certa angoixa, pel futur. I, de nou, sobretot els joves volen saber respostes sobre quina Catalunya, quins recursos, quines feines, quins projectes cal canviar.

La gent del carrer es pregunta si l'atur ha de ser una plaga incurable que ja no perdona ni tan sols en períodes de bonança de l'economia. Fins i tot en els moments en què les indústries tornen a tenir beneficis i la inflació es conté, no es creen llocs de treball suficients o suficientment estables. La conseqüència és que nombroses famílies es veuen obligades a dependre d'un sol sou o a viure dels subsidis o de les ajudes socials i contenen la seva capacitat de consum a causa de la inseguretat que donen els contractes de treball temporals o en condicions precàries que amb diferents denominacions continuen fent-se majoritàriament. L'economia s'ha de sotmetre a les necessitats de les persones i no a l'inrevés i, per tant, no s'ha de renunciar a aconseguir treball per a tothom. I per aconseguir-ho s'hauran de fer tries i segurament acabar amb alguns privilegis.

Les prioritats de les propostes d'ERC van destinades a:

- Crear treball mitjançant l'economia productiva.
- Avançar en la corresponsabilització de treballadors i empresaris.
- Aplicar uns impostos més justos i que es quedin a Catalunya.
- Aconseguir que la Generalitat tingui tot el poder en matèria econòmica.

1.3.1.1 Crear treball mitjançant l'economia productiva

Aquest objectiu central se subdivideix en :

- Incentivar l'exportació i promoure canvis en l'ordre econòmic mundial.
- Fomentar la creació d'empreses, de cooperatives i d'autoocupació.
- Promoure la pagesia, el comerç i el turisme.
- Distribuir de forma diferent el temps de treball.

La creació de treball, però, parteix d'uns condicionaments que cal analitzar breument.

Són les empreses petites i mitjanes les que representen aproximadament el 80% dels llocs de treball a Catalunya. Però les condicions amb què es mouen avui aquestes empreses fan desmoralitzar molts dels seus dirigents i dissuadeixen altra gent de prendre inciatives empresarials. La cotització a la Seguretat Social, que és de les més altes d'Europa, les càrregues fiscals sobre les transmissions patrimonials, la manca de control per part de la Seguretat Social dels abusos en les baixes laborals i un Impost d'Activitats Econòmiques que recau sobre indústria i comerç per afrontar al dèficit municipal que provoquen uns pressupostos centralitzats a Madrid són obstacles que molts empresaris assenyalen com a causes de les seves dificultats. Per altra part, l'actual president de la Generalitat, en comptes d'apostar decididament per les petites i mitjanes indústries, les més rendibles, ha dedicat molt de temps només a cercar la implantació de multinacionals, que no sempre han aportat coses bones, sobretot quan s'han limitat a comprar sectors de la nostra xarxa industrial i a assegurar la quota de mercat català i espanyol.

Catalunya, que té escasses competències en l'àrea d'economia i finances, es troba totalment supeditada a les polítiques que es dissenyen a Madrid, que solen ser molt insensibles a la dinàmica industrial. I això fa que les multinacionals exigeixin altres avantatges que les empreses catalanes no tenen. Diner car, infraestructures retardades i de peatge, costos de l'energia elevats per la presència de monopolis són alguns dels obstacles que Madrid col·loca a la indústria catalana i, per tant, a la possibilitat de creació de llocs de treball per abordar l'atur.

Les empreses catalanes no es poden ja refiar d'un mercat espanyol esquifit i que ja no està assegurat com en l'època del proteccionisme. Tot i que encara un 70 % de les exportacions catalanes van a Espanya, això només és símptoma d'un retard crònic de la nostra capacitat exportadora a Europa i de la baixa competivitat. El mercat espanyol està destinat a desaparèixer amb el temps i per tant és molt urgent canviar l'òptica dels nostres empresaris.

Ara bé, un aspecte clau per a la salvaguarda del teixit industrial passa per la política europea. I aquesta fins ara ha estat bastant negativa, per dues raons: el govern espanyol va negociar malament la nostra entrada i no va defensar suficientment sectors que han estat incapaços de resistir el xoc del mercat únic. I la mateixa Unió Europea s'ha plegat als interessos dels Estats Units i del Japó, i amb els acords del GATT (acord mundial sobre comerç internacional) ha obert les portes a productes exteriors, mentre les grans potències continuen protegint-se de les nostres exportacions. La competència amb els estats no europeus s'ha de fer amb les armes legals i s'ha de reclamar el respecte, en els països asiàtics competidors, de les regles mundials que limiten el treball dels nens, de les dones, dels presoners, que prohibeixen l'excessiva duració del treball, que fan respectar els mínims ambientals.

Per altra part, l'aposta del Govern espanyol per l'economia financera i especulativa i la del president Pujol per les multinacionals i grans superfícies han deixat especialment desemparat el món de l'empresa familiar industrial o comercial. A més a més, el procés de despoblació del camp s'ha incrementat en aquesta primera meitat dels anys noranta a causa de l'impacte que l'entrada a la UE ha provocat en l'agricultura i la ramaderia.

1.3.1.2 Avançar en la corresponsabilització de treballadors i empresaris

Per tal d'avançar en aquesta direcció cal:

- Un marc català de relacions laborals.
- Combatre el frau.
- Promoure la Seguretat Social i assegurar les pensions.

S'ha de modificar l'actual situació on empresaris i treballadors no s'acaben de corresponsabilitzar del conjunt de l'empresa. El nou sistema productiu necessita una participació de tots aquells que formen part de l'empresa. No pot haverhi un desenteniment dels sindicats en la marxa de l'empresa, però l'empresari no es pot continuar negant a la participació dels treballadors. Tampoc no és bo el grau de desprotecció que els petits accionistes tenen en les grans empre-

ses. Per poder avançar cap a models com els esmentats, no pot continuar la dependència de les centrals sindicals i les patronals catalanes en relació amb les organitzacions espanyoles. Els treballadors catalans, que estan en el setè lloc de l'Estat en nivell salarial, tenen, en canvi, el cost de la vida més alt, al qual cal afegir el nivell de peatges i d'impostos no compensats per inversions de l'Estat, i per tant són discriminats amb relació als altres indrets peninsulars.

El Govern espanyol va decretar fa dos anys la reducció de les prestacions per desocupació, i això significa que, haventhi molt treball precari i molt contracte temporal, molts treballadors s'han vist afectats per la mesura. El Govern s'escuda en el fet que les despeses de l'INEM s'han multiplicat per dos en els darrers anys, quan el nombre d'aturats ha crescut únicament al voltant d'un 10 per cent. Això implica un fort frau per part d'alguns empresaris i treballadors. Gent que cobra el subsidi i treballa il·legalment. Gent que va alternant feines temporals a la mateixa empresa amb el subsidi. Gent aturada que quan la criden de l'INEM no accepta el treball ofert, encara que correspongui a la seva qualificació. Aquest fet evident no justifica, però, unes mesures que han castigat per igual justos i pecadors. Més ben dit, els fraudulents sempre toregen la llei.

Per altra part, aquesta retallada ha afectat els treballadors industrials, que curiosament predominen a Euskadi i a Catalunya, i, en canvi, no es toca el PER (Plan de Empleo Rural) d'Extremadura i Andalusia, on més de 300.000 persones viuen de l'Estat, amb situacions majoritàriament irregulars tolerades. El Govern espanyol ha castigat, doncs, les zones industrials on el partit que governa està en retrocés, desmuntant la protecció social, i aguanta numantinament una estructura parasitària i clientelar allà on fins ara tenia el graner de vots.

D'altra banda, és evident que amb vista al futur caldrà reformar el sistema de cotitzacions que serveixen per afrontar les pensions, per evitar que les aportacions dels treballadors al llarg d'una vida laboral no es perdin al final perquè l'Estat se'ls ha dilapidat anteriorment. Però també és clar que si el Govern català pogués gestionar les pensions podríem evitar la probable fallida del sistema de previsió espanyol d'aquí a poc temps.

1.3.1.3 Aplicar uns impostos més justos i que es quedin a Catalunya

Els impostos recauen encara massa en els salaris baixos i mitjans, mentre que els alts, i especialment en algunes professions liberals, s'estalvien de la pressió fiscal a partir de diversos sistemes, alguns legals i d'altres no tant. Són impostos que carreguen l'economia productiva i salven la financera i especulativa.

Però al marge de la distribució social dels impostos hi ha la distribució i el control territorial. I en aquest camp els ciutadans de Catalunya, tant se val que hagin nascut a Jaén o a Mollerussa, són discriminats per l'Estat. Cada any Madrid se'ns queda un bilió de pessetes. El dèficit fiscal de Catalunya és molt greu per dues causes: l'augment dels impostos i les cotitzacions socials fins a arribar a més del 40% del PIB (Producte Interior Brut: la riquesa que es crea en un estat) i el dèficit fiscal que està al voltant del 16% del PIB català. La integració en el mercat internacional impedeix repercutir en els preus industrials els costos fiscals, i els costos dels monopolis espanyols com l'energia o les comunicacions (electricitat, telèfon, etc). Es trenca així el mecanisme històric de compensació dels drenatges fiscals.

Això provoca una pèrdua de la nostra competitivitat internacional i ens situa a la cua dels ciutadans espanyols en tant que inversió de l'Estat per càpita. Alhora, sense els nostres impostos, la Generalitat no pot afrontar polítiques pròpies de desenvolupament o de benestar i de qualitat de vida com més endavant veurem. Però, encara més. La punció impositiva sobre les classes dirigents i benestants catalanes, i fins i tot sobre les capes mitjanes, no s'inverteix per eliminar els 700.000 casos de ciutadans de Catalunya situats per sota del llindar de la pobresa. És a dir, l'aportació de les capes burgeses a la millora de l'equilibri social a Catalunya és malversat per l'Estat en burocràcia o en el mateniment de bosses de vot clientelar al sud de la península. Així, doncs, ni les capes marginades catalanes treuen profit equitatiu de l'enorme fiscalitat que sofreix el país, ni els sectors que la mantenen veuen assegurada a Catalunya la pau social que només proporciona un benestar social generalitzat.

1.3.1.4 Aconseguir que la Generalitat tingui tot el poder en matèria econòmica

Catalunya està disposada a contribuir a la solidaritat amb els pobles de l'Estat que ho necessitin, especialment amb aquells dels quals són originaris molts catalans. Però no estem disposats a confondre solidaritat amb beneficència, ni Catalunya dóna per tant. El Govern de Madrid administra els nostres impostos per tal d'efectuar grans obres que no serveixen per al desenvolupament real de zones com Andalusia. Allà el subsidis agraris només serveixen per mantenir callada la gent mentre els terratinents andalusos continuen gaudint d'una estructura de la propietat que és la causa de molts dels mals andalusos. Els cabals de diners que circulen cap al sud, en comptes de contribuir al desenvolupament de la capacitat d'iniciativa, faciliten la compra de vots i de dignitat, i perpetuen una política basada en regalar peixos en comptes d'ensenyar a pescar.

Avui que l'Estat espanyol mou més del 40% del PIB es poden condemnar al subdesenvolupament permanent zones senceres i es pot destruir el teixit productiu de les zones més productores. Els catalans nascuts a Almeria, Granada o Badajoz han entès perfectament que no es pot desvestir un sant per vestir-ne un altre malament. No volen que l'economia productiva de Catalunya s'enfonsi i que els seus fills, els de tots, s'hagin de plantejar de nou el camí de l'emigració. En el rànquing de regions europees, a pesar del pretenciós invent dels *quatre motors d'Europa*, Catalunya ocupa llocs propers a la meitat de la llista en el desenvolupament i el benestar social. Quan es demana solidaritat a Catalunya no es té en compte que es pot baixar més encara en el llistat europeu o que es pot condemnar eternament la Catalunya pobra de les comarques de l'interior, els barris degradats del cinturó de Barcelona, els segments socials més desafavorits: aturats, joves a la recerca de

treball, jubilats...

En el camp sòcio-econòmic és molt clar també que el govern Pujol ha tingut poca sensibilitat social i la seva posició a favor de l'economia productiva molts cops només ha estat teòrica. La prova és que personatges com de la Rosa han estat lloats com a grans empresaris.

1.3.2 Millorar la qualitat de vida, per l'ecologia i pel nivell de serveis

Amb la fallida de les finances de l'Estat espanyol perillen en aquests moments molts dels serveis obtinguts en la sanitat, en l'educació o en les pensions en les darreres dècades. Una mala gestió dels recursos extrets dels ciutadans, la burocràcia que genera un estat centralista i els canvis socials i econòmics generals ens porten a una situació on caldria que des de Catalunya s'actués per conservar i millorar els nivells de benestar assolit.

Millorar la qualitat de vida és una de les principals aspiracions de societats com la catalana. Per això convé tenir els següents objectius:

- **Assegurar un progrés compatible amb l'ecologia.**
- **Garantir el desenvolupament solidari dels territoris.**
- **Gestionar des de Catalunya les infraestructures bàsiques.**
- **Humanitzar les ciutats.**
- **Aconseguir que la salut sigui un bé públic.**
- **Eliminar qualsevol vestigi de discriminació per raons de sexe, edat i condició social.**
- **Caminar cap a la societat del benestar.**

Aquests objectius, que es despleguen després en el programa, es troben però amb uns condicionaments. El creixement econòmic encara es produeix sota paràmetres insostenibles i a Catalunya continua la dependència de l'energia nuclear. L'aigua, tot i les millores en depuració, encara és de baixa qualitat i encara no s'ha solucionat el tema dels abocaments.

En la darrera legislatura hi ha hagut diverses catàstrofes naturals: incendis i aiguats han palesat la feblesa dels sistemes de prevenció i la fragilitat del nostre medi ambient.

Per altra part, el desequilibri territorial continua incidint en la desigualtat d'oportunitats dels ciutadans en funció del seu lloc de residència. El desori territorial que vam viure amb la dictadura de Franco no s'ha eliminat del tot i han hagut de passar quatre legislatures perquè finalment s'aprovés un Pla Territorial General que ha arribat tard i malament. No es pot perdre més gent a les comarques interiors si no es vol assistir a la deshumanització del territori. Cal reinvertir com sigui la tendència al despoblament del camp i de la muntanya.

La ciutat ha de tornar a ser el lloc de progrés i de civilitat que ha estat sempre. No ens podem resignar a la degradació de les condicions de vida de les ciutats. Tot i les evidents millores que s'han produït en els primers anys d'ajuntaments democràtics, hi ha encara moltes qüestions per resoldre o millorar que necessiten un suport de la Generalitat. El dret a l'habitatge digne és irrenunciable. El predomini de l'economia especulativa ha convertit les nostres ciutats en unes de les més cares de l'Estat i d'Europa. El preu del sòl i de l'habitatge és pels núvols, i per això molta gent deixa bona part del seu salari en el pagament de l'habitatge. Això no és lògic. Cal emprendre mesures per rebaixar la pressió inflacionista sobre el sòl urbà i sobre l'habitatge. I mentrestant cal garantir a les famílies modestes, i especialment als joves, l'accés fàcil al primer habitatge. Els Plans d'habitatge iniciats pel Govern de la Generalitat i per alguns ajuntaments són encara insuficients per afrontar la demanda d'habitatges socials. Aquests plans s'haurien de fer intentant rehabilitar sempre que es pugui els centres urbans, que d'altra manera poden arribar a convertir-se en focus de marginació.

La salut ha de ser un bé públic i per això cal enfocar la sanitat en una línia preventiva, d'educació, avaluant també la recerca mèdica.

La igualtat d'homes i dones encara és lluny de ser una realitat, malgrat els innegables avenços que s'han fet. Aquests darrers anys s'han incorporat més dones al món laboral i a la universitat. Les dones han decidit sobre el seu cos i hi ha hagut una gran diversificació de la vida familiar i l'aparició de nuclis familiars amb només un dels dos pares. En moments de recessió econòmica recau primer sobre la dona el risc de l'atur. La lliure opció sexual encara no és un dret que a la pràctica es compleixi.

Encara hi ha situacions de marginació per raons d'edat i de discapacitat. Hi ha també un 15% de la població catalana, unes 750.000 persones, que és considera pobre segons els criteris de la Unió Europea. Són gent que rep uns ingressos inferiors a la meitat de la renda mínima d'una població. I, dintre d'aquestes persones, n'hi ha unes 75.000 en extrema pobresa.

Els canvis demogràfics que fan augmentar el nombre de jubilats i disminuir el de joves, la competència en el mercat mundial que provoca la deslocalització industrial i la mala gestió de l'Estat han provocat una fallida de les finances públiques en molts llocs, però especialment en els estats centralistes del sud d'Europa. L'estructura centralitzada d'aquests fa que se superposin nivells de l'administració que ofereixen el mateix servei i de forma molts cops descoordinada. En aquests estats, on normalment conviuen diverses nacions, no hi ha el mínim comú denominador pel que fa als valors, a les prioritats socials, no hi ha garantia de solidaritat. Els ciutadans veuen l'estat com un ens llunyà de les seves necessitats.

Cal, doncs, afrontar el problema de la possible fallida econòmica d'aquests estats i la seva manca de sintonia amb els ciutadans. Cal passar de l'estat del benestar, tocat per la crisi, a la societat del benestar.

1.3.3 Convidar els joves a ser protagonistes dels reptes del s. XXI

Els joves es troben encara davant d'un seguit de pro-

blemàtiques que van des de l'accés al treball difícil, la massificació i la qualitat insuficient de l'ensenyament, la incorporació als nous reptes tecnològics i el flagell de les drogodependències i de la sida. Els objectius per superar la situació són:

- **Il·lusionar els joves com a responsables del seu futur.**
- **Assegurar el treball per als joves.**
- **Combatre el tràfic de droga.**
- **Lluitar contra la sida.**
- **Preparar uns bons professionals.**
- **Millorar la universitat.**
- **Invertir en intel·ligència.**
- **Activar la cultura, l'oci i el món àudio-visual.**

L'atur juvenil és el primer problema que cal afrontar. Els joves són els primers a patir la crisi de la droga, la violència i la sida.

L'escola pública encara es troba a Catalunya en proporció inferior en relació amb la privada, comparant-ho amb altres indrets de l'Estat

En el futur, les intel·ligències individuals i col·lectives seran trumfos per a les societats avançades. I la importància de la intel·ligència i la creativitat són valors clau del mateix desenvolupament econòmic, fan que entorn de la investigació, de la manipulació de la informació (informàtica, telemàtica, mitjans àudio-visuals...) i de la cultura i l'oci s'estiguin creant nombrosos llocs de treball en els països que s'atreveixen a innovar. Els productes intel·lectuals: llibres, discs compactes, vídeos i films són mercaderies amb alt valor afegit. Ho són també el *software* i les patents. Una gran batalla es produeix en el mercat de l'àudio-visual.

La teoria que els països en vies de desenvolupament només produeixen amb mà d'obra barata falla. Cada cop més, des de països asiàtics, arriben productes d'important elaboració intel·lectual. Orient podria reatrapar, en qüestió de dècades, la primacia en la innovació que va mantenir fins a l'aparició del capitalisme.

Un dels camps de batalla en què aquesta competència per la intel·ligència es lliura és la universitat. I aquesta és encara poc autònoma i dotada de pocs mitjans materials i escassament connectada al món productiu.

El món de la cultura, l'oci i l'àudio-visual està creant ell sol una important indústria, alhora que és el vehicle per on circula la internacionalització de les formes de vida i dels valors, però també és el lloc on es refermen les identitats de pobles com el català.

A Catalunya partim d'uns avantatges importants en aquest món:

- L'alt grau de creativitat i innovació intel·lectual.
- L'existència d'una munió d'iniciatives privades rendibles (els sectors del teatre, de les arts plàstiques, del disseny en són la nau capitana).
- La creació d'una incipient indústria àudio-visual a remolc de la locomotora de TV3 que hauria de concertar-se amb Canal 9.
- La disposició d'un mercat potencial de 10 milions de persones, amb el complement de 300 milions d'europeus, que podria aconseguir una bona política de promoció.

Els mitjans de comunicació, per ara, són però una àrea amb tendències oligopolístiques i que amb l'excusa de la llibertat de mercat disminueixen la pluralitat ideològica i lingüística.

1.3.4 Obtenir més democràcia i més llibertats per a uns ciutadans més responsables

La democràcia i les llibertats de què gaudim des de la fi de la dictadura són un important pas per a una societat acostumada a viure sota règims autoritaris. Però és clar que,tant pel fet que aquesta democràcia va haver de pactar-se amb la gent franquista, com pel fet que ens falta la tradició democràtica de molts pobles del centre i nord d'Europa, podríem dir que només disposem de mitja democràcia.

Per obtenir més democràcia calen sis objectius:

- **Assolir una democràcia plena on participin els ciutadans.**
- **Obtenir una administració lleugera, eficaç i al servei dels ciutadans.**
- **Aconseguir la transparència i eliminar la corrupció.**
- **Garantir la seguretat i la justícia.**
- **Formar una nació de ciutadans.**

L'actual democràcia és exclusivament representativa. Això vol dir que els ciutadans només hi participen a través del seu vot periòdic, elegint els seus representants. Però la sensació de la gent és que les grans decisions es prenen sense tenir en compte l'opinió dels ciutadans i que els governants estan allunyats dels governats. Per pal·liar aquesta situació caldria prendre diverses mesures.

Els mitjans de comunicació no garanteixen actualment la igualtat d'oportunitats als diversos corrents d'opinió de la societat catalana. Els mateixos mitjans de comunicació que paguem entre tots són usats molts cops en benefici del govern de torn i no són un servei públic. Per altra part els governs Pujol han dilapidat nombrosos recursos públics en costoses campanyes institucionals que molts cops només serveixen de propaganda partidista. I el finançament dels partits polítics no ha assolit la transparència necessària.

La perpetuació de la mateixa persona en el mateix càrrec és també una font de perversió de la democràcia. I l'actual sistema electoral, basat en les llistes tancades que elabora cada partit, no permet a l'elector pronunciar-se sobre les persones preferides i tampoc no facilita l'arrelament dels diputats a un territori determinat. Per altra part, el Parlament, amb l'actual configuració, no desenvolupa plenament les seves tasques de control de l'executiu.

El funcionament global de l'Administració és percebut encara com a massa llunyà, massa burocràtic i incomprensible. Els ciutadans demanen d'un cantó més intervenció de l'Administració, però de l'altre en critiquen la ineficàcia.

En aquests darrers temps, els ciutadans s'han escandalitzat

a Catalunya i a Espanya, però també a Itàlia i a França, per l'aparició d'un seguit de casos que han demostrat com un sector dels polítics i dels alts funcionaris més o menys petit, o més o menys gros, segons els països, ha utilitzat el seu poder per desviar recursos que són de tots cap al lucre personal o com a forma de finançar els partits. Llavors la gent de forma un pèl simple diu allò de *tots són uns lladres*. Però, prendre davant d'aquests casos l'actitud derrotista que tothom és igual no ajudarà certament a solucionar el problema. El veritable perill, però, no és quan un individu aquí o allà es corromp, sinó quan com a Itàlia i en moltes zones de l'Estat espanyol la corruptela, l'amiguisme, és un costum social difós, lligat a un mecanisme de recollida de suports i de distribució de favors. És per això que són d'alt risc de corrupció totes les activitats públiques relacionades amb els llocs de treball públics, la sanitat i la previsió social. El manteniment i submistrament de les forces armades, les obres públiques i el cobrament dels impostos són reserves de caça dels professionals del cop de talonari.

L'extensió social, també a casa nostra, del costum de demanar favors en exempcions al servei militar o favors en el període de servei, en les concessions municipals, en les llicències comercials, en l'exoneració de multes i controls, permisos de residència, proves d'exàmens a l'escola, plans reguladors, assignacions d'allotjaments públics, activitats connectades a l'Administració de justícia... fa que sigui hipòcrita concretar només en la classe política els problemes de la corrupció.

Cal canviar una sèrie de coses que faciliten les temptacions a la corrupció. Una d'elles és el finançament dels partits polítics, l'altra és la relació viciada entre Administració i empresa privada.

En les relacions entre empresa pública i privada se salten tot sovint les lleis del mercat que diuen que és el producte millor i més barat el que triomfa. A base de subhastes trucades i de contractacions d'obres o encàrrecs de compra fetes a dit, el funcionari o polític té a les mans un risc molt alt de ser subornat per les empreses que prefereixen invertir en comissions que en la millora de l'eficàcia i la qualitat dels seus productes.

En un altre terreny, la superposició de models policials i l'herència pràcticament intacta de l'estructura d'ordre públic de la dictadura són alguns dels factors que incideixen en la qualitat insuficient de la seguretat que ha estat utilitzada de forma partidista pels governs de Madrid per espiar i controlar l'oposició o bé per practicar la guerra bruta contra el terrorisme, alhora que ha servit per a l'enriquiment personal de molts dels seus càrrecs. La proliferació de serveis privats de seguretat connectats amb agents públics o ex-agents que es dediquen al tràfic de dossiers, envaint molts cops la privadesa de les persones, és una altra tara d'aquest sector. El promès desplegament dels Mossos d'Esquadra sense canviar el marc legislatiu estatutari serà una simple delegació de poders reversible i que no eliminarà la superposició de serveis policials.

El poder judicial també està demostrant uns clarobscurs pel que fa a les seves funcions i grau d'independència. La justícia funciona lentament i és freqüent la concessió de favors a funcionaris per tal d'agilitar un cas o l'altre. La justícia continua essent obscura per als ciutadans i existeix desigualtat d'accés a ella per part dels ciutadans. Les interferències del Govern o de l'oposició en els organismes superiors de la justícia espanyola són freqüents i també la marginació de la llengua catalana.

1.3.5 Inserir Catalunya directament a Europa i al món, des dels seus valors i potencialitats

Tot i els avenços indiscutibles que s'han produït en els anys de democràcia, Catalunya, sense poder decidir ella mateixa en els grans temes, va a remolc de la dinàmica espanyola. I aquesta presenta un nivell de benestar, de desenvolupament econòmic de qualitat democràtica retardat en relació amb l'Europa avançada. Mentre Europa avança a gran velocitat en molts d'aquests camps, el règim espanyol condiciona la nostra pròpia dinàmica frenant-la. I aquest fet és perjudicial per al conjunt de ciutadans i ciutadanes del nostre país que veuen com es desaprofiten les immenses possibilitats que tindríem si fóssim amos dels nostres destins. Per això cal: incorporar Catalunya a l'Europa avançada, convertir Catalunya en estat europeu, signar un pacte per la democràcia catalana, establir un contracte per Catalunya.

1.3.5.1 Incorporar Catalunya a l'Europa avançada

• Les potencialitats del model català

El model de societat catalana té grans potencialitats per poder trobar-se entre les avançades d'Europa. Predominen valors com la llibertat, l'esforç, la iniciativa, la solidaritat... que ens fan una societat oberta als canvis, però alhora amb personalitat suficient per no perdre el nord en les transformacions vertiginoses que ens esperen. Tenim també un enorme potencial humà que és la primera matèria bàsica en la nova revolució tecnològica i industrial que estem vivint. A diferència d'altres moments de la història, Catalunya no hauria de dependre de primeres matèries o fins i tot de capitals exteriors, en moments en què el que compta més són els intangibles, és a dir, la formació, la capacitat d'adaptació, la imaginació... Tenim també una tradició artesanal i d'indústries petites i mitjanes acostumades a afrontar riscos, a jugar-se el capital en l'economia productiva. Tenim, encara que deficients, unes bones bases per bastir un estat català del benestar, que no repeteixi els errors de l'espanyol i que, en ser més proper al ciutadà, surti més eficient i menys costós. Tenim, també, uns sindicats i unes patronals que, amb desgraciades excepcions, gaudeixen d'un nivell de diàleg i responsabilitat que permetrien en un marc autònom de relacions laborals aconseguir un equilibri i una pau social, alhora que la corresponsabilització de treballadors i empresaris en la marxa de les empreses, en l'eco-

nomia productiva. Hi ha a Catalunya un respecte elevat al patrimoni natural, que és una de les fonts d'autoestima importants per a un poble i, per tant, base d'una bona qualitat de vida. I, per no fer més llarga la llista, gaudim d'una gran capacitat creativa que permetria donar originalitat als nostres productes culturals i industrials, donar-los un important valor afegit.

• La importància de l'arc mediterrani i llatí

Aquesta potencialitat es produeix en un marc geogràfic situat al cantó nord-est de la Mediterrània, envoltat però de territoris les dinàmiques històriques dels estats dels quals han portat cap a la marginació i a la periferització. El sud andalús i espanyol, de manera similar al *mezzogiorno* italià, han apostat per una economia subsidiada que no els permetrà sortir del subdesenvolupament relatiu. Per això és necessari que aquest racó dinàmic de la Mediterrània amb centre a Catalunya, però del qual formen part el País Valencià, les Illes Balears i Pitiüses i el mateix Aragó, pugui projectar-se cap a Europa enllaçant a través del sud francès del Llenguadoc i la Provença amb la zones més dinàmiques de la península italiana: el Piemont, la Llombardia, el Vèneto i la Toscana. Aquest arc llatí està situat al centre dels països on parlem llengües romàniques, i en una posició que li permet connectar per la vall del riu Roine i pels Alps amb el gran eix de desenvolupament europeu que transcorre al llarg del riu Rhin des de Bèlgica i Holanda, passant per Alemanya, fins a Suïssa.

• El pont de mar blava entre Europa i el Magrib

Aquest arc llatí està també en immillorable disposició per esdevenir el principal interlocutor i mediador entre l'Europa avançada i el Magrib. El Magrib en aquests moments és una bomba demogràfica. Hi estant naixent molts nens i la majoria de la població jove està a l'atur. Això forçosament provoca una gran pressió per emigrar. Emigració que, en principi, és un drama per al qui l'ha de practicar, però que es pot convertir també en un drama si les societats receptores són inacapaces, a causa de l'allau, d'integrar i d'assegurar el benestar als emigrants. Per tant, cal una ferma política d'ajut al desenvolupament en el nord d'Àfrica, que passa segurament per la deslocalització d'indústries obsoletes a Europa i per l'ajut directe per afavorir l'autodesenvolupament d'aquesta zona. La política de subsidis a fons perdut no ajuda al desenvolupament. En tot cas, les relacions entre la riba nord de la Mediterrània i la sud significaran creixents intercanvis comercials, tecnològics i industrials dels quals Catalunya hauria de ser capdavantera, com ja ho va ser quan fa 700 anys era un estat independent que havia omplert de consolats i delegacions comercials tota la Mediterrània.

• Incorporar-se al progrés i a la civilitat europea

La preocupació pel sud del mediterrani no ens ha de fer oblidar que cal millorar les relacions amb els països petits i mitjans d'Europa, aquells que són de dimensió similar al nostre, per intercanviar experiències i per abordar conjuntament els reptes que significa el procés de construcció europea. Països que no arriben als 10 milions d'habitants o el territori dels quals és similar al de Catalunya o al de la nació catalana sencera, amb valencians i mallorquins, com ara: Dinamarca, Holanda, Flandes, Valònia, Suècia, Finlàndia, Àustria, Escòcia i Irlanda, tots ells ja a la Unió Europea i per tant potencials aliats nostres davant les pretensions de França o Alemanya d'aprofitar-se de la unitat europea. És amb aquests països, i prescindint del trist paper d'escolà que sempre farà Espanya -que volent jugar el rol de gran potència fa el ridícul-, que podrem defensar millor els nostres sectors econòmics, les nostres cultures i llengües d'escassa difusió davant de l'anglès, el francès o l'alemany, la democràcia europea on l'opinió dels països es tingui en compte al marge de la seva grandària, una concepció europea que no sigui la del domini econòmic d'Alemanya i el militar de França. També hem d'apropar-nos a països que encara no estan a la UE però que poden ser-hi, de condicions similars a les nostres: Noruega, Islàndia, Polònia, Txèquia, Eslovàquia, Hongria, Eslovènia o Croàcia.

• Oberts i solidaris al món

Els catalans i catalanes, juntament amb tots els europeus, hem d'accentuar la solidaritat amb aquelles zones del món en què la fam, la incultura i el subdesenvolupament són crònics. Per això, tant en els ajuntaments com en els governs, sempre hem estat partidaris de destinar el 0,7% del pressupost que reclamen les ONG i també som partidaris d'afavorir l'autodesenvolupament, que vol dir donar les capacitats per poder construir la canya de pescar, en comptes de regalar el peix. La coordinació dels nombrosos cooperants que, sorgits de Catalunya, s'estenen per tot el món en accions solidàries i la concertació amb les diverses ONG d'ajuts per a projectes concrets s'hauria de potenciar encara més.

1.3.5.2 Convertir Catalunya en estat europeu. Cap a la independència

Per superar els obstacles que ens posa el règim espanyol, per convertir-nos en una societat pròspera, justa i plenament democràtica i per tal que Catalunya pugui desenvolupar les seves potencialitats humanes i geogràfiques que acabem d'exposar, cal tenir veu pròpia a Europa. Cal que Catalunya esdevingui un estat en igualtat de drets amb els altres de la Unió Europea. Sense fronteres, sense exèrcit, amb la moneda única com a pròpia. Esquerra Republicana de Catalunya és capdavantera de la unitat del vell continent des de l'Atlàntic fins als Urals.

Només les societats amb estat podran ser corresponsables del seu futur. En el segle XXI les societats sense estat europees passaran a ser autonomies d'unes altres autonomies, perquè estats com França, Itàlia o Espanya hauran de traspassar molts poders cap a Europa, i les seves grans polítiques industrials, ambientals, laborals, agrícoles, monetàries... estaran fixades des de Brussel·les. Per això és important que tinguem veu pròpia a Europa, que Catalunya pugui ser-hi directament sense intermediaris que ens mal representin.

Hem de fer que sigui possible el que és necessari. De fet des del 1989 fins al 1995 s'ha produït una important onada d'independències que ha afectat els antics estats comunistes. Ucraïna, Letònia, Lituània, Estònia, Bielorússia, Armènia, Geòrgia...

fins a catorze nous estats procedents de l'antiga URSS. Txèquia i Eslovàquia, Eslovènia, Croàcia, Macedònia i Bòsnia. Malauradament la manca de tradició democràtica dels països comunistes i la seva concepció tancada de la identitat nacional han fet esclatar conflictes com el de Bòsnia, que són totalment impensables en països democràtics occidentals.

Acabada l'onada d'independències de nous estats d'Europa, s'estan fent passos, que poden de vegades semblar lents, imparables cap a la sobirania en moltes nacions occidentals. El Quebec celebra un referèndum per decidir la seva separació del Canadà. A l'Ulster han callat les armes i s'ha reconegut des de la Gran Bretanya el dret a l'autodeterminació. A Escòcia i a Gal·les, amb la propera derrota conservadora, els serà concedit un important autogovern. Flandes i Valònia van fent els seus passos cap al divorci amistós. Mentre les nacionalitats i regions del nord d'Itàlia imposaran una reforma federal de l'Estat.

Els gallecs, els canaris, els bascos i els catalans (amb valencians i mallorquins) estem en aquesta tongada de pobles occidentals que creiem que el progrés i la democràcia han d'avançar de bracet amb la possibilitat de decidir nosaltres mateixos. Si una majoria de ciutadans i ciutadanes donen suport a ERC, es podria ja ara constituir Catalunya com a estat i negociar de forma tranquil·la, ordenada i intel·ligent el divorci d'un matrimoni que ha estat forçat; un matrimoni que no està regulat per la llei catalana de separació de béns, sinó que està fet des de l'òptica castellana de predomini d'un dels conjuges per sobre de l'altre. Els divorcis entre persones civilitzades poden ser perfectament amistosos, i crec que Espanya s'ha modernitzat prou com per, arribat el moment, comportar-se democràticament i civilitzada.

A hores d'ara ja hi ha un percentatge notable de catalans i catalanes que creuen que la independència seria una bona eina per al nostre progrés. Però molts no han gosat encara donar suport a Esquerra Republicana de Catalunya que, per ara, és l'únic partit que proposa aquesta via per solucionar millor els reptes que ens esperen. Més del 40% d'alcaldies de Catalunya s'han mostrat partidàries de la independència, segons una enquesta publicada en diferents diaris regionals, i això demostra com des de les dificultats diàries per administrar els ajuntaments es comprèn molt fàcilment la nostra proposta.

1.4 Salvar els obstacles amb què es troba el progrés de Catalunya

Però mentre una majoria social no ens doni suport democràtic per esdevenir independents cal salvar els obstacles amb què es troba el progrés de Catalunya.

1.4.1 Cal superar els obstacles que ens allunyen d'Europa

El bombardeig de la darrera campanya pretesament institucional de la Generalitat de Catalunya té un mèrit: en aquests darrers anys hem continuat resistint com a poble i en molts sectors de la nostra vida hem avançat: tenim més hospitals i més moderns, l'escola -en ple inici d'una reforma educativa- permet pensar que podrem preparar els joves de demà amb alt nivell de formació en tots els camps, hem millorat en carreteres i autopistes, moltes ciutats i viles són avui centres moderns com en qualsevol país europeu. Malgrat la greu crisi estructural als sectors primaris i secundaris que ens ha afectat els darrers anys, a nosaltres i a tot Europa, encara podem ser un país competitiu si arribem a temps de redreçar la situació. La nostra llengua nacional és coneguda pel 100% dels joves en edat d'escolarització, es coneix i respecten les nostres institucions de govern. És evident que amb l'autonomia hem anat endavant. Però continuen existint un seguit de problemes estructurals que ara ja són un obstacle per al demarratge fort que ara podria fer Catalunya:

- Tenim estructures econòmiques retardades, un Estat incoherent dividit en tres eixos econòmics de signe contradictori, amb una classe dirigent desconnectada de l'economia productiva, amb una depredació permanent del teixit industrial català...
- Patim un territori desvertebrat amb una macrocefàlia que comença a fer negativa l'economia d'escala, amb comarques senceres en perill de desertització i de pèrdua de la capacitat d'iniciativa.
- Tenim uns nivells culturals inferiors a la mitjana europea i això agreujat pel fet que la nostra pròpia cultura ocupa un espai marginal entre els productes de consum. La marginació lingüística unida a la periferització política ens condemna al provincialisme, del qual només podem sortir de tant en tant a base d'espasmes tipus jocs olímpics o capitalitat cultural europea.
- Manquem de poder polític suficient per prendre decisions en els principals assumptes que pertoquen al ciutadà. I l'Estatut només ha esdevingut una eina de perpetuació de la situació de dependència.
- Gaudim d'una democràcia feble, amb poc pes de la societat civil, amb una legislació que no dóna igualtat d'oportunitats a les forces polítiques.

1.4.2 El règim espanyol és un fre per a Catalunya

El règim espanyol actual, sorgit del pacte que hi hagué entre franquistes i demòcrates en morir Franco, té uns fonaments sobre els quals és impossible construir una democràcia avançada. Són fonaments amb dèficits democràtics estructurals, amb dèficits democràtics congènits i que no respecten la pluralitat cultural i nacional de l'Estat.

Han calgut només deu anys d'alegries modernitzants perquè a la primera ensopegada es demostrés que hi havia ben poca cosa rere de tant TGV i tanta Expo. D'això, se'n diu modernització sense desenvolupament. Espanya continua essent un Estat arcaic incapaç d'atrapar Europa, en el qual mana una classe política sorgida de territoris i ambients que només tenen coneixements d'economia especulativa i financera. L'oligarquia bancària i la burgesia dels alts funcionaris s'han donat la mà per tal de castigar els territoris amb economia industrial. L'arc mediterrani ha estat el més perjudicat per la dècada socialista. Polítiques de diner car, energia cara, impostos alts, infraestructures abandonades i sobrecostos de peatge, són alguns dels flagells que Madrid ha enviat sobre aquest territori. Així, la zona amb més potencial de creixement és condemnada a perdre velocitat en la cursa cap a Europa.

En el camp polític vivim l'inici del final del règim de la transició. El possible accés del PP al govern de Madrid tanca el cicle de la transició, la qual va començar dirigida per franquistes reformats, continuà amb un partit jacobí amb vocació de règim i acabà amb el retorn dels hereus directes d'aquells que van imposar el model de reforma per sobre del de ruptura, un cop desaparegut Franco. Aquesta transició s'ha fonamentat a deixar intactes sectors sencers de l'Estat que tenien tradicions poc demòcrates. I això, juntament amb la prepotència socialista, ha comportat escàndols com el del GAL, Banc d'Espanya, CESID, FILESA, BOE... Ús esbiaixat dels fons reservats, espionatge a persones no delinqüents, terrorisme d'Estat, aprofitament de càrrecs públics per a lucre personal... són algunes de les pràctiques que han instaurat 13 anys de govern socialista a Madrid, que en la majoria de casos ha trobat en el grup de CiU el suport necessari per no haver de donar explicacions.

Finalment, vint anys de democràcia ens han fet millorar les cotes d'autogovern, però Catalunya no té les claus del seu futur en qüestions importants: com la d'impulsar una sortida diferenciada a la crisi i la d'avançar cap a una plena democràcia i societat del benestar. Però també el grau de comprensió per part dels ciutadans espanyols de la plurinacionalitat de l'Estat ha avançat poc, sinó és que ha retrocedit. La campanya contra la normalització del català a l'escola, la polèmica del 15% de l'IRPF, la defensa numantina dels arxius de la Generalitat Republicana, els insults persistents que en les tertúlies radiofòniques o en els camps de futbol hem de sentir els catalans i catalanes... són proves que a Espanya els ciutadans de Catalunya, siguin nascuts a Pruit o a Guadix, només se'ns considera quant a contribuents, però se'ns rebutja en la nostra identitat i en la nostra voluntat de governar-nos.

L'Estat de les autonomies ha volgut aigualir la voluntat dels catalans i, ara mateix, quan queden més de 60 competències per traspassar des de l'any 1979, ja es veu que aquest estatut d'autonomia queda curt per als nostres interessos. Les autonomies han estat una anècdota en la persistència del centralisme. La insensatesa de superposar a una estructura centralista i autoritària una altra d'autonòmica ha millorat els serveis als ciutadans, però ha assolit un grau d'ineficàcia i duplicitat indescrptible.

1.4.3 L'Estatut està esgotat

L'actual Estatut d'Autonomia és, per tot plegat, una simple descentralització, on bona part dels presssupostos són finalistes, per pagar funcionaris o mantenir infraestructures i on la resta de competències que s'exerceixen, molts cops, venen condicionades per :

A. **Les lleis de bases que s'aproven a Madrid.**
B. **Les resolucions del Tribunal Constitucional, que molt cops reinterpreten i fan la darrera lectura de l'Estatut a la baixa.**
C. **El bloqueig sistemàtic de l'Administració central al traspàs de competències que figuren a l'Estatut.**
D. **La invasió de competències ja cedides amb accions de govern que les transformen en concurrencials.**
E. **La recuperació de competències amb l'excusa de l'aplicació de polítiques de la UE.**

Al marge d'aquests condicionaments, l'Estatut presenta una sèrie de febleses:

- El finançament: la cessió del 15% de l'IRPF és un pedaç que només significa 10.000 milions més.
- Després de 15 anys encara falten unes 60 competències per traspassar, entre les quals hi ha sectors clau per al desenvolupament econòmic i per a la creació de llocs de treball: indústria, investigació, INEM, formació ocupacional...
- Al marge dels traspassos pendents, per avançar cap a una veritable autonomia política, que no sigui una superposició de l'Estat centralista, han d'augmentar les competències de l'actual Estatut: àrees com justícia, ordre públic o infraestructures són clau per a una veritable autonomia.
- Ara bé, l'opció del 150.2 de delegació només es pot acceptar a curt termini com una via superpossibilista però que és molt inestable, ja que, almenys sobre el paper, una cessió per delegació pot ser retroactiva. El desplegament dels Mossos o l'Administració única d'agricultura són dos exemples que han utilitzat la via de superació de l'Estatut, però que fins que no constin com a competències exclusives en un nou estatut estaran depenent del qui mani a Madrid.

1.4.4 Cal canviar de política a la Generalitat

Però seria fals adjudicar només a les mancances de l'Estatut i a les dependències d'Espanya els dèficits amb què es troba Catalunya. La Generalitat, tot i el seu escàs poder polític, gestiona importants sumes de diners i actua sobre innumerables aspectes de la nostra vida quotidiana. I el mateix grau escàs d'autogovern de què gaudim és fruit en bona part de la mala negociació que Pujol ha fet amb Madrid. I és per això que en aquestes eleccions cal fer balanç de l'acció de govern de CiU. Després de quatre legislatures l'actual govern de la Generalitat ha perdut impuls. I les aventures madrilenyes de CiU sempre s'han saldat amb fracàs.

1.4.5 El centre-dreta ja ha manat durant prou temps

El president Pujol i la coalició que li dóna suport ja porten quatre legislatures governant Catalunya. La tasca d'aquests primers anys ha estat posar les bases de l'autonomia i recuperar una mica els retards de tot tipus que ens havia deixat el règim franquista. Però és clar que tot i els elements positius de la tasca de govern, aquesta s'ha fet des d'una òptica de centre-dreta que implicava una escassa sensibilitat social. El dret a l'habitatge digne i al treball no ha estat assegurat en l'etapa Pujol, més preocupat a mantenir els beneficis d'aquells sectors que viuen dels peatges a Catalunya o d'aconseguir inversions de multinacionals. Una part de la base social de CiU està formada per empresaris de sectors que no tindrien la dimensió que tenen si Catalunya administrés els seus propis recursos. Catalunya és el territori de l'Estat amb més ensenyament i sanitat privats com a conseqüència d'anys i anys de marginació de l'Estat en equipaments públics. També és la zona amb més quilòmetres d'autopista i túnels de peatge de l'Estat. I és evident que en un cas i en l'altre són empreses pròximes a CiU les que es veuen afavorides per la marginació de Catalunya. Són aquests grups de pressió els que han influït en la política de Pujol, que ni ha potenciat suficientment el sector públic ni ha eliminat els peatges.

En el camp industrial i comercial, l'aposta per les grans multinacionals i grans superfícies molts cops només ha servit per liquidar la xarxa de petites empreses sense que es creessin llocs de treball alternatius suficients.

El suport explícit de Pujol a personatges com Javier de la Rosa mostra fins a quin punt el seu discurs a favor de l'economia productiva, molts cops, és pura propaganda, quan aposta clarament per l'especulativa. I quan diversos dels seus col·laboradors s'han vist implicats en tràfics d'influències que perverteixen els principis mateixos d'una lliure economia de mercat.

La propaganda institucional sistemàtica ha permès donar la impressió d'un gran poder per a Catalunya, mentre que en la pràctica es tolerava la perpetuació del centralisme en molts àmbits que afecten a la vida quotidiana de la gent.

1.4.6 La política espanyola ha estat un fracàs per als polítics catalans

Després de vint anys de democràcia ja es pot fer balanç de les diverses estratègies d'intervenció en la política espanyola dissenyades des de Catalunya. En primer lloc, l'estratègia dels partits majoritaris de l'esquerra en els inicis de la transició va consistir en la fusió amb els seus homòlegs espanyols, conservant una aparent autonomia. Es digué que l'objectiu era influir des de dins dels partits espanyols per tal d'aconseguir que es respectés el fet plurinacional. O bé, descaradament, s'afirmà que un cop en democràcia calia dissoldre el fet català per incorporar-lo a un projecte modernitzador i homogeneïtzador espanyol. Doncs bé, tant el PSC com IC, abans el PSUC, han fracassat rotundament en els dos objectius. Ni han aconseguit augmentar la sensibilitat i el respecte envers Catalunya ni han acoseguit modernitzar realment un Estat que conserva una sèrie d'anacronismes estructurals insuperables.

En aquests darrers anys s'ha vist precisament com des del guerrisme o des de Izquierda Unida es disparaven les bateries contra Catalunya per motius com el finançament o la normalització lingüística. I els bilions de pessetes, molts extrets de Catalunya, que han circulat cap al sud només han servit per mantenir el vot clientelar amb el subsidi i aconseguir una modernització sense desenvolupament.

Per altra part, CiU ha optat per un model basat en la utilització de la força de Catalunya per intervenir en politiqueries espanyoles. Llavors el president Pujol ha utilitzat els vots que se li han prestat com a força nacionalista per negociar, no com a president de la institució de tots els catalans, sinó com a president d'un partit que ha rebaixat els drets estatutaris i nacionals de Catalunya al nivell de cromos intercanviables en la dinàmica parlamentària.

La projecció exterior de Catalunya amb el president Pujol ha esdevingut, molts cops, una simple operació d'imatge. Aquest és el cas del muntatge dels *quatre motors d'Europa*. Perquè posar Catalunya al mateix nivell que les potències de Roine-Alps, Llombardia o Baden Wutemberg és francament una faroneria. En tots els índexs de benestar, riquesa, atur o infraestructures se situa Catalunya per sota la mitjana europea, mentre que els altres tres motors destaquen prou sobre la mitjana. La Llombardia i Milà, per exemple, actuen de capital econòmica d'Itàlia i els seus grups industrials i comunicacionals manen a tota la península. Pujol ha apostat exclusivament per l'Europa de les Regions, però aquest organisme no té cap pes al si de la UE i ni tan sols és ben vist pels estats. Catalunya es veu així devaluada al nivell de la Borgonya o d'una regió anglesa.

1.4.7 Hi ha moltes opcions que no són alternatives a Pujol

Quatre legislatures seguides governant, i en tres d'elles per majoria absoluta, han contribuït a cear un estil prepotent de governar, on el Parlament és menysvalorat i on les accions de govern esdevenen de vegades arbitràries. L'ús i abús de la propaganda institucional significa

un frau al ciutadà. Per aquestes raons i per les esmentades anteriorment caldria ja ara trobar una alternativa al govern Pujol.

En les properes eleccions al Parlament les opcions polítiques que es presenten pretenen totes esdevenir alternatives al govern de CiU. Però la realitat és que els seus posicionaments les allunyen d'aquesta possibilitat.

El Partit Popular només és capaç de plantejar la seva alternativa des de l'òptica de l'oposició a la normalització lingüística i això el condemna a representar només un segment molt reduït de l'electorat català escorat a l'extrema dreta. Pel que fa a programes socials i econòmics el PP no divergeix excessivament de CiU. Per tant el PP no serà mai una alternativa a CiU, i al contrari les seves actituds anticatalanes i el seu possible accés al govern de Madrid el converteixen en un partit oposat als interessos de la majoria de ciutadans de Catalunya.

El Partit Socialista que havia liderat durant molt temps l'oposició es troba en una situació difícil. Ha rebut el suport de CiU a Madrid durant tres anys i a Catalunya ha quedat lligat de peus i mans. Els suports mutus entre CiU i PSC-PSOE han servit molts cops perquè no prosperessin comissions d'investigació que els afectaven. Un PSC que per altra part ha practicat una política contrària a l'economia productiva i per tant a la creació de llocs de treball i que ha laminat l'autonomia catalana. Amb aquests precedents difícilment es pot ser alternativa real al pujolisme.

Finalment, IC continua amb models d'esquerra estatalista obsolets a tot Europa. La seva tradicional política d'oposició frontal i escassament constructiva i el handicap de les seves dependències d'Izquierda Unida fan que aquesta opció estigui destinada per sempre als espais marginals.

Només Esquerra Republicana de Catalunya, des de la seva trajectòria històrica de ser l'únic partit d'esquerres que ha manat a Catalunya, des de la seva posició oberta d'esquerra moderna, no dogmàtica i homologable a moltes de les esquerres majoritàries europees i, per altra part, des de la seva posició inequívocament catalana, és el partit en millor disposició d'esdevenir, en el termini que els electors creguin convenient, la veritable alternativa a CiU.

Caldria, si més no, que en la nova legislatura el Govern es veiés condicionat i incentivat per una força com ERC que prendria totes les iniciatives possibles en la direcció dels grans objectius que ens hem marcat. Amb una de les claus de la governabilitat a les mans, ERC exercirà la força responsable i, des del govern o des de l'oposició, a l'entorn del nostre programa, asseguraríem que fóssim els catalans els que decidíssim el nostre futur, i que no ens vegem condicionats per forces la seu central de les quals es troba a Madrid.

Des de la responsabilitat i el seny, Esquerra Republicana de Catalunya primarà en la propera legislatura aquells aspectes que millorin substancialment el benestar de la gent, creïn riquesa i salvin el patrimoni natural com ja s´ha exposat en la llista d'objectius.

1.5 Signar un pacte per la democràcia catalana i cap a la sobirania

La possibilitat de tenir la clau de la governabilitat ha de permetre a ERC fer entrar al Parlament aquelles inquietuds que ja es troben al si de la societat. Així, per exemple, hi ha una immensa majoria de ciutadans de Catalunya que aspiren a millorar l'actual democràcia, a millorar el benestar i elevar el grau d'autogovern. Tornant a la mateixa enquesta a què es feia referència més amunt, un 77% dels alcaldes de Catalunya es mostren partidaris d'augmentar notablement l'autonomia. I d'altres enquestes indiquen que la gent creu que Madrid només hauria de reservar-se les competències de defensa, moneda i una part de la projecció exterior. Hi ha, doncs, un ampli consens social sobre aquests punts, i també en la necessitat de modificar el sistema electoral i altres canvis en les regles de joc democràtic. Només la tossuderia i la rutina conservadora de les direccions dels grans partits de Catalunya impedeix en que aquest consens social es traslladi al si del Parlament de Catalunya, per tal de concretar-se en propostes de modificació legal.

Per això, des d'Esquerra Republicana de Catalunya, en la nova legislatura que començarem després de les eleccions del 19 de novembre, utilitzarem la clau de la governabilitat de la qual disposarem, amb la intenció d'aconseguir un ampli pacte per a la democràcia catalana que marqui uns acords mínims que ens permetin entrar al segle XXI en una situació més còmoda que l'actual. Necessitem un Pacte per la democràcia catalana i cap a la sobirania que contingui:

1. Avançar cap a la democràcia participativa

- Llistes electorals obertes.
- Limitació en els mandats presidencials.
- Nova reglamentació per assegurar la transparència en les relacions entre Administració pública i empreses privades.
- Ús de la iniciativa legislativa popular.

2. Incentivar l'economia productiva sostenible

- Paquet de mesures de suport a les PIMES per a la creació de llocs de treball.
- Protecció de les empreses familiars agràries, comercials i turístiques.
- Ampliació de les mesures mediambientals: aigües, abocadors, espais protegits.

3. Avançar cap a la sobirania

- La culminació dels traspassos pendents.
- Elaboració d'un nou estatut nacional d'autonomia que contempli competències exclusives en tots els

camps que afecten el benestar i la qualitat de vida dels ciutadans.
- Indústria, investigació, INEM, formació ocupacional
- Grans infraestructures:carreteres, ports, aeroports, correus.
- Justícia i ordre públic
- Règim tributari propi: els impostos de Catalunya es queden aquí.
- Avançar fórmules de cooperació amb el País Valencià, les Illes i la Catalunya Nord.
- Presència de Catalunya en les decisions de la UE que l'afectin.

4. Exercir la solidaritat interior i exterior

- Assegurar el caràcter públic de la majoria de serveis, recorrent abans a la cessió a cooperatives o societats anònimes laborals que a la privatització.
- Canvi en el model solidari respecte als altres pobles de l'Estat que no es basi en la mediació de Madrid. Atenció preferent als pobles del Magrib.

Aquesta oferta de *Pacte per la democràcia i cap a la sobirania* aniria adreçada, doncs, a aquells sectors que, tot i que no es consideren independentistes, creuen que som els catalans els qui sobiranament hem de dissenyar el nostre model de democràcia i d'estat del benestar i hem de controlar les nostres dependències europees.

1.6 ERC un partit de llibertats, un relleu tranquil que ja avança

En la línia dels grans objectius exposats que es concretaran més endavant en mesures programàtiques, Esquerra Republicana de Catalunya ja fa temps que treballa en el dia a dia per resoldre els problemes dels ciutadans i ciutadanes. Els nostres prop de 600 regidors, 32 d'ells alcaldes, la nostra cinquantena llarga de consellers comarcals, els nostres diputats provincials, els nostres diputats i diputades al Parlament de Madrid i de Catalunya han anat desenvolupant una ingent tasca per aconseguir en el dia a dia una Catalunya políticament més lliure, socialment més justa i econòmicament més pròspera.

1.6.1 La feina feta des dels escons del Parlament de Catalunya

En la primera reunió del grup parlamentari d'ERC tots els diputats elegits el març de 1992 van estar d'acord en què el nostre grup havia de ser diferent. La visió del ciutadà respecte a la màxima institució de Catalunya és -i ho deu continuar sent, malauradament- la d'un organisme llunyà, inoperatiu i carregat d'una forta despesa sumptuària. ERC volia aportar el seu gra de sorra perquè això canviés. Volia activar el Parlament, fer-lo proper i convertir-lo en un lloc on el ciutadà se sentís representat. El resultat d'aquest objectiu ha estat que al llarg d'aquesta 4a legislatura el grup parlamentari d'ERC ha fet 3.000 iniciatives parlamentàries -entre preguntes orals, escrites, proposicions de llei i no de llei, interpel·lacions i mocions- i 3.300 més han quedat escrites en la història d'aquesta legislatura parlamentària, en els Diaris de sessions i en els Butlletins Oficials. El grup d'ERC, doncs, ha estat el que proporcionalment més iniciatives ha fet -un total de més de 6.000-. Aconseguir-ho no ha estat fàcil.

Necessitàvem apropar el ciutadà al Parlament. En una nació independent el Parlament legisla, aprova o rebutja lleis, debat els problemes reals de la gent... i això dissortadament feia molts anys que no succeïa. Cada diputat d'ERC es va fer responsable d'un tema i d'un territori. Cada diputat havia de tenir contactes amb les associacions, gremis o col·lectius de ciutadans i ciutadanes amb l'objectiu de fer-nos portaveus dels seus problemes. Cada un dels diputats, doncs, és el responsable de dur a la màxima institució de Catalunya el problema, per petit que sigui, d'aquelles persones a les quals representa. Aquesta és la manera com ha d'actuar un diputat, representant del poble, per petit que sigui el problema, per petit que sigui el municipi.

ERC ha demanat moltes coses i se'ns han rebutjat, sense motiu, en un clar abús de la majoria absoluta per part del Govern. Per exemple, ens han rebutjat:

- La creació d'una comissió d'estudi de l'autogovern de Catalunya, la inclusió de la comarca com a element d'identificació geogràfica en tots els impresos administratius oficials de la Generalitat, la supressió de les diputacions provincials o la participació dels ajuntaments catalans de l'IRPF.
- La ratificació d'una resolució del Parlament Europeu sobre la igualtat de drets de les persones homosexuals, el foment de la lluita contra el racisme i la tolerància.
- La creació d'una comissió d'estudi sobre el futur de la pagesia catalana.
- La creació d'un pla de reconversió del petit i mitjà comerç.
- Mesures de suport a la cançó en català, la creació d'una agència catalana de notícies o la recuperació del material documental segrestat a Catalunya com a conseqüència de la Guerra Civil.
- Elaboració d'un estudi de l'aplicació del sistema de finançament del Concert Econòmic a Catalunya; la creació d'una comissió d'investigació sobre els avals concedits per la Generalitat a Grand Península SA o la creació del Banc Públic de Catalunya.
- La creació d'un espai universitari dels Països Catalans o l'actualització dels continguts dels llibres escolars.
- La presència catalana en els Jocs Olímpics o la presència internacional de l'esport català.

- La creació d'una Direcció General de la petita i mitjana empresa, per avançar cap a un tracte fiscal diferenciador.
- La creació d'un pla d'habitatge de lloguer per als joves...

Però també hem aconseguit que alguna cosa se'ns aprovés. Iniciatives del grup parlamentari d'ERC han estat aprovades. Això vol dir un treball dels diputats important. Per exemple, el Parlament ha aprovat a proposta d'Esquerra Republicana de Catalunya:

- La utilització d'un llenguatge no discriminatori en l'Administració.
- La retirada de les monedes franquistes de curs legal.
- La presentació d'un projecte de llei de cossos docents a Catalunya.
- La presència internacional de les organitzacions no governamentals catalanes, especialment de les esportives.
- La necessitat d'una intervenció multinacional contra les forces sèrbies i la fi de l'embargament d'armes a Bòsnia.
- Les mesures relatives a la prestació social substitutòria i als casos d'indefensió dels joves que compleixen el servei militar.
- L'adopció per part de l'Estat de mesures públiques per als independentistes catalans empresonats o exiliats.
- La Llei per a l'identificació dels animals o la Llei que regula l'experimentació amb animals vius.
- La realització d'un estudi sobre la conveniència de modificar la Llei de normalització lingüística.
- La creació d'una comissió d'estudi sobre la sida...

Aquestes són només unes quantes de les iniciatives que el grup parlamentari d'ERC ha dut a la Cambra.

1.6.2 Cal un relleu tranquil

Des de l'obra feta al Parlament i des de la feina que desenvolupem als ajuntaments, Esquerra Republicana de Catalunya està preparada per assumir responsabilitats majors. Està preparada per encapçalar un relleu tranquil i serè a l'actual majoria que ja porta quatre legislatures seguides governant. Si el president Pujol i la coalició que li dóna suport van encarnar a la sortida de la dictadura el paper de paret mestra, caldria ara amb un nou equip d'operaris pujar l'edifici fins a nivells on ja puguem albirar el sol. Cal una nova etapa, cal una nova paret mestra que ens permeti cobrir aigües. Si bé Pujol ha aconseguit vertebrar entorn seu una opció catalanista de centre-dreta, per tal que Catalunya es normalitzi democràticament, hi cal una força que, com Esquerra Republicana de Catalunya, presenti una opció d'esquerra moderna oberta a tots els sectors socials populars, sense dependències d'estructures de partits madrilenys i amb una clara vocació de superar l'obra feta durant aquests 15 anys.

2 Contingut del Contracte amb Catalunya

Programa de govern

2.1 Situar les persones al centre d'una economia pròspera

Malgrat les darreres xifres de creixement econòmic publicades (octubre de 1995), en les quals l'increment del PIB de Catalunya (3'8 %) és superior al de l'Estat espanyol, l'impacte derivat de la crisi econòmica del període 1991-1994 ha estat superior en el teixit econòmic català que en l'espanyol. La destrucció de llocs de treball ha estat més ràpida i s'ha donat, principalment, en l'ocupació estable, mentre que la recuperació s'ha donat, sobretot, en l'ocupació precària. La taxa d'atur registrat a Catalunya és més de 2 punts superior a la mitjana de la Unió Europea.

El model sòcioeconòmic que s'ha aplicat a Catalunya, dissenyat des d'instàncies exteriors a la nació, ha consolidat els desequilibris econòmics i territorials i els trets aliens a la realitat econòmica pròpia (excessiva preponderància del capital financer exterior, tractament privilegiat de grans grups econòmics estrangers, pèrdua del control nacional sobre les petites i mitjanes empreses...). Catalunya no ha pogut orientar, des de criteris propis, les formes i les condicions de la seva integració econòmica al nostre marc natural europeu.

El dèficit fiscal de Catalunya en relació amb l'Estat espanyol, afavorit per l'actual sistema de finançament de la hisenda de la Generalitat, ha arribat en els darrers temps (1994) a representar el 13 % del PIB català, la qual cosa ha permès a algú fer l'acudit que Catalunya és el país del món més solidari, perquè dedica a la cooperació exterior molt més del 0'7 % de la seva producció interior. La traducció immediata d'aquesta expoliació és que els ciutadans catalans reben uns serveis públics de pitjor qualitat, en relació amb l'aportació que

paguen, i que, per obtenir un nivell d'infraestructures i serveis adient, han de realitzar pagaments complementaris.

Cal, doncs, un redreçamente important del model de desenvolupament econòmic aplicat al país. La política econòmica que proposa ERC, a curt i mig termini, passa per recuperar els espais de sobirania nacional en aquest àmbit, amb l'objectiu d'adequar les estructures del país per a la futura configuració de la Catalunya independent.

Millorar les condicions de vida de tots els ciutadans ha de ser l'eix bàsic d'una política econòmica progressista i, en aquest sentit, és prioritari articular una efectiva política de reducció dràstica de la desocupació. ERC proposa, també, un seguit de mesures i programes d'actuació adreçats, en primer lloc, a la correcció dels desequilibris socials i territorials i, en segon lloc, a garantir un desenvolupament sostenible de l'estructura econòmica del país i un suport al teixit productiu.

El model de política econòmica que proposa ERC per ser desenvolupat des de la Generalitat és fonamenta en els següents set eixos bàsics:

1. Invertir en competitivitat perdurable a llarg termini.
2. Definir una estratègia pròpia de recursos humans per a Catalunya, basada en el disseny d'un marc laboral específic de Catalunya i en l'establiment d'un sistema propi de garantia de la despesa de protecció social.
3. Establir polítiques industrials actives i gestionar íntegrament els programes de suport a l'empresa, i obtenir les transferències dels àmbits d'indústria, recerca i treball:
   - Programa industrial tecnològic i mediambiental(PITMA).
   - Funcions en matèria de promoció del comerç exterior(FOCOEX).
   - Pla d'actuació tecnològica (PATI).
   - Pla de normalització industrial (ENOR).
   - Participació de la Generalitat en les empreses públiques.
   - Centre d'investigació energètica (CIEMAT).
   - INEM.
   - Inspecció de treball.
   - Gestió fons de garantia social.
   - Recerca (CSIC).
4. Organitzar l'administració de la Generalitat de forma eficient per donar suport a la competitivitat de les empreses de Catalunya.
5. Establir un sistema de concertació social propi de Catalunya, que permeti la participació dels agents empresarials i sindicals en la definició i avaluació de la política econòmica aplicada.
6. Promocionar la imatge exterior dels productes catalans i de Catalunya com a país productiu (difondre el *made in Catalonia*.)
7. Obtenir el règim de Concert Econòmic, com a sistema de finançament del sector públic català que redueixi el dèficit fiscal amb l'Estat espanyol i que garanteixi la qualitat dels serveis públics que reben els ciutadans de Catalunya.

A banda dels aspectes generals del programa econòmic i de les intervencions sectorials, que es detallen més endavant, ERC té previst un seguit de cinc programes específics per tal de corregir els desequilibris socials i econòmics més punyents de la realitat econòmica i respondre a les necessitat més urgents del teixit productiu.

2.1.1 Programes d'actuació immediata

2.1.1.1 Programa nacional d'ocupació

El principal objectiu de la política econòmica que ERC proposa per desenvolupar des de la Generalitat és la reducció de la xifra de persones aturades. Les mesures concretes que es proposen dintre d'aquest programa són:

- Dissenyar un marc de relacions laborals de Catalunya que reformi les modalitats de contractació vigents amb l'objectiu de reduir l'elevada taxa d'ocupació precària, reduir els costos de contractació de la mà d'obra poc qualificada i garantir la cobertura social mínima.
- Dinamitzar el Servei Català de Col·locació, que assumirà les actuals competències de l'INEM (llevat del pagament de prestacions als aturats, que serà ubicat en un servei específic), de forma que esdevingui un sistema d'àmplia implantació territorial i gestionat, en el seu nivell primari, des dels municipis. Garantir l'eficàcia en la gestió de les ofertes empresarials.
- Reforçar el paper de la formació contínua i ocupacional com a política activa d'inversió en capital humà. Demanar la gestió des de Catalunya dels fons per a la formació contínua de treballadors gestionats, en l'àmbit estatal, per la FORCEM.
- Reestructurar i agilitar el servei d'autoempreses per tal que esdevingui una eina eficient per facilitar als emprenedors aturats la creació del seu propi lloc de treball.
- Reforçar els programes del Departament de Treball que, adreçats a col·lectius amb especials dificultats d'inserció sòcio-laboral, gestionen els ajuntaments. Unificar els diferents programes en una sola línia d'actuació de desplegament plurianual, mitjançant contractes-programa entre la Generalitat i els ajuntaments. Multiplicar per 5 l'actual dotació pressupostària d'aquests programes.

2.1.1.2 Règim de Concert Econòmic

Amb caràcter immediat, ERC sol·licitarà per a Catalunya un règim de Concert Econòmic amb l'Estat espanyol, semblant al que ja tenen Navarra i el País Basc, que permeti al govern de la nació catalana realitzar les tasques de gestió, recaptació i inspecció dels impostos directes i indirectes. Pel que fa a la capacitat de legislar, cal assolir els mínims que permetin desenvolupar una política d'incentius fiscals pròpia que serveixi per al desenvolupament sostenible de l'economia catalana i per a la millora dels seus nivells de competitivitat.

2.1.1.3 Programa nacional de suport a les PIMES

ERC proposa implementar un programa específic de suport a les PIMES amb l'objectiu de construir un teixit econòmic fort, diversificat i equilibrat, basat en l'increment de la professionalitat, en l'aprofitament de les innovacions tecnològiques i els sistemes de gestió i respectuós amb el medi ambient. Les principals mesures a establir són les següents:

- Crear un programa específic de formació i reciclatge per als treballadors de les PIMES.
- Simplificació administrativa finestra única i extensió a altres administracions de les OGU.
- Establir les condicions que afavoreixin la diversificació sectorial de les estructures empresarials locals.
- Revisió del règim actual dels professionals autònoms.
- Preferència en l'accés als ajuts financers públics.
- Reforçar les entitats públiques de suport a la gestió de les PIMES.
- Potenciar les formes de col·laboració i cooperació entre PIMES.
- Millorar l'estructura financera de les PIMES.
- Introduir mesures dinamitzadores de la competitivitat de les PIMES en el marc de la Unió Europea.

2.1.1.4 Programa de projecció internacional

Projecció internacional basada en una imatge dinàmica i corresponent a estructures empresarials professionalitzades, modernes, flexibles, innovadores i més participatives.

1. Potenciar el *made in Catalonia* com a símbol de les anteriors característiques.
2. Creació d'un extens programa d'intercanvis internacionals obert a tots els universitaris amb diferents finalitats:
   a) Desenvolupar pràctiques de treball a l'estranger.
   b) Realització d'estudis sobre els processos productius, anàlisi de mercats i, en general, qualsevol aspecte referent a l'activitat econòmica que es consideri d'interès.

   Aquest programa hauria de ser accessible a un mínim del 50 % dels universitaris i s'hauria de realitzar en el major nombre possible de països.
3. Realitzar un pla de comunicació internacional per als productes catalans, que fugi del tractament superficial que porta a remarcar només als productes típics i doni a conèixer la diversitat dels productes catalans. No es tracta de fer una campanya puntual, sinó un pla de llarga durada, ben estructurat i seleccionant els mitjans adequats, que creï una identitat per als productes catalans, una identitat ara per ara inexistent o bé confosa amb la dels productes espanyols. El *made in Catalonia* s'ha de donar a conèixer a través de les campanyes que aquest pla inclogui.
4. Pla de comercialització a l'exterior amb l'objectiu de dinamitzar les estructures de comercialització, particularment en el sector agrari.

2.1.1.5 Pla d'integració de la dona en l'economia

Potenciar la participació de la dona en l'economia i el seu accés als nivells de responsabilitat més alts.

A més d'injust, és absolutament antieconòmic que la societat hagi invertit recursos en la formació d'una part de la seva població i que després no en permeti el desenvolupament laboral complet i l'accés a nivells de responsabilitat per als quals està capacitada.

A part del grup de dones que ha tingut accés a nivells de formació alts, una gran part de ciutadanes es troben amb serioses dificultats en la seva vida laboral. Cal posar una atenció especial, doncs, en la millora de la seva situació.

Els condicionaments de la vida privada i/o familiar són el principal entrebanc. La solució no està en la renúncia a la vida privada, amb família o sense, com és obvi, sinó en l'acceptació social, amb normalitat, del fet que les exigències de la llar afecten tant l'home com la dona.

Cal un nou plantejament: no es tracta d'ajudar la dona, sinó que tots, homes i dones, assumeixin la seva responsabilitat en el mateix grau.

Cal contrarestar les pràctiques discriminatòries existents que tenen l'origen en prejudicis fortament arrelats.

Des d'aquest plantejament, ERC proposa les mesures següents:

1. Persecució de tota discriminació laboral per raons de sexe, particularment respecte a nivells salarials i de responsabilitats. No podrà haver-hi diferències salarials entre llocs de treball situats a un mateix nivell de responsabilitat.
2. La responsabilitat en cas de maternitat no ha de recaure exclusivament en la dona. Per això es proposa:
   a) Hi ha d'haver corresponsabilització en cas de maternitat-paternitat: tant el pare com la mare podran demanar horari flexible i tindran dret a absentar-se de la feina en cas de malaltia dels fills.
   b) Escoles bressol gratuïtes. El cost de les escoles bressols privades és insostenible en molts casos en relació amb el nivell d'ingressos dels pares. Això suposa una discriminació en les possibilitats de treball de la dona que es troba en aquestes circumstàncies.
3. Respecte dels horaris de treball, per part de tots dos sexes. Cal canviar la idea d'estar més hores a la feina per la de treballar de manera més efectiva; els països més desenvolupats no es caracteritzen per tenir horaris llargs, sinó per assolir els nivells d'efectivitat que els permeten ser estrictament respectuosos amb els horaris laborals i tenir millors condicions de treball.

2.1.2 Política de suport als sectors productius

2.1.2.1 Sector primari

A. Agricultura i ramaderia

Primer de tot cal realitzar de forma urgent un autèntic llibre blanc del món rural que, defugint interpretacions inte-

ressades, serveixi perquè tots els agents implicats en el sector (cooperatives, sindicats, partits polítics...), disposin d'una autèntica radiografia del sector que faci possible concretar un *Pla nacional d'estabilització de la població rural i de conservació del medi.*

A.1 L'àmbit territorial

Per a un país com el nostre, que aspira a ser lliure i competitiu en el marc europeu, disposar d'un sector primari cohesionat és un factor indispensable. Mentre que la política agrària espanyola va encaminada a reduir el percentatge de població agrària activa -encara molt superior a la mitjana europea-, en el cas del nostre país s'ha de tendir a estabilitzar la pagesia en el seu entorn natural i evitar que continuï disminuint la seva proporció en relació amb la totalitat de la població activa, si no és que volem assistir a un despoblament massiu d'una bona part del territori amb tots els inconvenients que això implicaria per al conjunt de Catalunya i dels seus ciutadans i ciutadanes. La solidaritat entre consumidors urbans i productors rurals ha de ser estimulada i ha de derivar en una autèntica defensa del territori i del medi ambient -especialment en aquelles zones més marginals i amb poques perspectives de conreu tradicional- que aturi el procés de desertització en marxa.

Finalment, la societat catalana, pel que fa a la seva sobirania i a les seves expectatives d'autogovern, necessita conservar un sector primari capaç de garantir el seu autoabastiment mínim i d'esdevenir internacionalment competitiu en determinats àmbits específics.

En aquest apartat, ERC proposa, com a mesures de xoc, les següents:

1. Política d'ajuts per a l'estabilització de l'activitat agrària en les comarques més desfavorides.
2. Aplicació de mesures extraordinàries per evitar la desertització d'aquestes comarques.
3. Fomentar una correcta repoblació (boscos i pastures) de la totalitat del territori i, especialment, de determinades comarques.

A.2 El productor

És necessari, en primer lloc, equiparar gradualment les formes de vida al camp i a la ciutat, en el sentit de garantir nivells equiparables tant pel que fa a les infraestructures com pel que es refereix a les possibilitats de confortabilitat social. Així mateix, cal propugnar la professionalització del pagès, establir mesures necessàries per a la seva formació i garantir-ne reciclatge permanent, sense desatendre tot allò referent a la gestió de l'explotació i a la comercialització dels productes.

Pel que fa als qui treballen per altri, cal eliminar les diferències salarials amb d'altres sectors, millorar les condicions de treball, eliminar diferències en les prestacions de la Seguretat Social Agrària i quant a les condicions de jubilació.

Com a mesures urgents, ERC proposa les següents:

1. Modificar el Reial Decret 1187/89, sobre cessament de l'activitat agrària, i equipar-lo al Reglament 1096/88 de la Unió Europea, tant pel que fa als ajuts, edat (55 anys) com pel que fa a l'accés dels fills a la propietat.
2. Campanyes de formació continuada per a joves agricultors.
3. Creació i optimació de serveis tècnics d'assessorament als agricultors.
4. Aplicació a la nació Catalana del Reglament 788/89 de la Unió Europea, que estableix programes d'ajut a la renda agrària per a explotacions amb dificultats per desenvolupar la reforma de la Política Agrària Comuna (PAC).
5. Agilitar la percepció de qualsevol tipus de pagament o ajut, de tal manera que el productor no trigui més de tres mesos a rebre'l, un cop realitzada la inversió.
6. Equiparar les pensions de jubilació en el sector agrari a les de la branca general.

L'empresa familiar agrària

Per a ERC, l'empresa familiar agrària ha estat tradicionalment, i continua sent, el nervi de món rural català i la base del sector primari. Per tant, la seva defensa, promoció i desenvolupament constitueixen un objectiu prioritari de qualsevol tasca de govern i/o de representació política.

En vista a la seva conservació i potenciació, cal afavorir l'explotació conjunta de la maquinària, reconèixer el treball de les dones, possibilitar accions de gestió comuna, especialitzar els diversos components i considerar molt acuradament la problemàtica de les transmissions patrimonials dins l'empresa familiar agrària.

A.3 Els mitjans de producció

Per a ERC, les principals mesures urgents a prendre són les següents:

1. Creació d'un Banc de Crèdit Agrari Català.
2. Creació de línies especials de crèdits agraris equiparables a les que tenen altres països de la Unió Europea.
3 Supressió dels impostos especials sobre el gasoli agrícola.
4. Reforma de la fiscalitat agrària, d'acord amb la situació real del sector, especialment perquè desaparegui l'Impost de successions patrimonials per a les explotacions familiars, en la mesura que la terra ha de ser considerada una eina de treball i no una herència.
5. Establiment de línies d'inversió, per part de les administracions, que complementin els actuals ajuts comunitaris.
6. Creació de línies d'assegurances agràries que permetin cobrir conreus actualment desprotegits.
7. Creació d'una Mútua Catalana d'Assegurances Agràries.
8. Incrementar campanyes d'investigació permanent referides a nous conreus i noves tècniques.
9. Assegurar una ràpida, correcta i eficaç informació d'aquestes campanyes als productors agraris, i de tots aquells temes que facin referència a qüestions comunitàries.
10. Implementació d'un Pla territorial de conreus que permeti:
    a) Establir zones preferents per a determinats con-

reus.
b) Determinar les unitats viables d'explotació.
c) Racionalitzar, potenciar les diverses taules sectorials de tal manera que puguin definir polítiques de preus pròpies.

16. Revalorització de les Indemnitzacions Compensatòries de Muntanya (ICM) fins a arribar a la mitjana del que es paga en els països de la Unió Europea.
17. Reconduir, en forma d'ajuts directes a la producció, aquelles subvencions comunitàries que actualment s'adrecen a les indústries transformadores.
18. Aconseguir que la totalitat dels ajuts i subvencions que estableixin les normatives comunitàries siguin gestionats pels corresponents instituts i departaments de la Generalitat.
20. Creació d'autèntics equips d'informació *dinàmica* que assegurin una permanent i immediata informació als pagesos i ramaders dels acords internacionals, mesures departamentals, normatives de desenvolupament de la política agrària comuna, etc., de manera que s'augmenti la capacitat de reacció del sector.
21. Introduir el concepte de *corresponsabilitat* per part de l'Administració en la presa de decisions de futur. No es pot tornar a repetir la situació per la quals'ha fet passar el sector lleter.
22. Dissenyar una xarxa d'albergs (temporers) que, depenent dels ajuntaments, estiguin suportats pels departaments d'agricultura, treball i benestar social.
23. Augmentar la rendabilitat de les explotacions mitjançant polítiques que contribueixin a rabaixar els costos dels factors de producció (assegurances, gasoli, fiscalitats, etc.).
24. Impulsar la formació del sector en els aspectes de seguretat, residus, tècnics i controls de qualitat.
25. Assegurar la viabilitat de les infraestructures hidràuliques (regs) amb polítiques de restitució de les inversions a l'Administració adaptades a la rendibilització real de les explotacions afectades.
26. Redacció de mesures urgents de creació d'una estructura industrial de transformació de productes agraris que permeti de generar un alt valor afegit pel sector capaç d'obrir noves perspectives i de fomentar nous llocs d'ocupació.
27. Renúncia de l'Administració a percebre l'impost de successions patrimonials (supressió d'aquest impost) en tots aquells casos en què la terra continuï essent un factor de producció (continuació de l'activitat agrària).
28. Fer efectives mesures pedagògiques a tota la població de Catalunya, començant des de l'escola, que augmenti la solidaritat dels habitants de la nostra nació amb el nostre futur primari, reforçant la idea que el pagès, a més d'un agent econòmic també incorpora la figura de *conservador del medi*.
29. Impulsar el dinamisme funcionarial del Dorp amb mesures de promoció per als empleats o equips de l'Administració que adquireixen protagonisme real en el redreçament de la situació del sector. El pagès ramader ha de trobar en els empleats de l'Administració suport, eficàcia i bon tracte i determinació per ajudar-lo a superar la situació complexa en què es troba.
30. Revisió i adequació del pla de reestructuració de cooperatives a la situació real del món cooperatiu superant les situacions de bloqueig administratiu i els casos d'autèntica injustícia que s'han produït amb l'actual pla.
31. Agilitar la percepció de qualsevol tipus de pagament o ajut, de tal manera que el productor no trigui més de tres mesos a rebre'l, un cop realitzada la inversió.
32. Fomentar una correcta repoblació (boscos i pastures) de la totalitat del territori i, especialment, de determinades comarques.

A.4 La comercialització

La comercialització constitueix, en l'àmbit comunitari, un dels reptes bàsics d'una agricultura que ofereix els seus productes d'una forma excessivament atomitzada per part dels productors. Per tant, ERC considera urgent la implementació de polítiques que afavoreixin una unificació i concentració màxima de l'oferta en origen.

Així mateix, caldrà realitzar campanyes diversificades de promoció dels diversos productes, tot destacant els avantatges de diversa índole que presenta l'anomenada dieta mediterrània. Alhora, des de les administracions, caldrà realitzar un seguiment rigorós de la qualitat de les produccions pròpies comercialitzades, controlar l'entrada irregular de productes estrangers i realitzar, entre d'altres estats de la Unió, pràctiques de *dumping*.

D'una manera molt especial -a Catalunya i atès l'equilibri existent entre l'hipotètic mercat consumidor i el percentatge de població activa agrària- cal afavorir la recuperació i el predomini de la producció pròpia en el mercat interior.

Creació de la marca *producte de Catalunya* identificada amb el concepte *producte de qualitat* sense perjudici de les marques més específiques de denominació d'origen.

A.5 Els sindicats agraris

Totes les administracions han de reconèixer institucionalment els sindicats pagesos, especialment com a interlocutors, i han de contribuir al foment del sindicalisme agrari i afavorir la corresponsabilització d'aquest sindicalisme, especialment en moments de crisi com els actuals.

Així mateix, cal que es negociï l'ús, tutela o propietat definitiva del patrimoni sindical agrari, segons escaigui, i d'acord amb la procedència -històric o acumulat- i l'ús actual que es faci d'aquest patrimoni.

A.6 Les relacions amb Europa

El Govern de l'Estat i el Govern de la Generalitat -sense perjudici de la possible incorporació dels altres governs de la nació catalana- han de negociar la incorporació d'un representant de la Generalitat en les delegacions de rang ministerial que negociïn, amb la Unió Europea, qualsevol assumpte que faci referència o influeixi sobre el sector agrari català. Ja que els greujes continuen i si el 92 hi havia la situació inadmissible en les zones de protecció d'alta muntanya, recentment el sector del porcí veu complicat el seu futur amb l'a-

plicació de la nova normativa de la Unió, normativa que ha estat feta amb paràmetres, aplicables al nord d'Europa, que són molt diferents, però, dels que s'haurien d'aplicar a la zona mediterrània.

B. Pesca

L'adequació de les estructures pesqueres de Catalunya a les exigències del marc comunitari europeu exigeix una nova delimitació de les competències actuals en aquest sector. La singularitat de la pesca mediterrània, en el context europeu, i el marc legal on es desenvolupa (català, espanyol i comunitari), requereixen un seguit de mesures polítiques, econòmiques i de tot ordre, que contribueixin a la viabilitat del sector pesquer en el seu conjunt.

ERC, a més, defensa la necessitat de desenvolupar una política global de pesca que la consideri com un tot, des de la captura inicial fins al consum final, tot passant pels canals de comercialització, formació professional, investigació, noves tecnologies, construcció i reparació de la flota i la política social. En aquest sentit, són necessàries les llotges de contractació i de subhastes de peix, a més d'un seguit d'instal·lacions de conservació, refrigeració i congelació de les captures. I són necessàries també, per al bon funcionament del sector, les drassanes i varadors per a la construcció de noves embarcacions i per a la reparació de les ja existents. Els pescadors, d'altra banda, han de tenir les seves confraries, cases de mar i d'altres dependències socials modernitzades i adequades a les seves necessitats.

1. Assumpció immediata, a través del procediment de delegació, per part de la Generalitat de Catalunya de la totalitat de competències en matèria de pesca, susceptibles de ser exercides en el territori i el litoral català (aigües interiors, pesca marítima, ordenació del sector pesquer), amb la conseqüent simplificació burocràtica, agilitació administrativa, reducció de la despesa pública i eficàcia directa sobre el sector.
2. Presència institucional catalana en la delegació estatal, tant en els treballs previs com en les reunions executives, en les negociacions internacionals relatives a acords amb la CE o bé amb països tercers de la Mediterrània, per tal d'impedir la continuïtat de mesures negatives sobre la flota catalana i poder-hi incidir de forma positiva.
3. Confecció d'una normativa d'abast estatal que reguli, amb criteris restrictius, la comercialització lliure de peix importat de països no comunitaris.
4. Control estricte, sanitari i de qualitat, del peix d'importació.
5. Concessió de moratòries en el retorn de crèdits per a la modernització de la flota, concedits per organismes oficials a propietaris d'embarcacions, i suport econòmic estatal per a la renovació de la flota.
6. Potenciació dels productes de qualitat, denominacions d'origen i promoció del peix fresc de la costa, en els circuits regulars de comercialització.
7. Fi de la marginació de la flota pesquera catalana, en les ajudes comunitàries, a partir dels fons estructurals (FEDER i FEOAGA), i reforma dels criteris actuals que permeten una clara discriminació negativa dels pescadors catalans en relació amb els altres territoris de l'Estat, en especial d'Andalusia.
8. Aplicació efectiva de mesures de política social: assistència familiar i seguretat social, atenció sanitària, medicina preventiva, seguretat, comunicació, salvament a la mar, cobertura de l'atur i atur tècnic.
9. Aprofitament màxim dels recursos de la pesca i suport a les indústries annexes: conserves, fumats, farina, tallers de xarxes i ormeigs diversos.
10. Estudis específics, per zones geogràfiques, de les característiques naturals, econòmiques i de tot ordre, de l'especificitat de cada zona i de les seves necessitats, amb conclusions sobre la conveniència de fixar l'adopció de parades estacionals regulars (vedes), la renovació de la flota, la potenciació de l'aqüicultura, els nous mètodes de cria i engreix de peixos, crustacis i mol·luscs i altres mesures possibles.
11. Impuls a l'expansió de cursos de formació tècnica i reciclatge regular dels professionals del sector, per part dels organismes públics corresponents.
12. Adopció de mesures per facilitar l'adquisició de les noves tecnologies al sector pesquer, des de l'extracció inicial fins a la comercialització, passant per la manipulació, refrigeració i congelació.
13. Suport institucional decidit per a l'extensió de pràctiques associatives entre el col·lectiu de pescadors, armadors i part social, o per a la promoció de l'associacionisme tant en el sector de l'arrossegament, com de l'encerclament, palangre, trasmall i petxinaires.
14. Extensió i vigilància a la resta de l'àmbit europeu del compliment de les normatives comunitàries sobre les mesures i tipus de xarxes que ja s'apliquen al litoral català, per tal de posar fi a l'actual competència deslleial per part d'altres països.

2.1.2.2 Sector secundari

El sector industrial de Catalunya va superar, en la primera meitat dels anys vuitanta, el seu procés de reconversió subsidiat per l'Estat. El creixement econòmic posterior de l'Estat espanyol, d'arrel especulativa i financera, va malmetre, però, el sanejament assolit en alguns sectors; l'impacte posterior de la crisi econòmica dels anys 1991-1994 ha posat de manifest la necessitat d'un nova política de redreçament del sector industrial. En aquest sentit, les mesures que proposa ERC són:

- Establiment de mesures actives de política industrial per a reforçar el desenvolupament dels sectors catalans amb avantatges competitius (manufactures de disseny, química bàsica, edició de llibres...).
- Foment del desenvolupament concertat d'acords de cooperación industrial i aliances estratègiques entre empreses.
- Reforma de la política fiscal de forma que no repercuteixi negativament sobre l'ocupació i es fomenti la utilització racional de recursos naturals.
- Revisió dels instruments públics d'ajut a la indústria per

tal de millorar el seu impacte sobre l'increment de valor afegit i d'ocupació.

- Introduir incentius econòmics per a la localització industrial que redueixin el desequilibris territorials actuals.
- Incrementar l'esforç en R+D de forma significativa en l'àmbit de les tecnologies i processos productius no contaminants i crear els incentius econòmics adients per a la seva implantació real.
- Desenvolupar una política que fomenti la inversió immaterial (formació, recerca i assitència tècnica).
- Potenciar l'eix català, de Perpinyà fins a Alacant, com un espai de cooperació industrial i desenvolupament de les relacions comercials i connectar-lo amb l'arc mediterrani que passa per Torí i Milà.

2.1.2.3 Sector terciari

A. Comerç

El nostre país és format en la seva gran majoria perpetits i mitjans comerciants i industrials que han d'ésser el motor de la nostra economia i creiem que són bàsics per al nostre país.

Aquest sector es troba amb grans dificultats per sortir de la crisi, es troba amb pocs plantejaments seriosos i que il·lusionin per seguir endavant. Això aboca el petit i mitjà comerciant i industrial a tancar el negoci o a buscar sortides puntuals amb grans despeses de reestructuració del negoci per la presència de multinacionals que amb la seva competència deslleial fan impossible de competir, com en el cas, per exemple, de les vendes a sota cost.

La principal causa de tot això és l'excés d'oferta comercial que hi ha a Catalunya comparat amb els països de la CE

ERC proposa un pla per ordenar els sectors i troba una sortida digna per a tot el comerç excedent en aquest moment i poder arribar així a un equilibri d'oferta que no perjudiqui els consumidors.

1. Prou permisos d'obertura de grans àrees comercials (hipermercats). L'oferta a Catalunya en m^2 dobla l'oferta francesa en percentatges per habitant.
2. Equipament dels treballadors autònoms amb els assalariats en el règim de la seguretat Social, afectats per jubilació anticipada, baixa per malaltia, etc. Protegir el treball autònom.
3. Assegurar el compliment de l'actual llei vigent de comerç de Catalunya, respectant els acords dels horaris comercials, i no acceptar la llibertat horària proposada per a l'any 2001, ja que això seria una ruïna social. En els països europeus mes avançats socialment, escandinaus, Alemanya, Gran Bretanya, etc., no hi ha llibertat d'horaris.
4. Equilibri de les subvencions entre les petites i mitjanes empreses i les multinacionals. L'últim any el 89% de les subvencions dels 148.000 milions rebuts de la CE per a formació de personal dintre del sector de comerç van ésser destinats a les grans àrees.
5. Iniciar la normalització lingüística de tots els productes que es comercialitzen arreu dels països de parla catalana, mitjançant préstecs tous amb baixos interessos.
6. La cotització de les empreses a la Seguretat Social, fent bon ús dels impostos que tothom paga.
7. Regulació de les campanyes de publicitat, impedint que hi hagi: publicitat enganyosa, publicitat dirigida a menors, publicitat sexista... Regulació de la publicitat a la TV pública.
8. Revisió del sistema impositiu.
9. Reciclatge dels residus, recollida selectiva. Informació als comerciants sobre medi ambient. Etiquetes ambientals igual que la Unió Europea i no crear confusió amb noves etiquetes.
10. Garanties de conservació, regulació de caducitat i informació del contingut.
11. Disposar d'un comerç innovador i avantguardista, un comerç que coneix i utilitza les noves tecnologies, que renova els seus coneixements, tot conservant el seu caràcter.
12. Permetre competir amb èxit amb altres ciutats i pobles europeus i de l'àmbit mediterrani en general. Un comerç capaç d'atreure i satisfer els visitants del nostre país, capaç de ser un dels atractius pel seu caràcter i peculiaritats.
13. Contribuir a l'atractiu social i urbanístic de les ciutats i pobles de Catalunya.
14. Contribuir al desenvolupament cívic, un comerç compromès amb la societat i que participi en les seves activitats lúdiques, culturals i socials.
15. Millorar el servei als consumidors. Els consumidors han de poder comprar tenint una bona relació qualitat preu, no volem un comerç d'elit.
16. Permetre, en situacions de crisi justificada de l'empresa, especialment si el propietari és autònom, condicions de tancament de l'activitat, tenint en compte els interessos dels treballadors i de l'empresari.

B. Turisme

El turisme té una gran importància al nostre país. És un dels sectors econòmics principals dins de la nostra economia. És per això que cal pensar el turisme com a clau d'indústria global d'importància estratègica cabdal.

Amb la crisi passada els darrers anys, en algunes de les àrees que engloba el sector turístic, ha quedat clara la necessitat d'una nova política turística, que apunti cap a la reconversió i aposti per la qualitat. Aquesta reconversió caldria plantejar-la en diferents aspectes:

- Implantació turística

El turisme, com a sector econòmic important, pot arribar a substituir la base econòmica tradicional de comarques i grans zones geogràfiques, en temps de reconversió. Aquesta substitució és possible per l'adaptabilitat que té el sector turístic i la relativa rendibilitat a curt termini.

Cal però evitar l'excessiva dependència econòmica del sector turístic i, al mateix temps, promocionar la diversificació de l'oferta, els serveis i la temporalització. D'aquesta manera, la dependència serà menor, ja que no es dependrà tant

de les condicions econòmiques, conjunturals i/o climàtiques.

Cal una política turística dirigida des dels municipis, que s'integri en uns plans de turisme que cada comarca hauria de dissenyar, tot amb l'objectiu de planificar l'activitat turística, al nostre país, de forma global i a llarg termini.

- **Turisme de qualitat**

ERC advoca per una qualitat dels serveis turístics, ara bé, parlar de qualitat és parlar d'un seguit de mesures i maneres de fer que, no sempre suposen un augment del cost. La qualitat que preconitzem ultrapassa el valor econòmic, és aquell valor afegit que hom dóna a un servei, com ara:

- Professionalització.
- Un entorn agradable a la vista, net i ecològicament respectuós.
- Ambient desmassificat.
- Varietat en el producte.
- Tracte humà i directe.
- Formació dels treballadors.
- Varietat en els serveis complementaris.
- Informació veraç i a l'abast.
- Xarxa pública de transport.
- Oferta cultural atractiva.

ERC fuig de la visió especuladora i elitista que es vol donar al turisme de qualitat amb la construcció i depredació del medi amb camps de golf i ports esportius.

Cal, també, recuperar la imatge de qualitat per al turisme de sol i platja, sempre segons els paràmetres abans esmentats.

- **Professionalització del sector**

Pel que fa a la necessitat d'una millor preparació professional dels treballadors i empresaris del sector, ERC proposa la creació d'una Escola de Turisme de Catalunya, que imparteixi ensenyaments sobre gestió d'empreses turístiques, i la fundació d'escoles de formació professional hotelera que cobreixin la preparació d'experts i facilitin el seu reciclatge.

El reciclatge i la formació permanents en el camp turístic s'hauran de planificar d'acord amb l'estructura empresarial i professional existent. Això voldrà dir tenir una atenció especial per a aquelles empreses familiars i/o col·lectius de professionals de turisme d'interior.

Caldrà fer una especial atenció a la política de personal seguida pel sector, exigint la formació dels professionals contractats, evitant l'intrusisme professional i incentivant la realització de contractes de llarg termini.

Cal ser més seriós en les inspeccions laborals, atès que la legislació, els convenis, etc., s'incompleixen sistemàticament. Els mateixos treballadors, a causa de la por de perdre la feina, en ser majoritàriament contractats amb precarietat laboral, es veuen obligats a enganyar i a no denunciar la seva situació de treball als inspectors que visiten els establiments.

- **Modernització de les instal·lacions**

Cal més rigor i eficàcia en la política de requalificació de categories dels establiments i s'evitaria, així, la sobrevaloració de categories d'hotels i càmpings.

Les subvencions per a millores haurien de ser molt selectives, perquè no les mereix qui ha estat especulant amb una situació favorable, augmentant l'oferta amb els diners que s'haurien d'haver destinat al manteniment del que ja hi havia. Altrament, el tancament d'algunes instal·lacions que no es puguin reconvertir no representa cap daltabaix.

3. Promoció del medi ambient

Cal aturar immediatament la construcció de tot el que pugui degradar el medi natural, encara més a la cinta del litoral, i també als paisatges adjacents a la costa. ERC proposa un pacte institucional català que contempli una profunda redefinició del programa de construcció a la costa i, temporalment, una moratòria en la concessió de noves llicències en àrees que caldria preservar amb diferents mesures de protecció.

El tractament de les deixalles i les aigües residuals, i també un esforç important quant a la neteja de carrers i platges és especialment necessari, perquè la sensibilitat del turista mitjà es veu molt afectada per la situació francament degradada, tant arquitectònicament com ecològicament, de la costa. A més, les noves instal·lacions turístiques en cap moment no han d'afectar la massa forestal costanera, les cales verges i els paisatges han de restar intactes, i la seva protecció hauria de quedar absolutament confirmada per una futura llei del Parlament.

En aquest sentit, ERC advoca per un debat parlamentari urgent sobre el futur de la costa, sobretot aprofitant el moment en què la crisi d'ocupació de places ara es veurà acompanyada d'una crisi important en la construcció. En tot aquest debat, la qüestió d'analitzar i penalitzar les activitats de blanqueig de diners negres, i altres activitats irregulars, s'ha de tenir molt en compte. La manca d'una resposta clara de la classe política en aquest camp podria contribuir encara més al seu desprestigi entre certs sectors de la població, que veuen l'actuació política de diferents grups en aquest camp com a superficial i poruga.

- **Contra la despersonalització**

La presència de turisme al nostre país ha de suposar una més gran coneixença, per part dels visitants, de la realitat social, cultural i política. Així doncs, les institucions públiques i privades han de realitzar accions sòcio-culturals que potenciïn aquesta dinàmica de difusió de la nostra realitat, per sobre de tipismes, tòpics i estereotips.

No cal dir que és gràcies al turisme que, sovint, una nació pot estendre el seu missatge, d'ànsia d'alliberament, cap a l'exterior. És per això que cal unificar esforços per potenciar tots els Països Catalans com a parts integrants d'una nació. Cal concretar productes que unifiquin criteris de destinació turística al nostre país.

Igualment, el turisme interior ha de promocionar l'intercanvi entre les diverses zones dels Països Catalans, això suposarà un trencament de barreres entre els ciutadans del nostre país.

En definitiva, caldrà establir una marca, o denominació d'origen/qualitat, per contribuir a la recuperació del prestigi. Aquesta marca hauria d'integrar les diferents zones turístiques de costa, per una banda, i interior/muntanya, per l'altra, de tots els Països Catalans.

- **Per una bona infrastructura**

ERC entén que l'activitat turística és un bé social que cal promocionar i difondre. L'activitat turística ha de permetre, en principi, un eixamplament del coneixement de la realitat immediata, conèixer nous paisatges, altres cultures i costums, diferents idiomes, diferents maneres d'entendre el món i la societat. En definitiva, totes les coses noves que anem captant quan fem turisme, ens ajuden a ampliar en nostre marc cultural, alhora que ens autoabastim d'eines per entendre altres realitats i assumir la diversitat.

El turísme és, doncs, allò que els pobles comparteixen per a ús i regust dels altres pobles. És per això que creiem que la política de creació d'infraestructures ha de ser per a benefici directe dels ciutadans. En aquest sentit, no creiem que sigui bona la política de generació d'estructures alienes a les necessitats dels ciutadans o que n'hi impedeixin l'accés.

Pel que fa a comunicacions, telèfons, correus, etc., caldrà millorar la seva implantació i qualitat de servei, ampliar la xarxa de serveis dels transports públics: comunicant les capitals de comarca del Pirineu, millorant la interconnexió entre ciutats costaneres, ampliant els serveis dels Ferrocarrils Catalans.

Atesa la importància del turisme amb vehicle particular que rebem, cal fer campanyes de conscienciació d'ús dels transports públics en els desplaçaments interns i, també, incentivar la recepció de turisme, des de l'estranger, en transport públic (per a la qual cosa caldrà fer una millora en aquest camp).

En l'apartat de la informació, cal fer un replantejament global. ERC proposa l'estructuració d'un servei d'informació turística ofert des de cada Consell Comarcal, intercomunicat amb xarxa telemàtica i amb la possibilitat de fer contractacions i adquirir diversos serveis.

- **Serveis complementaris**

La generació de serveis complementaris a zones turístiques d'alta densitat fa possible una millora del servei i una més gran competitivitat,

- Guarderies amb professionals que parlin diversos idiomes.
- Servei de jocs i activitats infantils a les platges.
- Centres d'acolliment, reclamacions i informació adequats.
- Centres mèdics especialitzats.
- Reforçament de la seguretat local.
- Diaris locals amb diferents idiomes.

En el marc de l'oferta complementària caldrà fer una especial atenció a les activitats d'oci i restauració, controlant la seva qualitat i activitat.

- **Allargament de la temporada**

Com ja és conegut, un dels problemes del turisme és l'estacionalitat. Caldria, doncs, encoratjar fins allà on sigui possible les vacances fora dels mesos de juliol i agost. Això ja es fa per part de l'empresariat turístic, oferint preus més baixos fora d'alta temporada. A més, el conveni d'hoteleria contempla l'obligació que tenen les empreses de donar tres dies més de vacances a l'any si aquestes no es fan entre els mesos de maig i octubre.

Seria una interessant possibilitat per allargar les temporades si s'imités aquesta part del conveni d'hoteleria, i es bonifiquessin amb uns dies més les vacances fora de juliol i agost.

Caldria dirigir aquest estímul especialment a la gent jove que, en principi, no tenen problemes de calendaris escolars en no tenir mainada encara -un dels principals inconvenients de les famílies a l'hora de fer vacances fora dels mesos de juliol o agost. Caldrà fer una política especial de promoció del turisme escolar i juvenil.

Un altre argument a favor d'incentivar les vacances fora del mes d'agost és el d'evitar que el país quedi totalment aturat durant un mes de l'any, amb els conseqüents problemes de subministrament i serveis que comporta el fet, i que contribueixen al desprestigi de la costa catalana entre els turistes acostumats a serveis de molta categoria en els seus països d'origen.

Des d'aquest punt de vista, convé igualment la potenciació del turisme interior. Juntament amb tot això, ERC estableix en el seu programa turístic, com en altres ocasions s'ha fet, les següents accions:

Pel que fa a l'oferta, tot racionalitzant-la i afrontant els desfasaments existents entre oferta d'allotjament i oferta complementària, assolir una adequada distribució territorial i pal·liar l'actual dèficit de caràcter infraestructural. Cal, però, posar algunes mesures cotrrectores, com ara la limitació de llicències de càmping i d'obertura de nous hotels.

Pel que fa a la demanda, que pateix augments excessius en determinades zones i una dependència excessiva, també, de l'estacionalitat, emprendre accions estabilitzadores, a partir de les corresponents accions de promoció compensatòria.

4. **Consell Econòmic i Social de Catalunya**

Creació d'un Consell Econòmic i Social de Catalunya per arribar a la concertació social solidària entre la Patronal (PIMEC i Foment del Treball), els sindicats i el Departament de Treball de la Generalitat.

Això solucionaria molts dels grans problemes de conflictivitat social que hi ha entre les direccions de les empreses i els treballadors. Per a ERC, el paper del Govern o de l'Administració ha de ser sempre, evidentment, objectiu i ha de tenir com a finalitat potenciar acords entre la Patronal i els agents socials.

2.1.3 Sector financer

El sector financer català ha patit, en el últims 15 anys, un procés de desnacionalització i reducció del nombre d'entitats. Cal instrumentar, doncs, les mesures que

permetin la consolidació d'un sector financer al servei dels sectors productius de la nació.

La proposta central d'ERC, en aquest àmbit, és la creació del Banc Públic de Catalunya, dotat amb els coeficients de caixa provinents de l'entitats financeres catalanes, que en l'actualitat es troben dipositats al Banc d'Espanya.

Les funcions d'aquest Banc Públic serien les atribuïdes sobre el paper a l'Institut de Finances de Catalunya (al qual substituiria) i que aquest no exerceix, principalment en l'àmbit d'assistència financera als ens locals, suport al teixit productiu, inspecció i regulació del sector financer. En no tractar-se pròpiament d'un banc emissor, no caldria utilitzar-lo com a eina de política monetària i, per tant, pot realitzar funcions encarregades per la Generalitat d'ajut al desplegament de la política econòmica.

El segon bloc de mesures en el sector financer s'adreça a afavorir les mesures de reestructuració i millora de l'eficàcia de les entitats privades i fomentar el seu paper com a proveïdors de capital a les iniciatives empresarials catalanes.

2.1.4 Reordenació del sector públic

En els anteriors paràgrafs s'han apuntat ja algunes de les mesures d'ordre fiscal i financer que ERC es proposa dur a terme des del Govern de la Generalitat. Resta, ara, apuntar les línies de reforma central que hom pensa introduir en l'actuació econòmica de l'Administració pública. Fonamentalment, són:

- Introducció dels mecanismes legislatius que garanteixin el rigor i la transparència en l'execució pressupostària de les administracions catalanes.
- Desplegament d'una política de dotació d'infraestructures a llarg termini, que garanteixin l'equilibri territorial i afavoreixin la consolidació d'activitats productives. A aquest objectiu es destinarà anualment l'equivalent al 5 % del PIB de la nació.
  a) Millorar, com s'explica de manera detallada al programa comarcal, tota la xarxa de carreteres comarcals i locals, sobretot els seus accessos als grans eixos viaris.
  b) Fer que el Tren de Gran Velocitat que ha d'unir París-Barcelona arribi fins a València, i consolidi el gran eix català.
  c) Transferència de totes les competències de la RENFE, autopistes, aeroports i ports marítims, i de Correus i Telefònica al Govern català en base a l'article 150, apartats 2 i 1 de la Constitució espanyola.
- Reforma de les hisendes locals: remodelació integral del sistema tributari i de participació en els ingressos de tributs estatals. Dotació real del Fons de Cooperació Local de Catalunya.
- Reforma del Pla General d'Ordenació Territorial de Catalunya, de forma que es garanteixin els objectius d'equilibri territorial i creixement econòmic harmònic i sostenible. Dotació de les partides pressupostàries necessàries per garantir un fons de reequilibri i solidaritat intercomarcal de Catalunya.

2.2 Millorar la qualitat de vida per l'ecologia i el nivell dels serveis

2.2.1 Per un desenvolupament sostenible

2.2.1.1 L'energia

L'energia és un dels eixos fonamentals de les societats actuals. L'energia està vinculada a la majoria dels problemes ambientals que actualment patim tan a nivell de recursos com de contaminació en qualsevol dels seus àmbits. Passar de les actuals fonts energètiques a les energies renovables a escala humana és un punt obligat per a qualsevol societat que vulgui substituir el creixement pel desenvolupament que, perquè sigui desenvolupament, ha de ser sostenible. És per aquest motiu que ERC dóna molta importància al programa energètic.

Frenar el reescalfament global

1. Dur a terme un pla nacional on es contemplin les mesures necessàries per reduir les emissions de diòxid de carboni (C02) i dels altres gasos que contribueixen al reescalfament planetari, l'efecte hivernacle. Abans de l'any 2005 es reduiran les emissions de diòxid de sofre en un 80%, de diòxid de nitrogen en un 60% i de diòxid de carboni en un 20% respecte als nivells actuals. S'instal·laran tecnologies descontaminants en les centrals tèrmiques que segueixin funcionant.
2. Impulsar un pla nacional de millora d'eficiència energètica per aconseguir una millora del 35% de l'eficiència energètica, oferint als diferents sectors econòmics ajudes per dur a terme projectes de cogeneració i estalvi.
3. Subscriure, mitjançant una iniciativa parlamentària, l'Aliança Internacional pel Clima amb la finalitat de reduir les emissions de gasos que influeixen en l'efecte hivernacle i en l'afebliment de la capa d'ozó. Aquesta Aliança inclou una xarxa de ciutats europees i comunitats indígenes del Sud.

4. Promoure la creació de Taules Cíviques de l'Energia en el diferents nivells de l'Administració autonòmica, comarcal, local i sectorial. Aquestes Taules seran òrgans de participació que incorporaran tots els sectors interessats en l'estalvi energètic.

Desnuclearitzar Catalunya

5. Tancar progressivament les centrals nuclears. Les tres centrals nuclears dins del territori català disposaran d'un Pla de clausura i desmantellament a fi i efecte de poder decidir sobiranament el seu tancament.
6. Elaborar un pla de desnuclearització on es resolguin el conjunt de mesures destinades a afrontar efectes de les radiacions ionitzants mitjançant mesures de protecció PASSIVA de la població (Carnet radiològic per al conjunt de la població, dosímetres de mesura i lectura a temps real dels treballadors exposats a les radiacions, plans hospitalaris de formació, prevenció i correcció de fonts potencials radioactives...).
7. Incentivar, entre les mesures de protecció ACTIVA de l'esmentat pla de desnuclearització, la prohibició dels detectors de fums amb sensors radioactius i tot tipus d'artilugis domèstics radioactius, el desmantellament de tots els aparells de raigs X sense custòdia hospitalària i el desmantellament final de tots els parallamps radioactius.
8. Accelerar els treballs de desmantellament de la central nuclear de Vandellòs 1. Oposició al retorn dels residus radioactius a Catalunya procedents de França, dels centres de reprocessament de Marcoule i La Hague.

Estalvi energètic

9. Dur a terme un pla energètic domèstic on companyies elèctriques s'hauran d'implicar i incentivar l'estalvi energètic domèstic.
10. Promoure un pla nacional de les energies renovables on es contemplin les possibilitats de: l'arquitectura bioclimàtica, la producció de calor a baixa i mitjana temperatura, producció d'electricitat fotovoltaica, producció d'energia termosolar, energia minihidràulica, generació d'energia a partir de la biomassa, disseny de xarxes elèctriques capaces de suportar alts nivells d'autogeneració, refrigeració solar activa... Tots els projectes han d'incloure informes d'impacte ambiental.
    Un pla de desenvolupament d'energies renovables que podria cobrir una tercera part del consum elèctric i reduir un 20% les emissions de CO_2 l'any 2005, prescindint de les centrals nuclears. Aquest pla ha de comportar ajudes a les iniciatives innovadores.
11. Tots els nous edificis públics i privats hauran d'incloure un informe de les mesures d'aïllament, estalvi i generació d'electricitat. Les normes bioclimàtiques han de tenir com a fites el 50% d'autosuficiència energètica en les zones urbanes i la introducció de l'aigua calenta solar.
12. Donar suport parlamentari a l'Iniciativa Energètica Solar Europea, capaç de crear en un termini raonable 500.000 llocs de treball a la Unió Europea mitjançant la fabricació de cèl·lules i col·lectors solars, sistemes de cogeneració, refrigeradors solars i l'arquitectura solar.

2.2.1.2 Residus urbans

ERC és conscient que, dintre del criteri de prevenció dels problemes ambientals que ha d'imperar en una societat sostenible, és imprescindible que l'Administració desenvolupi totes les mesures que estiguin al seu abast per tal de fer efectiva la minimització en origen del volum i toxicitat dels residus. És per això que ERC estableix les següents prioritats en matèria de reducció i gestió dels residus urbans:

A. Mesures de minimització dels residus urbans

A.1.Minimització dels residus en origen

1 Elaboració immediata d'un pla que fixi quotes que limitin progressivament la generació de residus en totes les fases del cicle de vida de cada tipus d'indústria.

A.2. Reintroducció dels envasos reutilitzables

ERC vol aconseguir que, en un màxim de cinc anys a Catalunya, el 30% dels envasos de líquids alimentaris siguin de vidre reutilitzable. Per això proposa:

1 Instaurar la homologació del disseny dels diferents envasos com a mesura prèvia necessària per afavorir la seva reutilització.
2 Elaborar un estudi en un termini d'un any que permeti saber quantes noves plantes rentadores de vidre i a quins llocs de Catalunya s'han d'ubicar per garantir l'optimització de la distribució. La construcció d'aquestes noves plantes s'acabaria en el termini màxim de tres anys i suposaria la creació de nous llocs de treball i un impuls important per a l'economia local.
3 Garantir la viabilitat de la distribució de l'envàs reutilitzable mitjançant propostes als comerciants i a les grans superfícies perquè l'acceptin obligatòriament als seus establiments.

A.3. Substitució dels envasos problemàtics

1 Instaurar progressivament la limitació en la producció dels envasos perniciosos, com el PVC, i dels envasos de fabricació complexa, fins a aconseguir la seva completa eliminació d'aquí a cinc anys. De la mateixa manera, és necessària la limitació de tots aquells envasos superflus o innecessaris.
2 Substitució dels esprais amb gasos contaminants.
3 Establir acords puntuals amb els comerciants en vista a promocionar la compra amb cabàs o carro i la substitució de les bosses de plàstic per bosses de paper.

B. Recollida selectiva

ERC creu que la millor manera de reduir l'impacte dels nostres residus, un cop establertes les mesures de minimització, és aplicar la recollida selectiva integral de deixalles urbanes. Bàsicament, cal recollir selectivament el vidre, el paper i cartró, la matèria orgànica, els voluminosos, la roba i les recollides especials de productes perillosos (piles, olis de motor, medicaments, pintures, etc), de manera que en un termini de cinc anys s'aconsegueixi recollir selectivament el 70% de tots

els residus urbans generats.

Aquesta recollida selectiva quedaria garantida amb les següents propostes:

1 Aprofundir en el desenvolupament de la Llei marc de residus 6/93 instal·lant els contenidors per a matèria orgànica.
2 Assegurar un contenidor per a cada 500 habitants de cada tipus de recollida. Els contenidors per a vidre han d'estar dissenyats per no trencar les ampolles (per afavorir la seva reutilització).
3 Construir en un termini màxim de cinc anys 42 deixalleries, una per comarca. Igulament, cal construir un centre de triatge i valorització per comarca, que permeti valoritzar el que sigui aprofitable del rebuig.
4 Construir en un termini màxim de quatre anys plantes de compostatge segons les necessitats comarcals.
5 Totes les recollides han de tenir un control públic, però han d'estar finançades principalment pels productors d'aquests residus.
6 Afavorir la formació de tècnics en gestió de residus i la seva incorporació als municipis.

C. Gestió dels residus urbans

És de vital importància que s'incrementi el grau de responsabilització dels productors, distribuïdors i consumidors en la generació de residus. En aquest sentit, ERC vol:

1 Elevar el control sobre la gestió dels residus als municipis. Cal també que els municipis tinguin el registre de les dades de generació, recollida, recuperació i destinació del rebuig dels seus residus i que aquest registre sigui públic.
2 Augmentar considerablement els cànons de disposició del rebuig, és a dir, el preu del cost dels tractaments finalistes.
3 Declarar una moratòria indefinida sobre la incineració de residus urbans.
4 Respectar el conveni de Basel tractant a Catalunya els residus generats al nostre país.

D. Consum de productes

Els consumidors tenim el dret (i el deure) d'efectuar un consum respectuós amb el medi que produeixi un mínim de residus. Per afavorir aquest tipus de consum, ERC proposa:

1 Establir immediatament un etiquetatge general de productes més clar i d'obligat compliment.
2 Desenvolupar en un màxim de dos anys una etiqueta ecològica que fomenti el consum dels productes que realment siguin respectuosos amb el medi en cadascuna de les fases del seu cicle de vida.
3 Prohibir la publicitat falsa o que, per alguna causa, indueixi a engany.
4 Crear bases de dades d'accés públic sobre l'impacte de cada tipus de producte de consum al llarg del seu cicle de vida per tal de facilitar la confecció d'ecobalanços.

E. Altres mesures importants

1 ERC vol afavorir la venda a granel sempre que estigui sanitàriament garantida.
2 Cal limitar o prohibir l'ús de determinades substàncies perinicioses (metalls pesants, productes organoclorats, formaldehid, etc). En aquesta direcció, ERC vol promoure la seva substitució per mitjà d'acords voluntaris de reducció a data fixa per tal que les empreses puguin cercar possibles substituts.
3 S'han de revisar els actuals límits crítics d'exposició a substàncies perilloses i adequar-los immediatament en funció de criteris fonamentalment mèdics. Tanmateix, ERC té la voluntat de fomentar la recerca sobre els impactes a curta i llarga durada en les persones i el medi de les substàncies o preparats de nova creació.
4 S'emprarà el paper reciclat en tots els àmbits de l'Administració.
5 És necessària la difusió de campanyes de promoció sobre la producció i consum de productes de llarga vida i de fàcil reparació.

F. Instruments econòmics

Per garantir totes aquestes mesures de reducció de residus, ERC vol establir els següents instruments econòmics:

F.1 Cànon de reducció de residus

ERC proposa la creació d'aquest cànon com un element important dintre de l'àmbit dels residus urbans, ja que permetrà aconseguir la minimització dels envasos i embalatges i fomentarà el consum d'envasos reutilitzables. Aquesta taxa recaptaria els diners segons les següents categories d'envasos:

- Envasos reutilitzables.
- Envasos totalment reciclables.
- Envasos parcialment reciclables.
- Envasos no reciclables.

Els diners recollits servirien per finançar als municipis gran part dels costos ocasionats per la recollida selectiva.

F.2 Cànon per a la disposició del rebuig

Actualment, els costos dels tractaments finalistes com els abocadors o les incineradores s'estableixen a partir dels preus dels seus costos d'explotació, però aquests no tenen en compte la totalitat dels impactes ambientals ni els costos actuals o futurs ocasionats per la descontaminació.

Per això ERC vol implantar el cànon per a la disposició del rebuig, ja que contribuiria a les actuacions de reducció de residus, de control i de descontaminació establertes per la Generalitat i els ajuntaments. A més, penalitzaria els preus dels tractaments finals incrementant-los, la qual cosa seria profitosa per incentivar la reducció de residus i la recollida selectiva.

2.2.1.3 Residus industrials

Dins del marc que defineix la Llei 6/93, en l'elaboració de la qual va participar ERC, proposem un seguit d'actuacions per assegurar una gestió sostenible dels residus industrials. Una gestió que garanteixi, per ordre de prioritats, la minimització, la valorització i la disposició del rebuig dels residus industrials.

A. Minimització dels residus industrials

Per fer efectiva la reducció dels residus industrials és prioritari intervenir de manera real sobre els processos industrials. En l'actualitat existeixen un seguit d'iniciatives per a la producció neta que no s'ajusten del tot a la realitat a causa de l'escàs coneixement del teixit industrial. Per tant Esquerra Republicana de Catalunya proposa:

1. El Centre per a la Producció Neta de Catalunya estarà vinculat orgànicament a l'Àrea Industrial de la Junta de Residus.
2. El Cos d'Inspecció de Residus Industrials es convertirà en un cos d'assessorament per a la producció neta. Si és necessari s'incrementarà la dotació d'inspectors de residus que es dedicaran a tasques més pedagògiques.
3. Per fer factible la producció neta, es faran plans anuals per actuar sobre segments concrets del nostre teixit industrial (curtits, metal·lúrgia, química bàsica, galvànica...).
4. Es prioritzarà l'actuació sobre els segments de la nostra indústria que generin residus industrials especials.
5. Creació dels Plans de reconversió graduals, on existeix un compromís de temps i diners per part de les parts implicades.
6. En aquesta acció de reconversió industrial es prioritzarà l'actuació sobre la petita i mitjana empresa.
7. Instaurar el Cànon de Gestió de Residus on es prioritzarà la minimització enfront de la valorització i disposició del rebuig dels residus industrials.

B. Valorització dels residus industrials.

En l'actualitat la valorització dels residus industrials és més efectista que real. La borsa de subproductes no agilita ni garanteix la valorització dels residus, i actualment té una escassa penetració en el nostre sector secundari. En el camp de l'aprofitament dels residus Esquerra Republicana de Catalunya no contempla la incineració dels residus industrials com un sistema de valorització energètica, sinó com un tractament finalista que necessita una posterior disposició del rebuig. Per tant Esquerra Republicana de Catalunya proposa:

1. Crear una autèntic *mercat* de subproductes renovant les infraestructures existents.
2. Per obtenir ofertes interessants en el mercat de subproductes és imprescindible una correcta separació i recollida selectiva dels residus industrials en origen.
3. El Cos d'Inspecció de l'Àrea Industrial de la Junta de Residus serà un cos d'informació que asseguri la connexió entre l'oferta i la demanda de subproductes.
4. La borsa de subproductes dependrà orgànicament de l'Àrea Industrial de la Junta de Residus.
5. Realitzar un Pla de gestió dels residus banals generats per la indústria atès que molts dels envasos i embalatges són valoritzables.
6. En l'actualitat moltes àrees industrials de Catalunya no disposen de la infraestructura bàsica per a la valorització dels residus. Per això la Junta de Residus incentivarà la regionalització dels Gestors de Residus.

C. Disposició del rebuig dels residus industrials

En l'actualitat la disposició del rebuig es fonamenta en les plantes de tractament físico-químic, les incineradores i els abocadors. Aquesta gestió dels residus haurà de ser gravada en el Cànon de Gestió de Residus, anteriorment proposat, per incentivar la minimització i valorització dels residus. En aquest sentit ERC proposa:

1. Les infraestructures destinades a la disposició del rebuig hauran d'adequar-se a les necessitats dels residus generats només a Catalunya, tenint en compte la generació comarcal o regional d'aquests residus.
2. En l'actualitat apareixen, cada cop amb més freqüència, abocaments i enterraments de residus que malmeten el subsòl i els aqüífers. Per obtenir una intervenció ràpida sobre aquests abocaments incontrolats, es disposarà d'un Fons de Descontaminació provinent de les sancions aplicades i del futur Cànon de Residus.

2.2.1.4 Litoral

La franja litoral és una àrea decisiva per al desenvolupament i equilibri del país. La franja litoral és una zona d'interacció de dos medis que formen un únic sistema natural en equilibri, d'elevada riquesa i diversitat. Una bona gestió en aquest camp ha de coordinar totes les possibles activitats que s'hi realitzin i ha de preservar el medi. Cal, doncs, una gestió integral que comporti:

1. Moratòria de construcció i ampliació de ports esportius. Actualment la regressió de les platges es veu agreujada per la construcció de nous ports esportius i l'ampliació dels existents, ja que aquests repercuteixen en el trànsit dels pocs sediments que arriben al litoral. Les múltiples regeneracions fetes a la costa per estabilitzar les platges no han representat tampoc cap solució i sí, en canvi, una important alteració del paisatge natural d'aquesta zona.
2. Moratòria de construcció de grans embassaments. L'aportació de sediments dels rius al mar és actulament molt baixa. L'aprofitament hidroelèctric dels rius de Catalunya es pot aconseguir amb altres mitjans de menor impacte i més respecte a l'entorn.
3. Millora en el manteniment dels emissaris submarins i control dels abocaments al mar.
   La millora en el manteniment dels emissaris submarins i el control dels abocaments al mar és una fita a assolir: la qualitat de les aigües afecta les espècies marines de diferent forma i per tant afecta la biodiversitat de la zona.

2.2.1.5 Educació ambiental

Hem d'implantar l'educació ambiental no com a assignatura tradicional més, sinó amb contingut interdisciplinari. La seva finalitat ha de ser produir un canvi d'actituds sobre el ciutadà i fomentar l'ús racional dels recursos.

Malauradament, una bona part del que s'anomenen campanyes d'educació ambiental no són més que propaganda política encoberta. Es tracta més de comunicar als ciutadans que s'ha fet o que es farà tal o tal cosa que

d'educar realment algú.

La finalitat de l'educació ambiental és modificar els hàbits relatius al medi ambient de tots els ciutadans i les ciutadanes, ja sigui proposant directament la conducta a seguir, tot modificant la seva sensibilitat per tal que el receptor del missatge modifiqui conscientment els seus hàbits.

També s'ha de potenciar la creació de centres d'educació ambiental connectats als espais naturals d'especial interès o parcs, que facilitin l'adquisició d'una cultura naturalista al visitant.

En aquesta direcció, caldria afavorir que les campanyes a nivell de barri, poble o ciutat, es despleguessin a càrrec d'associacions, col·lectius ecologistes, ateneus o ajuntaments, pels sistemes de comunicació propis.

2.2.1.6 Protecció dels animals

Catalunya ha esdevingut país capdavanter en la protecció dels animals mitjançant diferents lleis, com la Llei 3/88, de protecció dels animals i la Llei de regulació de l'experimentació amb animals. El seu constant incompliment ha de provocar la intensificació per part del govern del compliment de la legislació.

Un Govern de la Generalitat que respectés efectivament els drets dels animals hauria de:

1. Respectar la carta de les NNUU sobre drets dels animals.
2. Prohibir les curses de braus a Catalunya. Alhora hem d'excloure les activitats en quèels animals pateixen sofriment físic o psíquic. Millorar les condicions dels animals en venda a les botigues.
3. Regulació dels centres d'acollida d'animals abandonats.
4. Prohibir la utilització d'animals per a l'experimentació de cosmètics i perfums.
5. Regulació de les condicions de transport, temps d'espera i metodologia de finiment dels animals abans de ser sacrificats als excorxadors.
6. Creació d'un cens rigorós d'espècies de la fauna de Catalunya per tal de poder regular la caça eficaçment, per tal de disminuir, també, la caça furtiva.
7. La caça selectiva de grans herbívors haurà de ser compatible amb la reintroducció de predadors naturals.
8. Prohibició de comercialització de les espècies incloses en el tractat CITES.
9. Adequar les línies elèctriques perquè els animals hi puguin reposar sense quedar electrocutats.
10. Reconeixement de l'objecció a l'experimentació amb animals i reducció de l'experimentació als centres docents.
11. Promoure les pells artificials enfront de les naturals.
12. Homologació dels centres de cria d'animals per a experimentació.
13. Regular la venda d'elements de decoració o records turístics exòtics.

2.2.1.7 Incendis

ERC divideix les mesures contra els incendis en tres àmbits. Prevenció, extinció i restauració. Per tal de reduir el risc d'incendis s'han d'esmerçar el màxim d'esforços en la prevenció. El principal motiu pel qual es generen els incendis és el desequilibri territorial.

A. Prevenció

0. Afavorir l'equilibri territorial.
1. Cal una planificació de l'espai forestal que reguli els usos i funcions del bosc.
2. Afavorir la successió natural d'espècies més resistents a l'incendi.
3. Realització i execució de plans de prevenció i extinció d'incendis que comptin, en la seva elaboració, amb tots els sectors implicats.
4. Aplicar la figura de Zona d'Alt Risc d'Incendi tal com preveu la Llei forestal.
5. Augmentar els pressupostos per a la formació dels cossos professionals i voluntaris, especialment dels agents rurals. Així mateix, cal desenvolupar programes d'educació ambiental adreçats a la població per reduir el risc d'incendis.
6. Afavorir econòmicament les activitats agrícoles i ramaderes.
7. Mantenir en bon estat les xarxes de camins forestals. Cal conservar i afavorir les àrees de tallafoc natural.
8. Exigir a les companyies elèctriques un adequat manteniment de la seva xarxa.
9. Exigir a les urbanitzacions les mesures d'autoprotecció contra el foc que estableix la legislació actual.
10. Augmentar els efectius i les funcions del cos d'agents rurals.
11. Incorporar l'ús de tècniques de visió amb infraroig.
12. Promoure una conferència internacional de països amb clima mediterrani per intercanviar metodologies de prevenció, extinció i restauració.
13. Fomentar la recerca sobre el comportament del foc.

B. Extinció

1. Incrementar els mitjans materials d'extinció.
2. Distribuir els materials d'extinció segons el risc potencial de cada zona.
3. Fomentar que tots els municipis estiguin inclosos en alguna ADF.
4. Formar adequadament els membres de les ADF.
5. Accelerar les prestacions econòmiques a les ADF.
6. Millorar la coordinació entre tots els agents implicats en l'extinció del foc.
7. Mantenir una completa i efectiva xarxa de punts de guaita i vigilància.
8. Adaptació d'avions i helicòpters militars en la lluita contra els incendis.
9. Incrementar la xarxa de punts d'aigua públics.

C. Restauració

1. Només després d'estudis específics de zones cremades i sota determinades condicions, ERC defensa les repoblacions que, sempre que sigui possible, han de ser per via aèria.
2. Afavorir la restauració de les comunitats autòctones.

2.2.1.8 Patrimoni natural

Els espais naturals han de ser preservats en tota la seva extensió. La política d'espais naturals ha d'anar orientada a evitar que l'activitat humana, sigui quina sigui, no malmeti el seu entorn.

No tots els espais naturals han de ser protegits, però si que s'ha d'evitar la degradació de tots els espais naturals i que tots ells, en els seus ecosistemes propis, estiguin relacionats mitjançant els corredors verds formant part del *tot*.

Una bona part dels espais naturals ha de ser protegida comptant, però, amb la participació de la població autòctona de la zona. El percentatge d'espais protegits a Catalunya encara ha d'augmentar substancialment però, sobretot, el que és necesari en els espais protegits és que les figures de protecció actual es compleixin.

1. Manteniment dels usos econòmics compatibles amb la protecció. Fer efectiva aquesta compatibilitat és l'única garantia per permetre la perpetuació d'un espai natural amb un desenvolupament sostenible no lesiu amb el medi.
2. Interrelació dels espais mitjançant corredors verds.
3. Desenvolupar els plans d'ús i gestió dels espais naturals inclosos en el Pla d'espais d' interés natural, ja que sense aquesta protecció el PEIN no representa una protecció efectiva dels sistemes naturals.
4. Els plans d'ús i gestió dels espais naturals integraran i faran compatibles la política forestal, l'accés al medi natural, la protecció dels sistemes naturals i el desenvolupament econòmic sostenible de la zona.
5. Moratòria sobre la construcció de nous camps de golf.
6. Creació d'una comissió de control de camps de golf, per a l'elaboració dels balanços econòmics i ecològics de les instal·lacions ja existents.
7. Aplicació i seguiment dels convenis internacionals sobre la protecció de les zones humides.
8. Aplicació i seguiment dels convenis internacionals sobre la protecció i el tràfic d'espècies animals.
9. Gestionar a través del Govern de la Generalitat tots els espais naturals de Catalunya.
10. Fomentar i mantenir la ramaderia extensiva en aquells indrets on la seva acció garanteixi l'equilibri ecològic dels espais naturals.
11. Reconeixement internacional d'Aigüestortes com a Parc Nacional.
12. Creació del Parc marítimo-terrestre del Cap de Creus.
13. Increment i millora dels espais protegits als aiguamolls de l'Empordà i al delta de l'Ebre.
14. Mantenir la regulació i el control de les activitats subaquàtiques. Protecció dels herbeis de posseidònia existents al litoral català.
15. Impedir la proliferació de pistes d'esquí i concentrar aquesta activitat en les instal·lacions ja existents.
16. Suspensió de la mitja veda per a les espècies d'aus autòctones en regressió.
17. Controlar la repoblació d'espècies cinegètiques que poden causar estralls en el medi natural.
18. Prohibició de la introducció d'espècies no autòctones i foment de la reintroducció d'especies animals extingides a Catalunya.
19. Incentivar l'agricultura ecològica i respectuosa amb l'entorn.
20. Afavorir la comercialització dels productes artesanals derivats dels espais naturals.
21. Vinculació per part del Govern de la Generalitat als dictàmens del Consell de Protecció de la Natura.

2.2.2 Benestar social i drets de les persones

2.2.2.1 Sanitat

Els drets fonamentals de l'home són el dret a la salut, al benestar social, a l'ensenyament i al treball. Per tant, des d'ERC creiem que assolir millores en aquestes àrees ha de ser un objectiu prioritari. Per això defensem un sistema sanitari que tingui com a finalitat no només al guariment de la malaltia sinó que incideixi en la prevenció de la salut.

La promoció de la salut i la prevenció de la malaltia són tasques compartides amb sanitat i benestar social. Si volem per a tota la població un estat físic saludable, social i mental, haurem d'instaurar models de conductes saludables a tots els nivells educatius, des de l'educació primària fins als estudis universitaris.

La prevenció de la malaltia és fonamental des del nostre punt de vista. Tenim a Catalunya assignatures pendents com la prevenció dels accidents de treball, dels accidents de trànsit, prevenció del tabaquisme, de les drogodependències i de l'alcoholisme. Tenim pendent la potenciació de la medicina primària que garanteixi el suport econòmic a les famílies que tinguin un malalt crònic en el seu domicili, que convisquin amb gent gran a casa i que els sigui garantida l'atenció domiciliària rehabilitadora i el suport d'una infermeria preparada al carrer. Tot això ajudaria a superar la soledat d'aquestes persones, alhora que els grans hospitals i els ambulatoris servirien per solucionar els problemes de salut pròpiament dits.

ERC defensa un model sanitari universal, el dret efectiu a la salut de tots els ciutadans, per als quals propugna que els poders públics facin efectiu dret homologant les dotacions, a aquest efecte, a la mesura dels països europeus.

A nivell de l'assistència primària, per a ERC és molt important accelerar la implantació de la reforma de les àrees bàsiques de salut, que el govern està aplicant amb una lentitud exasperant, instaurant a tots els CAP (centres d'assistència primària) el sistema de visites concertades, evitant la massificació de les consultes i, en conseqüència, les llargues cues que han de patir els malalts. S'ha de generalitzar l'ús de l'historial clínic informatitzat únic dins de cada CAP, bàsic per aconseguir una correcta tasca assistencial dels professionals de la sanitat.

És important aconseguir a tots els CAP una millora dels serveis d'anàlisis clíniques, radiologia, etc, i instaurar-hi la presència d'odontòlegs, psicòlegs i assistents socials.

També és molt important potenciar la interrelació entre els hospitals de referència i els CAP amb l'intercanvi d'informació i reciclatge del personal.

Mentre que la medicina hospitalària a les grans ciutats de Catalunya assoleix un nivell equiparable d'altres països de la UE, els hospitals comarcals han de rebre la incentivació dels seus professionals per gaudir de tots els mitjans de diagnòstic i tractament dels malalts, potenciant la preparació professional i la relació informatitzada amb els hospitals de referència. Les malalties cròniques, tant neoplàsiques com les que afecten la gent gran, han de rebre el suport d'una atenció domiciliària adequada i la interrelació de diferents especialitats com són les clíniques del dolor, les unitats de reumatologia i rehabilitació i la creació de centres de fisioteràpia domiciliària que ajudarien a reduir els serveis d'ambulàncies, procurant que aquestes estiguesin dotades d'un servei adequat per a la medicina d'emergència, amb una preparació adequada dels professionals dedicats a aquesta tasca.

ERC creu que s'ha de millorar la gestió dels hospitals, aplicant uns criteris professionals, descentralitzadors i desburocratitzadors, demanant resultats als responsables gerencials, evitant que es malbaratin els diners per negligència en la gestió dels hospitals. També és important la interrelació entre els ambulatoris i els serveis hospitalaris, per evitar la duplicitat de visites i de les proves complementàries que actualment es produeixen i que només augmenten les despeses sanitàries i els desplaçaments dels malalts.

L'activitat investigadora, d'altra banda, és actualment molt minsa a Catalunya en relació amb altres estats de la CEE. Cal potenciar la investigació si volem assolir com a poble el nivell de desenvolupament i d'innovació d'altres països industrialitzats, i per això és prioritari dotar els hospitals, els centres de salut, etc., dels recursos econòmics que siguin suficients per a aquesta activitat de recerca.

ERC dóna suport al model de salut mental que permet l'atenció coordinada i integrada dels diferents moments evolutius i situacions psicopatològiques, dins d'un sector geodemogràfic de la població, i que permet una disminució dels internaments gràcies a una millor assistència dels estats psicòtics prèviament i/o després de l'alta, i que possibilita tractar altres diagnòstics menys greus d'una manera més personalitzada a nivell ambulatori. En aquest sentit, denunciem l'aturada del desplegament d'aquests models a tots els nivells.

Cal també augmentar els recursos que es destinen a la salut mental per poder incrementar la dotació de personal, ja que això permetria disminuir les llistes d'espera i, alhora, evitar l'abús de medicació com a substitut de la manca de temps dels professionals.

ERC proposa la creació i potenciació de les unitats d'hospitalització de salut mental dels hospitals generals de la xarxa pública. És important reduir l'hospitalització en règim d'internat dels malalts mentals, potenciar els recursos ambulatoris, els habitatges assistits, els hospitals de dia... Es fa necessària la creació d'una autèntica xarxa de psicogeriatria i de psicologia infantil, actualment inexistent. Alhora, és bàsica la creació de centres ocupacionals per a la reinserció social dels malalts mentals.

ERC està totalment en contra de qualsevol retall en la despesa sanitaria de medicaments que suposi que els pensionistes hagin de pagar les receptes.

Les solucions que ERC proposa són les següents:

1. Educació farmacològica del metge.
2. Lluitar contra el frau.
3. Evitar el bombardeig publicitari dels laboratoris farmacèutics.
4. Disminució del petitori, deixant els productes realment útils, i evitar que per a un mateix preparat hi hagin diversos noms comercials. Amb aquestes dues mesures es podrien reduir les llistes de medicaments en un 70%.

Per acabar, creiem que és difícil deslligar el programa sanitari del de benestar social, ja que en moltes àrees l'un incideix sobre l'altre i, a més, s'ha de vetllar perquè l'increment constant dels costos de la medicina assistencial no ofegui la medicina preventiva i la cultura de la salut, bàsica per al desenvolupament de tota societat de progrés.

2.2.2.2 Política social

A. Els serveis socials

Els serveis socials, mitjançant la intervenció de personal preparat i amb el suport d'equipaments i recursos adients, tenen la finalitat d'oferir als ciutadans els serveis i les prestacions necessaris per a una existència digna i justa, i han de prestar suport personal d'informació, orientació i ajut a tots els ciutadans i prevenir la marginació.

L'Estatut d'Autonomia de Catalunya ens atorga competències exclusives (potestat de legislar, reglamentar i executar, art. 9) en funcions i associacions benèfico-assistencials, assistència social, promoció de la dona, protecció i tutela de menors... i competències compartides (art. 17) en el desenvolupament legislatiu i la legislació bàsica de serveis socials.

Pel que fa als serveis socials dependents de la Seguretat Social, la Generalitat de Catalunya té limitades les competències per la Llei de bases de la Seguretat Social.

El marc jurídic del Principat pel que fa a l'assistència i als serveis socials ve regulat pel Decret legislatiu 17/1994, de 16 de novembre, pel qual s'aprova la refosa de les lleis 12/1983, de 14 de juliol (*d'administració institucional de la sanitat i l'assistència i els serveis socials a Catalunya*), 26/1985, de 27 de desembre (*de serveis socials de Catalunya*), i 4/1994, de 20 d'abril (*d'administració institucional, de descentralització, de desconcentració, i de coordinació del sistema català de serveis socials*), en un sol text legislatiu.

Tot aquest bloc legislatiu té per objecte ordenar, estructurar, promoure i garantir els serveis socials. Les àrees d'actuació dels serveis socials, esquemàticament, són:

- Infantesa.
- Adolescència i joventut.
- Vellesa.
- Discapacitats (físiques, sensorials, psíquiques...).

- Discriminació (dona, sida, drogodependències, delinqüència, refugiats i urgències socials).

Hi ha, però, altres necessitats socials que no són competència exclusiva dels serveis socials, però en les quals també intervenen: habitatge, nivells d'instrucció, aspectes de salut, economia familiar, etc.

En resum, la Generalitat ha de planificar, ordenar o reglamentar i coordinar el sector públic i el privat, elaborar estudis i investigacions, prestar els serveis propis i de la Seguretat Social, mitjançant l'ICASS. El Govern de la Generalitat, però, no té competència per regular les prestacions socials (pensions de jubilació, no contributives, vellesa, disminuïts...).

Al nostre entendre no es pot parlar de política de benestar social sense una correcta planificació, coordinació i optimització dels recursos per tal que tots els estaments governamentals i les institucions privades, tinguin o no afany de lucre, sumin esforços per tal d'arribar correctament a tots els ciutadans que necessitin ajuda.

En conseqüència, creiem que no es pot limitar el concepte *benestar social* a una sola conselleria, sinó que ha de tractar-se com un conjunt de responsabilitats i actuacions diferents que passen per molts diversos nivells institucionals, tot plegat coordinat per les màximes instàncies del Govern a través dels mecanismes adients (plans interdepartamentals, etc).

B. La realitat social catalana actual

La societat catalana presenta actualment necessitats greus que reclamen una atenció urgent en matèria d'assistència i prevenció (drogodependència, sida, violència, conductes antisocials, pobresa, maltractaments infantils, etc.).

Algunes de les dades sobre els casos detectats ens porten a creure que, a diferència dels països centreuropeus i nòrdics, l'Administració de Catalunya no ha fet una planificació ni una posterior execució d'una política assistencial adient.

Alguns dels estudis publicats assenyalen que el 15% de la població catalana (750.000 persones) és considerada pobra (la UE defineix com a pobra aquella persona que rep uns ingressos inferiors a la meitat de la renda mínima d'una població); l'1,6% (unes 75.000 persones; 25.000 famílies) viu en l'extrema pobresa. Per altra banda, unes 92.700 persones són més grans de 65 anys, el 92,5% de les quals manifesta que la seva màxima preocupació és la manca de recursos econòmics; per altra banda, més de 5.000 nens reben maltractaments per part dels seus progenitors o de l'entorn familiar immediat; el nombre d'analfabets funcionals és de 2.600.000 persones. Paral·lelament Catalunya és el país d'Europa amb major nombre de drogodependents i de malalts de sida.

Tots els estudis que es fan públics es limiten a mostrar la infraestructura existent i de nova creació, i també les xifres de casos que han rebut algun tipus d'intervenció, però no mostren quina és la realitat, és a dir, el nombre total de casos que necessiten assistència i que, per rebre-la, caldria una ampliació dels recursos i dels pressupostos.

Qualsevol opció que pretengui ser d'esquerres ha de garantir assistència i prestacions justes i suficients per a tothom, i prevenir les situacions de marginació.

Els recursos actualment existents i els pressupostos destinats a l'assistència social són insuficients per pal·liar els problemes reals i fer una tasca preventiva. Considerem que amb els diners depredats per l'Estat espanyol és possible afrontar a la problemàtica social existent a Catalunya, poder fer una millor planificació i executar una bona tasca de prevenció. Malgrat tot, però, mentre no assolim la independència caldrà donar una millor resposta social a les problemàtiques existents.

C. Valoració global de la política de la Conselleria de Benestar Social

Les actuacions en matèria de serveis socials durant els 15 anys de govern de CIU, concretament des de la creació de la Conselleria de Benestar Social ara fa 7 anys i amb més evidència a partir de l'última legislatura, han estat actuacions a la baixa i podem dir que és un dels sectors que hanavançat menys en el compliment dels seus objectius, tenint molt en compte que segons l'Estatut són matèries de competència exclusiva de la Generalitat.

Segons les mateixes dades de la Generalitat, l'any 1988 la Unió Europea considerava el 15,1% de la població catalana pobra, set anys després aquest percentatge ha augmentat un 6% (dades de la Unió Europea, també en el mateix sentit són les dades de l'informe sociològic de FOESSA, 1994) i com indica el mateix Pla integral de lluita contra la pobresa: *Les situacions d'exclusió social augmenten i s'intensifiquen, les mesures adoptades contra aquest fenomen resten parcials i la seva eficàcia, relativa.*

En aquests darrers anys les circumstàncies econòmiques han seguit incrementant el nombre de persones excloses del món laboral, augmentant el nombre de persones amb carències. Per tant, es fa del tot incomprensible veure com des de l'any 92 els pressupostos de la Conselleria de Benestar Social han frenat el seu caràcter ascendent.

Si repassem l'activitat legislativa d'aquesta legislatura, veiem que s'ha trencat també l'ordenació i l'evolució que venia donant-se als serveis socials, tan sols han arribat la Llei de descentralització i la Llei de la infància, dues lleis tan importants per al futur dels serveis socials que arriben tard i amb timidesa, i deixen sense resoldre molts dels interrogants que havien de respondre, i el més important de tot és que han arribat sense el consens polític que havia caracteritzat les anteriors normatives socials i que unes lleis d'aquesta importància mereixen.

Quan l'any 1988 el conseller Comas presentava els objectius de la Conselleria, es posava com a principis generals d'actuació evitar la burocràcia donant rapidesa als tràmits i allunyar-se de la política de subvencions. En aquesta última legislatura ha seguit i ha augmentat la política de concentració de poders a l'entorn del gabinet del conseller i ha buidat de continguts els òrgans descentralitzats (ICASS), d'aquesta forma ha augmentat sens dubte la burocràcia allargant els tràmits i processos, amb una política de subvencions totalment centralitzada, ja que l'activitat de la

Conselleria ha de passar pel Palau de Mar, seu de la Conselleria, que res té a veure amb l'austeritat que hauria de demostrar aquesta Conselleria.

Les últimes actuacions de la Conselleria també han estat en la línia de potenciar el paper de la Direcció General d'Acció Cívica, augmentant-li les competències (se li han adscrit tots els casals d'avis) i realitzant un munt de campanyes amb una finalitat propagandística.

En l'àmbit programàtic sí que podem comprovar que en aquesta darrera legislatura ha augmentat el nombre dels plans i programes de la Conselleria: el Pla integral de la família, el Pla integral de la pobresa, el Pla interdepartamental d'immigració, el Pla interdepartamental de formació d'adults... Tots ells amb escasses propostes pròpies d'actuació, i es limiten a fer una aproximació teòrica, sense equipar cap d'aquests plans de continguts pressupostaris per realitzar les actuacions. En la mateixa línia han seguit el Pla integral de la gent gran, que es va arrossegant sense que les actuacions previstes es vagin traduint en la pràctica, com el mateix II Pla d'Actuació Social que limita el compliment dels objectius *en funció dels pressupostos aprovats pel Parlament de Catalunya, el Departament de Benestar Social concretarà la programació d'actuacions en l'àmbit d'aquest programa.*

D. El model dels serveis socials d'ERC

L'únic model actual per trencar aquest augment d'exclusió social, tot i tenir condicions generals de creixement econòmic, és apostar fort per un model molt més pròxim a les necessitats i a les respostes més ràpides que pot oferir el propi teixit social civil, si aquest rep el suport públic i va acompanyat d'una responsabilitat pública real.

Aquest model es podria desenvolupar amb una clara descentralització del sistema de serveis socials en els municipis, ja que d'aquesta forma es pot ampliar el coneixement de la complexitat social i optimitzar àmpliament els recursos limitats que l'actual situació imposa. Amb les mateixes dotacions actuals amb una gestió molt més descentralitzada es podrien multiplicar les respostes actuals que es donen.

També amb aquesta descentralització localista es podria augmentar el nivell de respostes individualitzades que requereixen les complexes situacions socials, augmentant la globalitat i evitant les especialitzacions. De res pot servir un centre molt especialitzat, si aquest es troba a 60 km, potser és millor que cada municipi tingui un petit centre compartit però que puguem donar una atenció molt més personalitzada i més globalitzada, més coneixedora de l'entorn social propi.

Acompanyant aquesta descentralització, el model d'ERC proposa un augment d'integració departamental que també multiplicaria els efectes de les actuacions. Apostem per una reducció de les actuacions específiques de Benestar Social per augmentar les actuacions pròpies d'altres departaments que tinguin en compte la totalitat de les necessitats socials.

Augmentant el contingut social d'Ensenyament, Sanitat i Urbanisme, a més de donar una resposta més normalitzada a la població exclosa, evitant estigmatismes, augmentarem també l'eficàcia i eficiència dels recursos.

Per tant, proposem:

- Un Departament d'Afers Socials que, amb la responsabilitat pública que segons l'Estatut li atorga l'exclusivitat de competències, actuï pel principi de subsidiarietat, reglamentant perquè les actuacions socials es vagin transferint als ens locals corregits on calgui pels consells comarcals i dotats de clares fonts de finançament. Creació d'una nova i veritable llei de descentralització dels serveis socials.
- Un Departament d'Afers Socials que vetlli més pel contingut social dels altres departaments públics i no tant per anar-se omplint de continguts. Transferir els programes sòcio-sanitaris a Sanitat, els programes formatius a Ensenyament i els serveis comunitaris a Urbanisme; i també l'eliminació d'Acció Cívica.
- Un Departament d'Afers Socials que cregui realment en el poder de la societat civil, no reduint-la a un gestor de subvencions, sinó com a motor de canvi i de resposta social.
- Un Departament d'Afers Socials responsable públic del dret social de les persones, que garanteixi el dret dels ciutadans, amb exclusivitat. Traspàs absolut de l'INSS, l'INSERSO i l'INEM.
- Crear una base de dades d'usuaris per tal d'evitar duplicitats i racionalitzar els ajuts.

E. Propostes d'ERC per als principals grups de població als quals cal prestar una atenció especial

E.1 Infància i família

Els estudis sobre el desenvolupament psicoafectiu de l'infant constaten la importància dels primers temps de vida de l'infant des del naixement i àdhuc des de la gestació.

Per altra banda, estudis realitzats per sociòlegs, treballadors socials, psicòlegs, psiquiatres, pedagogs, etc. han constatat que, si bé l'infant té diversos educadors, entre els que destaquen hi ha la família, l'escola i la comunitat. El que té una influència més gran és la família, ja que *des del naixement amb el primer vincle maternal, s'estableix en l'infant un mode bàsic i preferencial d'aprenentatge que s'estén a totes les situacions d'aprenentatge fora de la família ja que és el component principal d'educabilitat. Entre els diferents participants en l'educació de l'infant, la família té un avantatge inicial, perquè la socialització comença al naixement i es desenvolupa sobre una base emocional, cosa que la fa ésser el motor principal d'educabilitat de l'infant. Cap altra instància no és equipada com la família per exercir aquesta funció fonamental.* (B.Hayward).

Això explica que, en molts casos, l'escola, per molt bon treball que faci, no pot evitar el fracàs escolar entre alumnes amb nivells intel·lectuals normals, que les campanyes d'informació per prevenir les drogodependències, els embarassos no desitjats, la sida, els accidents de circulació, etc. no donin els resultats esperats.

La tasca educativa dels pares és extremadament difícil i, al contrari del que passa en qualsevol altra tasca, per rea-

litzar-la ni es demana preparació, ni des de l'Administració no es posen els mitjans necessaris per fer-ne veure la necessitat i oferir aquesta preparació.

Tenint en compte la tasca fonamental i bàsica que només la família pot realitzar, creiem que la forma més eficaç d'aconseguir uns infants i joves mentalment sans és: amb la preparació necessària per realitzar un treball eficaç; amb un capteniment social i cívic beneficiós per a la societat i per a ells mateixos. Per prevenir situacions de marginació social amb el cost que això comporta, la política més eficaç a seguir és: dotar les famílies dels recursos necessaris per realitzar la funció social que només elles poden dur a terme.

Per això el programa d'ERC per a la infància i la família està enfocat a donar a les famílies els suports necessaris perquè puguin oferir als infants l'atenció, la cura i l'educació més adients.

Aquest programa ha de comptar amb la participació de diverses conselleries i de tots els serveis institucionals existents, degudament coordinats, per poder realitzar una tasca més eficaç i sense augmentar significativament els costos.

Atencions a totes les famílies amb infants.

1. Tasca informativa sobre la importància del paper dels pares en l'educació dels infants i la necessitat de preparar-se adientment per a aquesta funció.
2. Atenció personal que inclogui la preparació durant l'embaràs amb vista al part i per ajudar a establir un contacte adient amb l'infant, tant per part de la mare com del pare.
   Això, a més d'evitar accidents perinatals amb les conseqüències que comporten, afavoreix que el part resulti eutòcic (sense problemes) i facilita les primeres relacions amb l'infant, que resulten bàsiques per al seu desenvolupament.
3. Millorar els serveis de les escoles bressol, perquè reuneixin les condicions sanitàries establertes, i promoure la salut mental del centre, assegurant la formació permanent del personal per tal d'oferir les condicions necessàries per a un bon desenvolupament dels infants i perquè pugui detectar-se a temps qualsevol trastorn evolutiu i així ser pal·liat precoçment.
4. Realitzar una tasca de formació permanent dels pares, estimulant la creació de grups de treball en col·laboració amb les APA i a través dels centres primaris d'atenció psicològica, per tal d'ajudar els pares a conèixer millor llurs fills, oferir-los l'atenció més adient i poder detectar i atendre qualsevol trastorn.
5. Subsidi de maternitat/paternitat digne durant el primer any de vida de la criatura, tenint en compte la importància d'aquest període.
6. Subsidi familiar: per nombre de fills, nous naixements, en funció de les necessitats dels fills, segons l'edat, per ajut a l'emancipació dels fills, etc.

Atencions a famílies en situació de risc

1. Detectar famílies en situació de risc, a través de les escoles, EAP (Equips d'Assessorament Pedagògic), EAIA (Equips d'Atenció a Infants i Adolescents), Serveis Socials d'assistència primària, Serveis Sanitaris primaris i hospitalaris i iniciar programes mèdics, psicològics, pedagògics i socials, sempre que es tracti de famílies recuperables, o en cas contrari, posar els nens sota tutela pública, oferint-los la cura necessària.
2. Estudiar des del punt de vista biopsicosocial les necessitats de les famílies que es consideren en situació de risc, i iniciar programes que incloguin atenció sanitària, social i psicològic per tal d'oferir-los unes condicions de vida més adients. Entre aquests programes cal considerar:
   a) Acords amb l'INEM per millorar les capacitats laborals tant dels homes com de les dones, especialment d'aquells que es troben amb inferioritat de condicions.
   b) Tramitació de rendes mínimes d'inserció, quan no hi ha altres possibilitats.
   c) Ajuts per habitatges en col·laboració amb el Patronat Municipal de l'Habitatge i ADIGSA (Administració, Promoció i Gestió, SA), de la Generalitat. Construcció d'habitatges socials i rehabilitació d'habitatges degradats.
   d) Potenciació de les escoles d'adults.
   e) Beques per a menjadors escolars.
   f) Serveis per atendre nens quan surten de l'escola en els casos en què tots dos pares treballin (casals d'infants, ludoteques, activitats culturals extraescolars, etc.).
   g) Promoure voluntariat perquè, adientment preparat i assessorat, pugui fer-se càrrec dels nens quan els dos pares treballen, i, quan calgui, oferir ajuts econòmics a altres familiars (oncles, avis, etc.) perquè s'ocupin dels infants, quan els pares no poden fer-ho.
   h) En el cas de famílies monoparentals, oferir suport psicològic que els permeti d'afrontar l'educació dels fills, i els altres recursos que els calgui.
   i) Augmentar els recursos de la xarxa de centres residencials, i garantir-ne el bon funcionament i la capacitat educadora dels educadors.
   j) Realitzar una bona selecció de les famílies a qui es confia l'acolliment d'infants desemparats, i garantir-ne la seva formació permanent, oferint-los els recursos, el suport i l'assessorament necessaris per tal que puguin realitzar adientment la tasca que els ha estat encomanada, per tal d'evitar fracassos i canvis desestructurants per als infants.

Famílies amb persones discapacitades o que necessiten atencions especials

Suport econòmic i assistencial per a aquelles famílies que tenen algun membre de qualsevol edat que necessiti atencions especials, d'acord amb les necessitats i recursos de cada família (veure apartat de disminuïts, psicòtics i gent gran, etc.).

E.2 Gent gran

El segment de la població format pels majors de 65 anys s'ha incrementat en els darrers anys. El 1991 representaven

el 17,4% de la població.

També s'ha incrementat l'índex de sobreenvelliment. Les persones més grans de 75 anys representen un 42,1% del total de més grans de 65 anys.

L'anticipació de l'edat de la jubilació i l'increment de l'esperança de vida comporten:

- Disposició de molt més temps lliure que cal canalitzar positivament i activament en benefici de la persona i de la societat en general.
- Increment d'un sector de la població gran, amb major risc de dependència i precarietat econòmica, social i física que exigeix un increment important dels recursos d'atenció social i sanitària, i la millora de la seva coordinació.

Els problemes més generalitzats que afronta la gent gran són:

- Els derivats del deteriorament psíquic i físic.
- Els que són conseqüència de la pèrdua progressiva d'espai social (escassetat de papers i activitats que se'ls atribueixen, jubilació, etc.).
- Creixement de la solitud (només a Barcelona, 50.054 ancians viuen sols, 45.432 dels quals són dones).
- Una situació econòmica força més debilitada que quan eren actius.
- Especialment precàries són les condicions de les dones, amb pensions inferiors i una esperança de vida superior.
- Es constaten dèficits molt importants en recursos per atendre aquesta població. Alguns dels dèficits estimats en servei (persones necessitades i no ateses) és a la llar, als centres de dia i a les residències.

Per tot això creiem que des del Govern cal garantir uns serveis que cobreixin:

1. Residències geriàtriques per als qui estan malalts i ningú no se'n pot fer càrrec.
2. Residències assistides per als que es poden mig valer.
3. Residències per a les persones que es troben soles.
4. Serveis d'assistència a domicili amb servei de neteja, menjador i atenció mèdica per a les persones que encara gaudeixen d'una certa autonomia.
5. Centres de dia amb servei de menjador inclòs, per als casos que, malgrat viure amb altres familiars, aquests treballen durant el dia.
6. Potenciar el servei de voluntariat per fer companyia i, especialment per al cap de setmana, perquè els fills que tenen cura d'avis que no es poden valer per ells mateixos puguin disposar d'algun cap de setmana o d'alguns dies de vacances.
7. Fomentar i facilitar la participació de la gent gran en els centres ja existents per a gent de totes les edats a fi que això serveixi d'enriquiment mutu i retardi el deteriorament dels més grans.
8. Campanyes de sensibilització i corresponsabilització de la societat cap a la realitat de la gent gran.
9. Garantir que les pensions tinguin un nivell igual o per sobre del salari mínim interprofessional, sempre que aquest respecti el principi de suficiència. Així mateix, les seves variacions han de venir marcades per l'aplicació d'un índex de preu al consum real que mantingui una capacitat adquisitiva real. El preu de les atencions que necessita la gent gran haurà d'estar a l'abast de les pensions.
10. Potenciar la constitució d'una xarxa integrada de recursos de ciutat per a l'atenció de les persones en situacions d'extrema probresa mancomunant totes les iniciatives que existeixin en aquest camp i establint una base informativa única, assegurant que es realitza un treball personalitzat i orientat cap a la inserció social.
11. Condicionar sales i espais, actualment no utilitzats com a centres de dia per a malalts d'Alzheimer, a fi d'ajudar llurs familiars.
12. Facilitar el retorn i l'acolliment de catalans que van haver d'emigrar.

E.3 Pobresa i exclusió social

En l'àmbit de pobresa i exclusió social, la Generalitat va apostar fort en posar en marxa la renda de salari mínim a través del Programa Interdepartamental de la Renda Mínima d'Inserció (PIRMI). Un decret provisional posava en funcionament aquesta prestació, esperant que amb les primeres avaluacions se'n pogués fer una llei i configurar un pla d'actuació contra la pobresa encertat.

Aquesta avaluació i pla contra la pobresa s'ha anat allargant i no ha estat fins al 94 que s'ha presentat l'avaluació i al 95 el Pla integral contra la pobresa. L'avaluació ha presentat molts dèficits del PIRMI, pel seu funcionament burocràtic i descoordinat, la implantació desigual en el territori i, sobretot, la limitació a restar un salari social i no avançar per un programa de reinserció. S'ha limitat tota la política de la Generalitat contra la pobresa al repartiment d'un salari social.

ERC proposa una nova llei que reglamenti el PIRMI de tal forma que amplíi els possibles beneficiaris i els mecanismes perquè sigui realment una prestació per a la reinserció, en els casos d'exclusió social, traspassant funcions als òrgans locals, coordinant la prestació amb el Departament de Treball i desenvolupant recursos laborals-socials i impulsant empreses amb funció social.

Aquesta llei del PIRMI no ha de ser l'únic mecanisme de lluita contra la pobresa, sinó ser-ne un element més. Cal la creació d'un òrgan de participació societat civil, sector públic, local i nacional per impulsar accions conjuntes d'actuació, ja que en aquest àmbit la societat civil té respostes molt adients si rebessin suport, creant un pla integral de lluita contra la pobresa amb dotació pressupostària.

I només es podrà afrontar realment la pobresa quan les prestacions de jubilacions, invalideses i atur aconsegueixin uns nivells dignes i per tant, una transferència immediata d'aquestes prestacions a l'Administració catalana.

E.4 Persones amb discapacitats físiques, psíquiques o sensorials

Des d'ERC partim de la base que per abordar el tema de les discapacitats cal promoure una major informació general sobre aquestes persones. Considerem necessari i prio-

ritari que des de les institucions no només es garanteixin unes bones ajudes i prestacions de caràcter social sinó també que s'impulsi una correcta informació, formació i educació per a tota la població com a primer pas per acceptar aquesta realitat. Perquè només acceptant aquesta realitat es pot saltar la barrera social que impedeix encara la plena integració social de les persones discapacitades.

Cal una política adequada en la promoció de la integració social dels discapacitats que s'emmarqui dins una política més general que tingui com a objectiu de fons llimar les desigualtats socials i fer de la nostra societat un lloc on tothom pugui tenir les mateixes oportunitats.

Actualment s'inclouen dins de l'ampli col·lectiu de les persones amb discapacitats els físics (motòrics i no motòrics), els psíquics i els sensorials. En aquest sentit, des d'ERC defensem la inclusió dels malalts psicòtics com a discapacitats per tal que puguin acollir-se a totes les prestacions de què gaudeixen els altres tipus de discapacitats.

Sense oblidar mai la gran varietat i graus de discapacitats, fins i tot dins dels grans grups acabats d'enumerar, ERC proposa les següents línies de fons en el nostre treball Parlamentari durant la propera legislatura, i també mesures concretes que, al nostre entendre, cal aplicar des de les institucions públiques:

Discapaciats físics

1. El compliment estricte de la Llei 20/91 d'Accessibilitat i de Supressió de les Barreres Arquitectòniques i del Codi d'Accessibilitat, i de les altres normatives ja existents. Instar -i assessorar, si cal- els ajuntaments en aquesta línia.
2. Agilitació, desburocratització, coordinació i apropament allà on es donin les necessitats dels serveis socials. Augment de les prestacions i ajudes a tots els nivells: compra de materials específics imprescindibles, programes d'escolarització, formació, inserció laboral, etc.
3. Intensificació de les experiències d'integració educativa, amb més personal especialitzat -de suport als alumnes, mestres i pares- i amb la creació de tot el material necessari per poder seguir les classes amb normalitat. Atenció a la formació d'adults.
4. Campanyes de prevenció i mesures per disminuir factors de risc objectiu (especialment en accidents de trànsit i laborals). Suport a la investigació.
5. Dins d'una política global de promoció de l'ocupació, atenció a la importància de la integració laboral. Recomanar, assessorar i donar suport a les empreses perquè incloguin, seguint la LISMI, treballadors minusvàlids. Recerca de noves opcions laborals i promoció de les ja existents. Atenció a la formació professional.
6. A les institucions públiques, augmentar les places per a opositors amb discapacitació.
7. Millora qualitativa de l'atenció en els CAD (Centres d'Atenció als Disminuïts)

Discapacitats psíquics

1. Donar a totes les dones la possibilitat de fer-se les proves mèdiques necessàries per tal de saber si el seu fill serà o no disminuït i així poder optar a exercir el seu dret a avortar (segons el supòsit núm. 3 de la Llei de l'avortament).
2. Creació de més centres segons el pla de sectorialització, per tal que el disminuït pugui ser atès tan aprop com sigui possible del seu nucli familiar, icreació de més centres per tal de no caure en el perill imminent de massificar els centres ja existents.
3. Promoure l'accés a activitats lúdico-recreatives, i facilitar als disminuïts l'assistència a les ludoteques de barri existents.
4. Agilitar el procés burocràtic de les incapacitacions.
5. Aprovació d'un decret que reguli l'assistència en Llars-Residència per a disminuïts psíquics profunds tal com el Decret 279/1987, de 27 d'agost, regula els Centres Ocupacionals per a disminuïts.
6. Revisió i seguiment semestral i bianual (segons cada cas) dels PIR (Programa Individual de Rehabilitació) dels Centres Ocupacionals.
7. Ampliar la tasca dels SSIL (Serveis Suport Integració Laboral) dels Centres Especials de Treball fent la programació i el seguiment del lleure dels seus usuaris
8. Assistència mèdica i psiquiàtrica, amb l'adaptació d'un nombre suficient de serveis odontològics, i altres especialitats per poder assistir als discapacitats.
9. Campanyes preventives i mesures per disminuir factors de risc (especialment en accidents de trànsit i laborals). Suport a la investigació.
10. Ajudes específiques per a pròtesis, cadires i altres materials específics que no puguin suposar una despesa important per a la família o responsable legal del disminuït.
11. *Ràtios* d'assistència.
12. Monitors de suport.
13. Centres d'estimulació precoç.
14. Integració laboral dels disminuïts, ja sigui a través del Centre Especial de Treball o de contractes laborals ordinaris, de baix rendiment o de formació, fent acomplir el 2% legal.

Pel que fa als psicòtics, considerem que cal diferenciar-los, tant infants com adults, d'altres persones amb alteracions o trastorns que provoquen discapacitat, per tal d'oferir-los l'atenció biopsicosocial específic que els cal i que ha d'incloure:

- Atenció sanitària biopsicològica.
- Ensenyament adaptat al grau d'afectació dels malalts, orientat a desenvolupar al màxim els aspectes sans de la personalitat.
- Treball, adaptat a les possibilitats de cada malalt: centres de dia, taller-escola de formació, unitats de treball protegit, cooperatives i centres especials de treball fins a la integració al treball normalitzat.
- Habitatge, que ha d'incloure: residències assistides, prepisos assistits, pisos assistits, pisos autònoms, famílies protegides, famílies substitutes, famílies assistides, etc.
- Integració social: centres socials de tipus cultural, lúdic, d'esbarjo, especialitzats...
- Adaptació d'un nombre suficient de serveis odontològics i d'altres especialitats que es requereixin per atendre

malalts psicòtics.

Discapacitats sensorials

- Fomentar i exigir el dret a la comunicació de sords i cecs a fi de millorar els seus aspectes culturals, professionals i lúdics.
- Reconèixer la important tasca de l'organització estatal de cecs, i donar suport i estímul a les iniciatives i treballs d'aquells grups de cecs d'àmbit estrictament català.
- Incrementar el nombre de biblioteques amb servei de lector, i prestar suport tècnic als estudis que realitzin els disminuïts, a fi de pal·liar les seves discapacitats.
- Facilitar l'accés del cec al món de la informàtica com a via d'apropament a la informació i com a eina d'integració laboral. Elaborar, amb les firmes comercials corresponents, un bon sintetitzador de veu en català. Dotar algunes biblioteques de la xarxa pública de lectors òptics.
- Promoure l'accés a activitats lúdico-culturals: reconeixement tàctil en museus, una filmoteca (amb comentaris per a cecs), maquetes *in situ* de monuments o edificis d'interès, mapes en relleu, etc.
- Fomentar la normalització lingüística i cultural catalana entre les persones amb problemes de visió. Elaborar materials per a l'aprenentatge del català. Gravació d'obres literàries. Instar i assessorar les organitzacions de cecs per tal que fomentin la normalització del català en el seu si.
- Donar el rang de llengua oficial al llenguatge de signes.
- Modificació dels criteris de valoració de la disminució per sordesa.
- Residències per gent gran sorda.
- Formar en llenguatge de signes les persones d'atenció, en els serveis d'urgència (hospitals, bombers, mossos d'esquadra).
- Millorar els ajuts per adquirir ajudes tècniques (teletex, fax, ibertex, etc.).
- Adequació de grans àrees de transport (tren, bus, aeroport, port, etc.) a les necessitats dels sords (llenguatge de signes, pantalles, informadors, etc.).
- Incorporació del llenguatge de signes a les notícies de la confederació catalana de ràdio i televisió.

Epilèptics

- Cobertura per part de la SS dels psicòlegs que treballen en la rehabilitació i reinserció.

F. Lliure orientació sexual i parelles de fet

La lliure opció sexual ha de ser un dret irrenunciable de tota persona que formi part d'una societat democràtica. Perquè això sigui possible sense que aparegui el fenomen de la discriminació, i tenint en compte la problemàtica actual al nostre país i al món en general, cal dur a terme mesures concretes:

1. Que el Parlament de Catalunya s'adhereixi formalment a la recomanació A3-0028/94, del Parlament Europeu, sobre la igualtat dels drets dels homosexuals i les lesbianes a la Unió Europea i vetlli pel seu compliment a Catalunya.
2. Reconeixement i equiparació de les parelles de fet, amb independència de l'orientació sexual dels convivents, i reforma de la legislació en matèria d'adopcions d'infants per tal que l'orientació sexual de les persones que sol·liciten un acolliment familiar o una adopció no sigui motiu de discriminació a l'hora de la seva concessió.
3. Incorporació de programes d'informació sexual a tots els nivells de l'ensenyament. Eliminar totes les referències sexistes i homofòbiques a l'ensenyament.

Al mateix temps, i dins d'una política més àmplia que tingui per objectiu establir les bases per a una societat no discriminatòria, cal dur a terme dues actuacions urgents:

1. Creació de l'Institut Català per la Igualtat Social, amb l'objectiu que les institucions públiques, les ONG, els moviments d'opinió, etc. conjuntament analitzin i valorin la realitat social i es proposin les reformes legislatives i reglamentàries necessàries per avançar cap al ple reconeixement de tots els drets de les persones i el ple respecte al dret a la diferència.
2. Acció institucional global contra la discriminació per la diferència, que inclogui des de les campanyes que abastin tota la societat per tal de conscienciar-la contra les discriminacions fins a l'actuació directa de les institucions en la denúncia pública o judicial de qui no respecti els drets dels altres (agressions, discriminacions, etc.)

G. Dones

ERC entén que la igualtat home-dona parteix del fet que la dona ha de rebre el mateix tracte social, laboral i cultural que l'home. Constatant que l'assoliment de la igualtat d'oportunitats reals de les dones és encara llunyà i que el conjunt de la societat es troba encara perjudicat per la impossibilitat de desenvolupament real de la meitat de la població, ERC proposa, per tal d'avançar en aquests aspectes en el si de la societat catalana, les mesures següents:

1. Fer efectiva l'educació no discriminatòria per raons de sexe durant totes les etapes de l'ensenyament obligatori (educació infantil, primària i ESO), als llibres de text, evitant el contingut sexista tant del llenguatge com de les imatges, a l'educació en el lleure, a l'esport i a la família.
2. Que la dona jove, a la universitat, a l'empresa, a la família, als centres d'esbarjo, rebi un tracte no sexista. Que es disposi de centres de planificació familiar, en els quals es garanteixi assessorament per la vida sexual de la dona, el control mèdic necessari i la cobertura de fàrmacs per tal de protegir la llibertat de decisió.
3. La dona ha de ser lliure per decidir la possibilitat d'avortar i aquest dret ha d'ésser garantit des de la xarxa sanitària pública.
4. La dona embarassada ha de rebre atenció psicològica, social i sanitària perinatal dins del CAP amb equips pluridisciplinaris adequadament preparats. Cal que la cura dels fills sigui una tasca compartida per la parella i cal assegurar les garanties i prestacions que permetin atendre els fills en totes les seves necessitats biopsicosocials.

5. ERC fomentarà la creació de centres d'atenció i d'acolliment per a dones maltractades, abandonades i en altres situacions límit.
6. Equiparament de les parelles de fet.
7. Que la dona en el món laboral rebi el mateix tracte que l'home en funció de la seva categoria professional, denuncii qualsevol tracte discriminatori. Vetllarem especialment per les dones que treballen al camp, amb la confecció de l'Estatut de la dona pagesa, i per les que fan feines de neteja o petits treballs d'economia submergida. Donarem el marc legal adient per a aquests treballs, regularitzant-los i adequant-los a les necessitats de la societat en què vivim.
8. Denunciarem els mitjans de comunicació, sobre tot les televisions públiques, per la pràctica desmesurada de publicitat sexista.
9. Garantir la protecció de la dona i dels infants en el si de la família.

ERC també es posiciona per la discriminació positiva fins que la societat catalana assoleixi la igualtat real d'ambdós sexes.

2.3. Convidar els joves a ser protagonistes dels reptes del s. XXI

2.3.1 Política de joventut i necessitats actuals

2.3.1.1 Joventut, societat, nació i política de joventut

Per definir quina ha de ser l'actuació d'un govern en qualsevol sector social, cal primer una definició eficaç del col·lectiu ciutadà objecte d'aquesta intervenció política. Breument, podem definir els joves com una classe social, ja que es tracta d'un període de la vida de les persones que determina un conjunt de problemàtiques, que es poden agrupar en dues grans necessitats: d'una banda la independència personal, i de l'altra la participació dins el conjunt social, o socialització del jove.

Tota política de joventut eficaç es construeix a partir de l'aplicació de solucions a les grans qüestions que afecten i/o preocupen els joves: associacionisme, lleure, accés a la cultura, treball, habitatge, sexualitat, servei militar obligatori i altres qüestions relacionades amb el desenvolupament dels drets personals. Per contra, bona part dels factors que condueixen a la marginació i a les conductes antisocials són deguts a l'aplicació de polítiques inadequades o la inexistència d'aquestes.

Al nostre país, a més, intervé una situació que cal remarcar: Catalunya no compta amb estructures d'estat pròpies i està esquarterada territorialment. Aquest factor no és només negatiu perquè limita les capacitats d'actuació del Govern de la Generalitat, sinó que a més crea dificultats accessòries a la incorporació del jove dins la societat, i gairebé impossibilita la relació i el treball conjunt entre els joves, les associacions i les institucions de les diferents parts de Catalunya.

2.3.1.2 Per una veritable política de joventut

Malgrat les dificultats apuntades per a una política de joventut eficaç, derivades de la nostra situació de dependència, cal anotar que el Govern de la Generalitat de Catalunya disposa de competències exclusives en les següents grans àrees: joventut, habitatge, cultura, esports i lleure, i promoció de la dona.

La continuada, i reforçada de vegades, intervenció del Govern espanyol, sense una opció estratègica de superació d'aquesta subordinació institucional per part de l'actual Govern de la Generalitat, ha incidit negativament en les possibilitats d'una actuació plenament pròpia. Aquest handicap s'ha unit durant aquests quinze anys en una reiterada incapacitat de coordinació i cooperació amb el teixit ciutadà. Ha estat una política de joventut definida per la seva ineficàcia i la seva voluntat continuada de protagonitzar actuacions de façana i de lluïment. Una acció de govern preocupada gairebé només a dotar els joves dels clàssics mecanismes de lleure: xarxa d'albergs de joventut i programes de vacances i d'integrar-los a la societat, a través d'un dels seus mecanismes més negatius, el consumisme, mitjançant l'oferta del Carnet Jove basada més en el foment del consum que no en dotar de serveis.

És així com ens trobem l'any 1995 amb un col·lectiu juvenil on s'han consolidat factors de desarrelament i marginació social que condueixen, en situacions extremes, a conductes antisocials: drogoaddicció, actituds violentes o delinqüència. També al manteniment de les greus mancances de la joventut de les zones rurals.

Es fa necessari i urgent, doncs, posar en pràctica una política de joventut que respongui a les grans necessitats dels joves: accés a la formació i a la cultura, lluita contra l'atur i el treball irregular, consecució d'habitatges dignes, i a la necessària socialització del jove i la seva participació de forma organitzada o associativa en el teixit ciutadà, i per tant la seva participació activa en el futur nacional del país.

Una política de joventut que centri la seva estratègia en aquesta necessitat és una aposta de futur insubstituïble per al país.

2.3.1.3 Per un veritable pla integral de joventut

Des d'una perspectiva d'esquerres, socialment avançada, s'ha de concebre la política de joventut com a fruit de la coordinació de totes les intervencions del govern que afecten els joves, és a dir, una política integral de joventut.

El Pla Interdepartamental Catalunya Jove 93-94 que havia

de suposar l'actuació coordinada de tot el Govern, pel que fa als temes que afecten els joves, arribava tard, sobretot per les conseqüències de la reforma del mercat de treball, continua sense donar resposta als greus i crònics problemes de l'atur, la crisi de l'associacionisme, la manca d'habitage i la descoordinació governamental en matèria de política de joventut.

Tot i que s'han començat a posar en marxa amb certa timidesa mesures que tracten de reforçar la intervenció de l'Administració en alguns dels problemes dels joves, aquesta intervenció de moment consisteix bàsicament en la realització d'estudis que defineixen el col·lectiu juvenil. En general s'ha continuat desenvolupant una política de joventut basada en la promoció exclusiva del lleure i l'esbarjo, en la propaganda, deixant de banda els aspectes directament més preocupants com són la recerca de solucions globals als problemes del treball, la formació o l'habitatge. Aquest problema s'ha vist agreujat per la crisi, amb l'escassetat de recursos generalitzada, i per la desviació en la priorització de les administracions vers un altre col·lectiu cada vegada més majoritari: la gent gran.

La manca d'una veritable política integral de joventut ha portat a l'estigmatització dels joves que són tractats des de les diferents administracions, inclosa la Secretaria General de Joventut, com a membres d'un grup d'edat la necessitat bàsica del qual és la de satisfer el temps del lleure, no existint cap altre problemàtica prioritària que hagi de ser resolta per l'Administració. A més, davant d'aquesta manca de perspectives, tots els esforços publicitaris institucionals adreçats als joves se centren ara en un camí aparentment desinteressat, solidari i fins i tot compromès: el voluntariat. S'està fent servir el treball i l'empenta desinteressada de milers de joves com a vernís lluent per al rostre cimentós d'un sistema que alhora genera el *tantsemenfotisme* general i la insolidaritat més salvatge a base de models consumistes i elitistes, fenòmens contra els quals pretén lluitar aquest voluntariat institucionalitzat, poderosament conduït segons els interessos dels diversos organismes oficials, per tal de buidar-lo de capacitat crítica envers el sistema. Voluntariat, tal com s'està promocionant des del mateix Institut Català del Voluntariat (INCAVOL), i consumisme són en aquest cas dues cares de la mateixa moneda. En comptes de prioritzar i potenciar l'associacionisme s'opta per la cultura del voluntariat, com a mètode passiu d'altruisme, on tot està dictat i només resta sumar-s'hi. L'associacionisme aporta una sèrie de valors útils per inserir el jove, finalment, en la societat. Les grans campanyes de voluntariat, per contra, insereixen el jove en una dinàmica del lleure passiu, el lleure fàcil i massmediàtic.

En conseqüència, els joves necessitem una política integral de joventut que en definitiva sigui el fruit d'una actuació coordinada entre els diferents departaments de l'Administració. Lluny de polítiques de façana i consum, lluny d'objectius propagandístics, que potenciïn d'una manera decidida la joventut. Això implica tres mesures institucionals d'urgència.

1. Defensar a tots els nivells les competències exclusives en matèria de joventut del Govern de la Generalitat. Iniciar les accions polítiques i institucionals necessàries per tal de posar fi a les interferències negatives del Govern espanyol en la futura política de joventut catalana; per tant, aconseguir la desaparició de l'Instituto de la Juventud i altres organitzacions espanyoles similars del nostre territori: la seva existència i intervenció al nostre país no només crea duplicitats innecessàries i absurdes, sinó que són nacionalment inadmissibles. En aquest idèntic sentit, donar tot el suport al Consell Nacional de la Joventut de Catalunya a la plena representativitat internacional al marge del Consejo de la Juventud de España.
2. Cercar, amb la resta de governs autonòmics de Catalunya, mecanismes de mútua relació, d'intercanvi d'informacions i de cooperació institucional per tal d'aconseguir -transitòriament- unes polítiques de joventut interrelacionades i amb objectius similars per a tots els joves de Catalunya.
3. A nivell parlamentari, creació d'una Comissió de Joventut al Parlament de Catalunya.

Cal posar en marxa un gran Pla Nacional de Joventut per a aquesta dècada que desenvolupi al màxim les actuals competències, fins a arribar a l'assoliment d'un estat propi dins l'Europa unida.

Aquest Pla de Joventut d'ERC assumeix, desenvolupa i actualitza els principals eixos de la Carta de la Joventut Catalana, document que recull l'anàlisi i les propostes sorgides en el 2n Congrés de la Joventut Catalana, i que va ser aprovada per l'Assemblea General de Consell Nacional de la Joventut de Catalunya (CNJC) el mes de desembre de 1988, i que després de tots aquests anys resta en plena vigència per la inutilitat del Congrés Catalunya Jove.

El Pla de Joventut seguirà, sota el principi de política integral, dos grans línies de treball:

1. Descentralització i personalització

Bona part dels problemes que afecten el jove poden i han de ser tractats des de l'àmbit local. En aquest sentit, i recollint la proposta feta en un altre apartat del programa electoral d'ERC de traspassar competències de Benestar Social als ajuntaments, la Comissió de Coordinació i Seguiment del Pla de Joventut vetllarà per assolir una real i efectiva desconcentració i descentralització d'aquest Pla, per tal que aquest arribi a la totalitat dels joves i de la forma més propera i personalitzada possible en tot el que fa referència a ajuts, serveis, equipament i infraestructures públiques. En aquest sentit caldrà un esforç especial a les zones rurals, històricament més desassistides.

2. Participació directa dels joves

La coordinació institucional ha d'estendre's cap a les associacions juvenils. Si a nivell general el CNJC ha de participar i ser consultat en l'elaboració del Pla Nacional de Joventut, els consells locals de joventut i les associacions han de poder intervenir en la seva aplicació als pobles, viles i ciutats del país. Cal aprofundir en fórmules que permetin la prestació d'alguns serveis directament per part de les entitats juvenils.

Es fa necessari, en definitiva, que els joves esdevinguin ciutadans actius amb possibilitats reals de decisió per trobar solucions als seus problemes. Si els mecanismes de coordinació són fàcilment estables entre l'Administració i els joves associats, cal prioritzar l'atenció cap als joves amb dificultats d'inserció social i laboral, vetllant per la joventut de les zones rurals, que pateix un dèficit endèmic d'infraestructures i serveis, i lluitar contra tot procés de marginació, promovent la seva incorporació al teixit social. El Govern català ha de vetllar perquè tots els joves se sentin partícips d'una mateixa societat, d'una mateixa nació.

Aquest Pla de Joventut es materialitzarà en sis plans sectorials: de promoció de l'associacionisme, de promoció del lleure, d'habitatge de lloguer per a joves, d'ocupació, d'accés a la cultura, i de promoció dels drets de la persona i la solidaritat.

A. Pla de promoció de l'associacionisme

La Generalitat ha de dotar les associacions juvenils de tots els mecanismes necessaris perquè aquestes puguin respondre als interessos de la joventut i al repte d'arribar a un major nombre d'infants i de joves d'arreu del país. Cal, doncs, una política d'importants inversions i infraestructures que posi fi a l'actual crisi de l'associacionisme i a la seva baixa popularitat (un alt percentatge dels joves creuen que associar-se és poc o gens interessant). Cal el reconeixement social, la protecció i la compensació del treball voluntari de milers de joves catalans i de les associacions que fan una tasca d'utilitat pública. S'ha de garantir el desenvolupament dels consells de joventut locals fins que esdevinguin una autèntica xarxa a tot el territori per al contacte i la cooperació juvenil.

1. A nivell institucional, es dotarà les associacions juvenils de capacitat de decisió i intervenció en aquells aspectes que els afecten:
   1.1. Supressió de l'Incavol i redistribució dels seus recursos a l'associacionisme juvenil.
   1.2. El Consell Nacional de la Joventut de Catalunya (CNJC) serà considerat en tot moment com l'interlocutor més vàlid a nivell juvenil, de fet, no només de dret, i la Generalitat hi establirà tots els protocols o convenis necessaris, amb les diferents administracions, per tal d'assumir aquesta responsabilitat, preservant en tot moment la seva independència de la política interna de la Secretaria de Joventut de la Generalitat o altres estructures del Govern de la Generalitat.
   1.2.1. Es promourà, per la via parlamentària, la modificació de la Llei 14/1985, de 28 de juny, per la qual es regula el CNJC, i l'aprovació d'una de nova en els termes en què proposà la 18a Assemblea General Ordinària del CNJC del 10 de juny de 1995.
   1.2.2. Es promouran en col·laboració amb el CNJC i les grans associacions juvenils tots els mecanismes possibles de relació entre l'associacionisme del Principat i el de la resta de Catalunya.
   1.2.3. Es posarà en marxa, juntament amb les entitats juvenils i el CNJC, un programa específic de promoció de l'associacionisme entre les dones joves, ja que aquestes tenen un nivell més baix de participació que els homes.
2. A nivell de promoció econòmica, es posarà en marxa un marc legislatiu que afavoreixi un associacionisme ampli i plural, en el qual prevalguii el principi de:
   2.1. Priorització de la cogestió com a fórmula per oferir serveis als joves des de les mateixes associacions. Aquesta fórmula respon de manera idònia al concepte de coordinació entre institucions i associacions.
   2.2. Creació d'un fons de crèdit preferencial per a les associacions que permeti la professionalització indispensable i la modernització de la gestió.
   2.3. Generalització de la política de convenis com a forma òptima de subvenció, fruit d'una veritable relació d'informació i compromís entre administració i entitats juvenils.
3. A nivell d'infraestructures, caldrà una planificació de les necessitats a tot el territori i la necessitat que, allà on sigui possible, aquests serveis immobles siguin gestionats per les entitats juvenils:
   3.1. Assoliment d'una xarxa d'equipaments juvenils mitjançant un pla específic amb tres objectius: dotar les associacions de locals, en especial les zones de la Catalunya interior, desenvolupar per tot el territori una xarxa de casals i equipaments de joves i garantir-ne l'ús i la participació dels joves.
   3.2. Desplegament definitiu d'una xarxa de serveis d'informació juvenil que abasti tot el territori, informatitzada i coordinada amb la Generalitat, els ajuntaments i les associacions juvenils de la zona.

Un dels objectius d'aquest pla serà l'aproximació dels joves a l'interès per la intervenció activa en els afers col·lectius, i per tant en l'assumpció del seu paper en el futur del nostre país. Un creixement i consolidació d'un associacionisme compromès amb la societat i la nació que compartim, en els diferents sectors de l'activitat dels joves, servirà per assolir tres grans objectius estratègics per al nostre futur nacional: afermament de la consciència de comunitat nacional entre els joves; no rebuig i acostament, crític sempre, als mecanismes de decisió i intervenció en els afers públics; formació i adquisició d'experiències organitzatives i de grup en vista a la seva participació en el cos social, institucional i polític de la futura Catalunya.

B. Pla de promoció del lleure

Cal apostar per una utilització del lleure en el sentit més formatiu possible com a via de desenvolupament de les potencialitats del jove.

En aquest sentit cal prioritzar:

1. Els ajuts per millorar la formació dels animadors sòcio-culturals, respectant els mètodes pedagògics específics de cada associació.
2. Reconeixement social de la figura de l'animador sòcio-cultural, i consideració institucional dels joves amb aquests tipus d'estudis realitzats.

3. Coordinació dels responsables de la xarxa d'albergs de joventut amb els ajuntaments, per tal d'ampliar-la, millorar-la i gestionar-la conjuntament. Fer dels albergs llocs de trobada i de relació entre els joves, fent desaparèixer les traves actuals en aquest sentit, bàsicament d'horaris i de manca d'intimitat.
4. Generalització de l'esport de base, tant a nivell escolar com de vacances, amb instal·lacions de qualitat a tot el país, en estreta col·laboració amb els ajuntaments i el món de l'ensenyament.
5. Implicació de les entitats juvenils en els programes internacionals d'intercanvi de joves, i incrementar aquests programes per tal de promoure l'assumpció de la ciutadania europea entre els joves.
6. Coordinació amb la resta d'instal·lacions de lleure de Catalunya per tal de promoure campanyes i programes conjunts, entre ells, prioritàriament, els de tipus d'intercanvi, en el ple funcionament durant tot l'any.
7. Participació del CNJC en l'actual Programa de Turisme Juvenil de Catalunya, i fer-ne un instrument de màxima versatilitat ajustat a les diferents demandes dels diferents col·lectius, grups i associacions.
8. Restabliment de la llibertat d'horaris per als locals nocturns, ja que la normativa vigent no comporta una disminució dels accidents de cotxe.

Paral·lelament, cal iniciar un Programa de transformació del Carnet Jove, ja que l'actual Carnet Jove és considerat per la majoria de la joventut catalana com un instrument d'utilitat insatisfactòria, abocat a ser un mer instrument de descomptes en els articles de consum. Cal transformar el Carnet Jove en una eina d'ús generalitzat i de màxima utilitat per als joves, que ha de permetre:

1. Tarifes de descompte en tots els mitjans de comunicació públics.
2. Entrada gratuïta a tots els esdeveniments i llocs d'interès social i/o cultural.
3. Consultes mèdiques gratuïtes a les ABS (àrees bàsiques de salut) sobre matèries de sexualitat i maternitat.
4. Preus especials en la compra, a les farmàcies, de mètodes de contracepció, per tal de garantir una sexualitat més lliure i plena.
5. Condicions especials que afavoreixin el consum cultural en totes els seus vessants.
6. Accés a tarifes especials en els programes generals de turisme social.
7. Creació de la Caixa Jove, mitjançant un conveni entre la Generalitat i les entitats financeres, a la qual es podrà accedir mitjançant el Carnet Jove i que permetrà l'accés a crèdits tous per adquirir material informàtic, llibres, carnet de conduir, per a matricular-se a cursos de formació, per adquirir habitatge, etc. Aquests serveis de la Caixa Jove anirien en funció dels recursos econòmics de cada jove.

C. Pla d'habitatges de lloguer per a joves

L'habitatge propi és un element indispensable per al desenvolupament del jove com a persona independent i adulta, ja sigui sol o en parella. Cal posar fi al progrés actual de creixement del percentatge de joves que han de romandre a les llars familiars perquè no els és possible accedir al mercat d'habitatges de lloguer o de propietat, fet causat per tres factors principalment: els alts preus del mercat lliure d'habitatge, la precarietat de les contractacions laborals dels joves, i els sous baixos (la majoria dels joves només cobren el salari mínim interprofessional), factor, aquest darrer, que ha empitjorat els últims anys amb la precarització del mercat laboral.

Les polítiques aplicades fins ara d'ajuts a fons perdut en la compra de pisos només han servit per fer més còmoda l'adquisició d'habitatges als sectors joves més socialment afavorits que ja podien accedir al mercat lliure, ja que a la resta els ha estat vedat per les quantitats econòmiques de retorn de préstec i hipoteques.

Cal posar en marxa un pla social d'habitatge per a joves, que abasti tot el país i que posi fi a la inexistència d'una política de promoció pública d'habitatge per part de la Generalitat. En aquest pla intervindrien els ajuntaments en l'aportació de sòl urbanitzable i la Generalitat en la construcció i la posterior gestió a través d'un Patronat de l'Habitatge.

El model del Pla nacional d'habitatge per a joves serà el de lloguer, per dues grans raons: l'alt cost de compra, i per facilitar la creixent mobilitat laboral del mercat de treball cada cop més internacionalitzat.

El lloguer a pagar seria percentual sobre els ingressos i les persones, i se'n dedicaria una part a través del Patronat al manteniment i un estalvi forçós. Aquest Pla d'habitatge que inicialment necessitaria una gran inversió pública, es veuria amortitzat a partir del moment que els ingressos dels lloguers creixessin amb la prosperitat dels usuaris a causa de l'aplicació de criteris de proporcionalitat als ingressos. Aquest factor produirà com a resultat un fet bàsic per a l'èxit d'aquest pla social: la continuada incorporació de nous joves a aquests habitatges, ja que, a aquells que hagin assolit salaris alts, els resultarà més econòmic l'accés als preus del mercat.

Juntament a aquest Pla nacional d'habitatge i a partir de l'experiència de la vila de la Universitat Autònoma de Barcelona, la Generalitat, amb la cogestió de les universitats, en crearà un d'específic per facilitar habitatges als estudiants que no poden desplaçar-se de les seves llars, invertint-hi més diners que a la vila de Bellaterra per tal d'acostar els preus a tots els sectors socials.

D. Pla d'ocupació

Si l'habitatge és un element bàsic per a la independència del jove, el treball és insubstituïble, és un dret fonamental. La situació laboral actual ve definida per una precarietat clara i rotunda en l'ocupació: juntament a l'alt índex d'atur, la meitat de les contractacions no arriben als sis mesos de durada, i una tercera part dels treballs es fan sota condicions irregulars, o bé sense contractació.

Tot i que cal fer una política general d'ocupació a nivell de tota la ciutadania, pel que fa als joves, i amb especial aten-

ció a la dona, s'aplicaran les següents mesures especials:

1. Suport i assessorament dels plans d'ocupació juvenil municipals, i dels serveis d'autocupació, perquè deixin de ser en molts casos instruments basats en la bona voluntat per la manca de recursos.
2. Pla especial de formació i reciclatge continuat, programat en coordinació amb els agents econòmics, per tal que aquests aprenentatges tinguin una sortida garantida al mercat de treball, continuament en variació.
3. Control i eradicació de l'economia submergida que porta a situacions d'explotació laboral per a molts joves.
4. Revisar les mesures actuals de promoció de l'ocupació, ja que estan basades en mecanismes contractuals que provoquen una contínua rotació de treballadors. S'afavoriran les contractacions perllongades, per tal d'evitar la precarietat en el treball i la inseguretat laboral.
5. Suport a la contractació de joves a les petites i mitjanes empreses amb importants beneficis fiscals, per tal d'afavorir el sector productiu propi del país, i el potencial captador més important de treballadors joves.
6. Avançar cap a la gratuïtat dels serveis públics per als joves aturats, i facilitar l'accés a habitatges entre altres mesures de lluita contra la marginació. Estudiar l'establiment d'una línia especial de salaris d'inserció a canvi de treballs d'interès col·lectiu i/o formació.
7. Mesures de manteniment de lloc de treball per als joves que s'incorporin al servei militar o a la prestació social substitutòria.

E. Pla d'accés a la cultura

Cal facilitar al jove l'adquisició de les pautes de socialització necessàries per al seu acoblament a la societat on viu, el coneixement del seu país i la situació en la qual es troba des del punt de vista històric, i també l'assoliment d'una consciència crítica i reflexiva respecte a tot el que l'envolta. Es fa indispensable potenciar els lligams d'identitat nacional, cultural i lingüística de Catalunya.

Malgrat les diferències entre les diferents regions catalanes, que ja ens dibuixen per si mateixes diferents tàctiques a utilitzar, és òbvia la necessitat d'una estratègia nacional unificada que miri d'anar pal·liant la manca d'una consciència nacional forta i homogènia, que miri d'anar nacionalitzant els joves catalans. La pedagogia de la unitat nacional és per tant l'eina per al nostre redreçament.

I en aquesta pedagogia la cultura és un dels seus pilars bàsics, i també ho és de la identitat nacional de Catalunya, alhora que constitueix un element fonamental de la personalitat dels joves. Cal entendre per cultura catalana la que es manifesta arreu de la nació, i amb la llengua i els símbols catalans com a vehicle de transmissió.

En un món dominat pels mitjans de comunicació de masses, especialment els àudio-visuals, aquests són l'eina bàsica per construir un sentiment de pertinença a una mateixa nació, però la llengua i l'economia també en són pilars fonamentals.

Els joves catalans no tenim encara un accés fàcil a unes pautes de socialització d'un país normal. L'ensenyament no respon als principis de catalanitat, en llengua i continguts, l'associacionisme no es vertebra en els paràmetres normals que correspondrien a una nació, i encara no s'ha assolit una xarxa d'equipaments juvenils de promoció del consum cultural nacional.

En aquest sentit, per a aquest Pla s'establiran tots els mecanismes d'interrelació entre el món de l'associacionisme i el lleure i el món de l'ensenyament. Per tot això proposem:

1. Facilitar amb recursos econòmics i infrastructurals l'actuació conjunta de l'associacionisme de tot el territori nacional. Cal apostar decididament i perdre la por als anomenats intervencionismes.
2. Vetllar perquè tot l'ensenyament públic, des del pre-escolar fins a l'universitari, respongui als principis de catalanitat.
3. Promoció de l'associacionisme, de la seva participació i representació en el món de l'ensenyament, en tots els òrgans no governamentals de decisió i intervenció en els plans d'estudi i de docència.
4. Acció permanent en tota la xarxa d'equipaments juvenils de promoció del consum cultural, sense oblidar la potenciació i millora de serveis de les biblioteques i sales de lectura, audició i autoaprenentatge (àudio-visual, informàtic, etc.), locals per a la creació artística i musical, etc.
5. Programes de suport, amb crèdits tous i subvencions, perquè els joves puguin adquirir material informàtic (maquinari i programari) i tarifes especials per connectar-se a internet.
6. Promoció de la participació activa dels joves i de les associacions en tots els programes de difusió i promoció de la cultura catalana.
7. Programes específics per a la integració plena a la realitat lingüística i nacional de Catalunya per als fills de ciutadans catalans originaris d'altres països. Caldrà posar atenció especial en cas que la zona on visquin les famílies sigui majoritàriament amb aquestes característiques. Facilitar les ofertes culturals en les zones perifèriques de les grans ciutats, generalment mancades de recursos culturals.
8. Adaptar les normatives de permanència als estudiants que treballen, rebaixant el nombre de crèdits a aprovar i creant la figura de l'estudiant a mitja jornada, per tal de no impedir l'estudi a aquells joves que han de compaginar la carrera amb la feina.

F. Pla de promoció dels drets de la persona i de la solidaritat

Entenem que cal un pla nacional que promogui l'ús amb les màximes garanties de les llibertats nacionals, que desenvolupi l'expressió d'actituds solidàries i que lluiti contra qualsevol tipus de discriminació o restricció a l'expressió del jove. Les principals qüestions en què caldria intervenir serien: dret a la lliure sexualitat, drets a la infància, integració de disminuïts, delinqüència i presons, drogodependències, sida, lluita contra el racisme, la xenofòbia

i la discriminació sexual, solidaritat i educació per la pau, amb un projecte específic sobre el servei militar i l'objecció de consciència. (Molts d'aquests aspectes són també tractats en altres seccions del programa de govern d'ERC.)

Solidaritat i educació per la pau. Cal incloure l'educació per la pau a tots els nivells de l'ensenyament, ja siguin reglats o no reglats. Cal despotenciar els valors de l'elitisme en l'educació i l'excessiva competitivitat.

- Aquest programa d'educació per la pau promourà els valors de la solidaritat, la cooperació, el diàleg, la llibertat d'opinió, i en general tots aquells que garanteixin viure en la pluralitat. Només amb programes com aquest és possible l'eradicació dels brots de violència juvenil, impossibles de combatre només per la via repressiva.
- Suport a totes les iniciatives que fomentin la cooperació, amb el desenvolupament de programes d'intercanvi amb grups de joves d'altres països.

2.3.1.4 Servei militar i objecció de consciència

Actualment els joves catalans hem de sofrir entre nou i tretze mesos de segrest legal per fer un servei militar obligatori (SMO) o una prestació social substitutòria (PSS).

Entenem que l'existència del servei militar obligatori (SMO) és un atemptat contra la llibertat i la integritat del jove, a més de representar una relíquia antidemocràtica. Entenem, a més, que l'exèrcit espanyol és rebutjat per la majoria dels joves catalans per exèrcit i per espanyol.

Cal constatar les conseqüències negatives que comporta per als joves un trencament brusc i contra la seva voluntat de lligams familiars, acadèmics, socials, sentimentals o laborals. Al natural refús dels joves a servir dins d'un exèrcit a finals del segle XX, cal afegir la incoherència que suposa per a un català col·laborar amb una força d'ocupació. Tot això motiva els joves catalans a dir NO al servei militar per obligatori, per militar i per espanyol.

L'allau d'objectors i insubmisos ha sorprès al Govern de l'Estat espanyol que vol arranjar el tema i no sap com. Pretén en el nou projecte de codi penal del PSOE i CiU endurir les sancions cap al col·lectiu d'insubmisos amb mesures antisocials que neguen els drets civils més elementals. Cal tenir clar que la prestació social substitutòria és càstig per als joves catalans per no ser jutjats, i no pas la solució.

Per tot això proposem:

L'abolició del mecanisme de reclutament, mitjançant el qual l'Estat espanyol s'apropia d'un any de la vida dels joves per fer-los fer obligatòriament un servei militar o un servei civil. L'objectiu final és la supressió del reclutament obligatori i l'amnistia general per a tots els objectors, jutjats o en espera de judici.

Fins aleshores, i en període de transició, caldrà aconseguir:

1. Pel que fa al servei militar obligatori:
   a) El Govern de la Generalitat no realitzarà cap activitat que tingui relació amb les institucions militars, no participarà en cap acte militar ni convidarà cap representant de les institucions militars a cap acte oficial.
   b) El Govern de la Generalitat impulsarà la promulgació de la Carta dels Drets del Soldat, drets civils reconeguts per la declaració dels Drets Humans, entre els quals hi ha el dret de sindicació i el de vaga, mitjançant una llei orgànica que prèviament es presentaria a la Mesa de Congrés de Diputats espanyol en forma de proposició de llei des del Parlament de Catalunya. Seguint la mateixa fórmula es proposarà l'abolició del règim penal militar en benefici de l'exercici del dret civil per als joves que estiguin fent el SMO.
2. Pel que fa a l'objecció de consciència, a la prestació social substitutòria i a la insubmissió:
   a) El Govern de la Generalitat es manifestarà contrari a la creació de places de PSS, ja que entenem que això representa una col·laboració directa amb els estats espanyol i francès i, a més, aquestes places prenen llocs de treball.
   b) El Govern de la Generalitat donarà suport públic als insubmisos, adoptant una resolució en el Parlament, i posarà al servei dels insubmisos catalans un grup d'advocats que els garanteixi la millor defensa possible sense que això els representi cap despesa.
   c) El Govern de la Generalitat crearà una xarxa d'oficines d'informació permanents sobre objecció de consciència i insubmissió.
   d) El govern de la Generalitat impulsarà el reconeixement de l'objecció de consciència com a dret fonamental i no com a exempció del servei militar, mitjançant una llei orgànica que prèviament es presentaria a la Mesa de Congrés de Diputats en forma de proposició de llei des del Parlament de Catalunya, amb els següents punts prioritaris:

- Abolir el *Consejo Nacional de la Objeción de Conciencia*.
- Possibilitat d'objectar durant la realització del servei militar.
- Equiparació de la durada de la PSS a la del SMO.
- Eliminació del tribunal que jutja els motius de consciència dels objectors, amb l'acceptació de qualsevol objector només amb la seva pròpia declaració.
- Reformar la PSS pel que fa al seu règim disciplinari. Control de la PSS, garantint que en cap cas podrà treure un lloc de treball existent o de creació necessària.
- Amnistia general per a tots els objectors reconeguts que portin mes d'un any esperant destinació.
- Promoció de l'objecció de consciència com a alternativa al SMO.
- Despenalitzar la insubmisió i promulgar una amnistia general per als insubmissos empresonats i en espera de judici.

2.3.2 Toxicomanies

Els joves són els primers a patir la crisi de la droga, la violència i la sida. Però al mateix temps, la política, en el tema de les drogodependències, ha de tenir una premissa indefugible: el toxicòman és una persona que necessita aju-

da de la col·lectivitat i, per tant, de l'Administració. Acolliment en centres de recuperació i procés de reinserció en el món laboral. De tota manera hem de començar a plantejar-nos altres actuacions que vagin més enllà. Estrenar mentalitats noves i trobar altres vies per tal d'ajudar més i castigar menys.

En aquest sentit, en el del model de prevenció, en el de l'actuació política i ciutadana, en la contemplació en el codi penal i en el model penitenciari, avancem uns quants eixos d'actuació. Són eixos que tenen un clara voluntat d'anar molt més enllà del marc legislatiu actual. Podem dir, doncs, que es tracta de les propostes més progressistes pel que fa a la política en dorgodependències de la Unió Europea. Així, doncs:

- Cal potenciar la coordinació intersectorial i interadministracions per tal de facilitar un pla de prevenció de drogodependències que es pugui desenvolupar en diferents àmbits d'intervenció -sanitat, ensenyament, joventut...- dins el marc d'una política integral d'infància i adolescència.
- Promoure que cap força política doni suport a moviments socials de caràcter reactiu a l'entorn de les drogodependències.
- Les organitzacions de drogodependents rehabilitats només poden realitzar tasques d'intervenció en el marc de programes terapèutics dirigits per professionals i després d'haver assolit satisfactòriament un procés de formació que els capaciti.
- No s'ha d'acceptar cap publicitat destinada a estimular l'ús -i indirectament l'abús- de cap tipus de drogues. En aquest sentit cal tendir a una major restricció de la publicitat referida a alcohol i tabac, incloses les publicitats de productes assimilats a marques ja conegudes.
- És necessari que els plans d'estudi professionals dels àmbits social, educatiu i sanitari incorporin coneixements de drogodependències i de la seva prevenció.
- Els programes d'intervenció en drogodependències han de contemplar, en el seu disseny i d'una forma específica, criteris metodològics d'avaluació.
- Oferir programes lliures de drogues amb l'objectiu que l'usuari que ho desitgi pugui arribar a l'abstinència en el consum i a la seva consolidació.
- És necessari potenciar els programes de tractament amb substàncies agonistes i antagonistes als opiacis, atès que determinades persones no assoleixen l'abstinència al consum per mitjà dels programes lliures de drogues.
- Cal regular les ordres corresponents per tal de facilitar la prescripció, dispensació i manteniment d'aquests tractaments, incloent per a determinats pacients els programes de dispensació, manteniment i tractament amb heroïna.
- Potenciar el contacte, la comunicació i l'estimulació de la demanda assistencial de tota la població drogodependent, i que a la vegada es poteciïn programes d'intercanvi de xeringues i de dispensació de preservatius, i també la forma de fer arribar aquests programes a les presons.
- Es important desenvolupar programes informatius, formatius i preventius que tinguin com a objectiu mitigar i eliminar actitus i comportaments socials que vagin en contra de la implantació de centres d'atenció a les persons drogodependents i, en conseqüència, dels programes de tractament que se'n deriven.
- Cal que tant els càrrecs electes públics com els partits polítics en general adoptin criteris comuns en l'abordatge de les drogodependències per tal d'eliminar situacions de rebuig i d'insolidaritat social i potenciar la col·laboració ciutadana.
- Racionalitzar i proporcionalitzar les penes i, per tant, considerar el fet de no incrementar la penalització dels delictes de tràfic de drogues. És inacceptable mantenir un enduriment de penes que comporta en molts casos imposar penes privatives de llibertat iguals a les previstes pel delicte d'homicici. S'ha de normalitzar la penalització.
- Introduir com a pena alternativa a la presó el treball directament imposable a favor de la comunitat, i no només amb caràcter substitutori d'altres penes.
- El benefici de la remissió condicional de la pena per a persones drogodependents no ha d'estar subjecte a un límit d'anys, i no ha de contemplar tantes circumstàncies limitants.
- Reduir l'àmbit judicial de les conductes tipificades com a delicte de tràfic de drogues.
- Cal potenciar al màxim els sistemes de detecció i sanció de les conductes relacionades amb el blanqueig de diners procedents del narcotràfic (bancs, immobiliàries...).
- Suprimir la sanció administrativa que contempla l'article 25 de la Llei de seguretat ciutadana que considera com a infracció greu la tinença o el consum de drogues en llocs públics.
- Canviar el contingut de l'article 350 del Codi Penal pel que fa referència a l'apologia.

2.3.3 Sida

Cada cop són més els catalans i les catalanes que pateixen i moren de sida. La lluita contra la sida ha de ser la prioritat de la sanitat pública per als joves. Prevenir el jove i especialitzar el cos mèdic. Prevenir el jove en el millor coneixement dels riscos de transmissió de la sida per via sexual i fomentant l'ús del presevatiu com a profilàctic. I prevenir el toxicòman per tal de no reutilitzar les xeringues, multiplicant si cal la seva distribució.

Hem de ser valents, davant aquesta malaltia, i la situació ens exigeix que, igual que declarem la guerra a la droga, aquí hem anteposar la vida a la mort i no pas al revés. Per tant, mesures com les que he dit abans, o com les proposades en l'apartat de les drogues, han de ser prioritàries en qualsevol acció de govern. Si el jovent és el futur del nostre país, donem-li els mecanismes perquè se'n faci partícip i no s'alieni.

Propostes concretes per millorar la lluita contra la sida:

1. Increment del suport amb recursos i coordinació a les ONG que treballen en el camp, amb convenis amb Generalitat i ajuntaments.
2. Potenciar la prevenció: engegar campanyes adreçades a la població jove i heterosexual, a fi d'incrementar la consciència del risc.
3. Immersió en el món de la prostitució, tant masculina com femenina, a fi de reduir riscos sanitaris.
4. Garantir les mesures legals que evitin la discriminació per malaltia.
5. Protegir el dret a la intimitat de les persones afectades.
6. Potenciar la formació del personal dels serveis socials, sanitaris, jurídics, de seguretat ciutadana i voluntariat que treballen en el camp.
7. Total cobertura de les necessitats farmacèutiques per part del Departament de Sanitat.
8. Suport psico-social als familiars dels afectats, amb especial atenció als fills.
9. Incorporació dels serveis d'atenció domiciliària (treballadors, familiars, càtering, psicòlegs, infermeres, assistents socials, etc.) per als malalts, dintre de la xarxa pública.

2.3.4 Afrontar els reptes del segle XXI. Per un espai nacional de comunicació

En aquesta dècada dels 90, el món occidental del qual formem part camina cap al que molts estudiosos ja anomenen la tercera revolució: la de la comunicació. El món de la comunicació no només ha fet un salt gegantí des d'un punt de vista quantitatiu o qualitatiu, sinó que ha donat un pas històric: ser el principal factor de la transnacionalització de la producció i consum de tot tipus de productes i serveis, no només en les societats tecnològicament avançades, sinó en la generalitat de la comunitat mundial. La comunicació ha deixat de ser un element complementari o de suport per al desenvolupament d'una societat, per esdevenir el principal paràmetre que compromet el creixement econòmic d'un país, no només per la seva creixent participació en el Producte Interior Brut (PIB), sinó també per la seva intervenció determinant en el resultat de totes les activitats econòmiques, culturals o socials.

Europa viu uns anys en els quals es desenvolupa de forma accelerada el procés de construcció d'una gran xarxa de programes comunitaris de cooperació que li permetin ser competitiva amb les altres actuals dues grans potències: els Estats Units i el Japó. En aquest sentit, la voluntat dels centres de poder d'aquesta Europa, que es va ampliant cap als Urals, és constituir un gran espai d'infraestructures, indústries, serveis i recerca d'abast continental que no només afectarà els actuals processos productius, sinó les mateixes relacions i actuacions dels individus i el cos social de tots i cadascun dels països integrants d'Europa.

Catalunya, com a part d'aquesta nova Europa que s'està construint, es troba amb una doble problemàtica per garantir el seu futur com a nació diferenciada i la competitivitat en aquest camp cada cop més important: la necessitat de preservar una llengua, una cultura, una manera pròpia de veure i entendre el món reduïda a una comunitat que representa un 3% del total de població europea, i que pateix a més una manca important d'autoidentificació; i, com a conseqüència de la seva situació de dependència nacional, la manca generalitzada d'instruments, serveis i infraestructures sota regulació pròpia -i de les existents, la gran majoria no abasten el conjunt de la nació-, la impossibilitat de fer una programació pròpia d'objectius que respongui als propis interessos, i la gairebé nul·la possibilitat de participació i intervenció en les decisicions comunitàries. Només des d'una voluntat política de sobirania per a Catalunya es podrà garantir la seva competitivitat en les properes dècades i l'existència d'un espai de relacions comunicatives comú per a tota la comunitat nacional, adaptat a les noves tecnologies i formes culturals, que satisfaci les necessitats pròpies des d'instruments nacionalment propis.

És, per tant, una de les prioritats d'ERC engegar la construcció d'un espai nacional de comunicació que signifiqui tant l'àmbit de relació comunicacional dels 11 milions de ciutadans dels Països Catalans, com una realitat comunicativa amb pes i reconeixement específic dins el conjunt europeu, abocat a un procés creixent de liberalització i de màxima competitivitat.

2.3.4.1 Pla nacional d'infraestructures, mitjans i serveis de la comunicació

Amb vista a la creació d'aquest espai nacional de comunicació, cal un esforç jurídic, polític i econòmic que comprometi de forma coordinada tant el conjunt de les institucions dels país com els sectors econòmics, professionals i socials implicats en el món comunicatiu, durant els propers anys.

Donarem el nom de Pla nacional d'infraestructures, mitjans i serveis de la comunicació a aquest gran projecte d'actuació i coordinació multisectorial i multinstitucional, que té com a objectiu l'assoliment d'una realitat comunicativa plenament pròpia i plenament articulada en el conjunt europeu, per tal de preparar les bases del sistema comunicacional de la futura Catalunya independent. Només des d'aquesta posició es podrà garantir, juntament amb altres mecanismes, la plena normalització lingüística i cultural de la nostra nació. Aquest pla tindrà com a principals directrius:

1. L'assoliment per part de la Generalitat de totes les competències de regulació i control de les infraestructures i serveis de telecomunicació, i dels organismes públics implicats en programes R+D existents al nostre país (bàsicament el CSIC).
2. L'establiment de mecanismes de cooperació institucional tant a nivell nacional -entre els governs autonòmics- com a nivell local -entre la Generalitat i els consells comarcals i ajuntaments- en vista a la constitució d'una gran xarxa comunicativa i interactiva des del muni-

cipi fins a la totalitat del territori català, que suposi l'assoliment d'un espai de relacions comunicatives comú per a tots els ciutadans dels Països Catalans, suficientment sectorialitzat per a les múltiples i creixents necessitats dels diversos territoris, agents socials, econòmics i culturals.

3. La màxima col·laboració amb els sectors productius existents al nostre país, i la potenciació d'estructures industrials pròpies, mitjançant empreses mixtes o programes d'ajut públic específics, que permetin l'assoliment d'un sector de producció en les telecomunicacions que cobreixi una part significativa de les demandes internes i sigui competitiu en el futur i immediat mercat lliure europeu; que els serveis que es donin a les zones més desenvolupades d'Europa es puguin donar a tot el territori català.
4. La potenciació de les inversions R+D a tots nivells, mitjançant convenis amb les universitats i sectors industrials autòctons. En aquest sentit, creació dins la CIRIT, potenciada i remodelada amb la inclusió de les estructures dels CSIC a Catalunya, de l'Institut Nacional de les Noves Tecnologies de Comunicació, integrat als programes d'investigació a nivell europeu i mundial.
5. L'activa participació de la Generalitat, previ assoliment de les competències de regulació de les telecomunicacions, en els programes i polítiques comunicarives de la UE que definiran els marcs generals -transnacionals- i aquells específics d'actuació pròpia de cada país.

2.3.4.2 Pla nacional de telecomunicacions

L'ampliació i gestió d'aquest Pla seria competència del Departament d'Obres Públiques, Transports i Comunicacions, que, juntament amb aquestes noves competències de la Generalitat, assumiria les de l'actual Departament de Política Territorial i Obres Públiques i de la Direcció General de Serveis de Telecomunicació (dependent del Departament de Presidència).

La Generalitat, per la via de la transferència de competències estatals (article 28.1 de l'Estatut), ha de poder regular les infraestructures i els serveis d'operació i gestió de les xarxes de telecomunicacions existents al nostre país. En aquest sentit, des del Parlament s'impulsarà la presentació d'una proposició de llei davant el Congrés de Diputats espanyol de reforma de la Llei 31/1987 d'ordenació de les telecomunicacions i d'altres relacionades (correus i telecomunicacions), per al traspàs de les competències de telecomunicacions i de qualsevol comunicació mitjançant cables i radiocomunicació que l'Estat espanyol es reserva en exclusiva. Això significarà, bàsicament:

1. La gestió, amb les facultats inherents d'administració i control, del domini públic radioelèctric català, de correus i telègrafs seguint els acords internacionals.
2. La regulació i control dels serveis finals i els portadors -les xarxes- de telecomunicacions presents o futurs (cable òptic) en territori català: telefònic urbà, interurbà i internacional, xarxa de transmissió de dades per commutació de paquets, telèfon mòbil automàtic, telegrames, tèlex, teletext, telefax, burofax, datafax, videotext i videotelèfon, principalment. I tots els serveis de valor afegit que utilitzin aquests canals: radiomissatgeria, radiolocalització, telepunt, correus electrònic, xarxes internacionals privades, transferència electrònica de fons, audiotext, missatgeria vocal i videoconferència, entre altres.
3. La contractació per a la gestió indirecta dels serveis portadors i finals de telecomunicació. En aquest sentit, i dins el procés de liberalització de serveis existent a tota Europa, l'actual concessió a un únic operador, en règim de monopoli -Telefònica-, de la gestió i operació de la xarxa de telefonia no mòbil a nivell de l'Estat espanyol, correspondria a nivell de la xarxa existent o futura de Catalunya, la contractació d'aquesta gestió indirecta a Telefònica, de forma provisional per tal de garantir els actuals serveis, que s'anirà liberalitzant al màxim fins a deixar només un únic operador, la telefonia bàsica i el lloguer de circuits. En aquest sentit, Telefònica haurà de crear una divisió específica i autònoma per a Catalunya, que estaria sota control de la Generalitat.
4. La concessió dels permisos relacionats amb les telecomunicacions de la seva competència i la creació de noves xarxes.
5. Marcar, des de Catalunya, d'acord amb els tractats internacionals, la política de tarifes de serveis de telefonia, tèlex, telègrafs i correus.
6. La garantia des del Govern català de la qualitat dels serveis de telèfons, correus, tèlex i telègrafs, sota els principis de màxima eficàcia i qualitat de servei. Garantir, per tant, el preu i la qualitat de serveis de la indústria catalana per millorar la seva competitivitat, i que els ciutadans de Catalunya puguin gaudir de condicions de qualitat de vida, a tot el territori, similars a les zones més desenvolupades de l'Europa occidental.
7. L'explotació de serveis propis de radiodifusió sonora d'ona curta i ona llarga.
8. Elaborar, gestionar, i en el seu cas executar, els plans sectorials de R+D en matèria de telecomunicacions, mitjançant l'Institut Nacional de Noves Tecnologies de la Telecomunicació de la CIRIT sota conveni amb les universitats.
9. Elaborar els periòdics plans tècnics nacionals de telecomunicació que, d'acord amb les directrius marcades pel Pla General Territorial de Catalunya, intervinguin en la instal·lació de serveis de telecomunicacions, amb respecte escrupolós del medi ambient. Aquesta competència de programació del propi desenvolupament de les telecomunicacions en el propi territori és un dels principals objectius de govern. Tots els plans territorials, d'urbanització i habitatge hauran de preveure la instal·lació de xarxes i serveis de telecomunicacions per cable.
10. Poder incentivar l'oferta i la demanda dels serveis avançats de telefonia per a l'impuls del progrés econòmic i social amb la utilització de les tecnologies de digitalització i fibra òptica, que permetria la transmissió per cable de la futura televisió d'alta definició.

11. Participar en les concessions de telefonia mòbil per satèl·lit de progressiva implantació mundial.
12. Garantir que tots els serveis de comunicació i els mitjans de comunicació social del país tinguin al seu abast tots els mitjans necessaris per al desenvolupament d'un servei més tecnificat i un treball més eficaç.
13. Cablejat amb fibra òptica de tots els centres de secundària, hospitals i biblioteques del país.

2.3.4.3 Pla nacional dels mitjans de comunicació

Dins de l'objectiu de crear un espai nacional de comunicació, que ofereixi una oferta nacional a totes les demandes i necessitats comunicatives dels Països Catalans, que sigui un factor de normalització lingüística i cultural, que doni cohesió i autoidentificació dels ciutadans amb aquest espai, i la creació d'una identificació exterior dels productes comunicatius catalans -una marca catalana- que a més de ser competitiva els doni unes característiques pròpies i diferenciades de la resta de productes europeus. En aquest sentit, a més d'atorgar més competències al Parlament, es crearia una Secretaria de Comunicació, de caire interdepartamental, lligada directament al Consell Executiu de la Generalitat, que coordinés les diferents polítiques relacionades amb la comunicació i sigui l'interlocutor i coordinador del Govern català amb les diferents corporacions d'informació públiques. Abandonar el marc d'actuació de l'actual Secretaria General de Comunicació, vinculada a Presidència, que té com a eix central de la seva activitat potenciar la figura política del president de la Generalitat en termes d'imatge o propagandístics.

A. Pla sobre les televisions públiques i privades

En aquests anys la televisió ha demostrat ser un gran agent econòmic, no només com a consumidor de béns i serveis sinó com a ofertador de publicitat i d'explotació de drets d'autor i de comercialitzador de productes àudio-visuals. En el nostre cas, a més, ha de jugar el paper capdavanter, dins dels mitjans de comunicació socials, de normalització lingüística i cultural, i ser un element de primer ordre en el procés d'autoidentificació nacional dels ciutadans dels Països Catalans. Cal garantir la difusió de canals de ràdio i televisió per a tota la nació i la distribució del senyal dels actuals a la resta de territoris dels Països Catalans, mitjançant la coordinació dels actuals canals autonòmics.

Per a la creació d'un espai nacional de comunicació, no només és necessària la coordinació i col·laboració dels mitjans actuals, sinó la creació de nous mitjans de difusió i d'un nou marc de funcionament de l'actual CCRTV i de les televisions privades. En primer lloc, cal incidir en el desenvolupament de nous mitjans amb la transferència de competències de telecomunicació a la Generalitat i la creació dels següents mitjans dependents de la CCRTV:

1. Ràdio Exterior de Catalunya: servei mundial de ràdio per ona curta que permeti arribar a totes les comunicacions catalanes del món i informar de les realitats econòmiques, socials i polítiques a la resta de països.
2. Ràdio Ona Mitjana de Catalunya: cal la presència d'una emissora pública en aquest segment encara prou important de les emissions de ràdio.
3. Aconseguir una concessió, provisionalment via les concedides a l'Estat espanyol, de les noves freqüències de ràdio digital sonora per satèl·lit, que permetria que una emissora catalana pogués ser rebuda amb la qualitat dels actuals CD en el mateix punt del dial en qualsevol punt del planeta.
4. Emissió de TVC per satèl·lit per a tot el món mitjançant la contractació de canals a les principals corporacions d'explotació de satèl·lit. Participació directa de TVC a la xarxa Euronews i presència del català a les emissions europees per satèl·lit de les televisions estatals.
5. Pla de gestió i prioritat de les emissions de TV per cable per a tot el país, destinats a futures emissores locals, privades o especialitzades, a partir de la futura xarxa de comunicació integrada de banda alta (CIBA) per als serveis avançats de telecomunicacions.

CCRTV d'ens governamental a ens públic

La CCRTV ha de complir tres grans compromisos: ser nacional, ser plural i ser democràtica. En aquest sentit, ha de passar de ser l'actual ens comunicatiu governamental de la Generalitat a ser un ens públic embrió de la futura corporació pública del nou estat català.

Per això, cal una reforma a fons de l'actual Llei 10/1987 de la CCRTV, que la transformi en un ens públic dirigit sota criteris de professionalitat i d'independència política i de pressió del Govern de la Generalitat, ja que dependria directament del Parlament:

1. La CCRTV serà a tots els efectes un ens públic amb entitat jurídica pròpia, i els seus treballadors i directius realitzaran la seva tasca de forma independent en les seves actuacions diàries, seguint, això sí, els objectius fixats pel Parlament.
2. L'actual Consell d'Administració passarà a ser el Consell Rector, que assumirà totes les competències polítiques i de direcció de l'actual president de la CCRTV, principalment les d'organització de la direcció de la CCRTV i de les empreses filials i el nomenament del personal directiu.
3. El president de la CCRTV ja no serà nomenat pel Consell Executiu de la Generalitat sinó entre els dotze membres del Consell Rector o governadors de la CCRTV. Aquestes dotze persones, totes de demostrada i rellevant tasca professional, seran escollides, per majoria de dos terços, pel Parlament de Catalunya, de forma similar als actuals dotze membres del Consell d'Administració.
4. El Parlament transformarà l'actual comissió de control de la CCRTV que significa a la pràctica una mera compareixença de l'actual director, en una comissió consultiva i de coordinació de la CCRTV, que vetllaria pel compliment per part de la CCRTV de les directrius marcades pel Parlament, amb capacitat d'intervenció quan sigui

necessari en les normatives d'aplicació general emanades del Consell Rector de la CCRTV quan aquestes no s'adiguin amb allò disposat pel Parlament.

5. El Govern de la Generalitat, via la Secretaria de Comunicació, només podrà intervenir en la CCRTV en aquelles qüestios que siguin considerades d'emergència (catàstrofes naturals o grans accidents) o sobre la difusió d'informacions que puguin atemptar contra càrrecs públics o interessos nacionals. En aquest cas, la seva intervenció serà analitzada per la Comissió Consultiva i de Coordinació de la CCRTV del Parlament.
6. El projecte de pressupostos serà elaborat directament pel Consell Rector i elevat a la mesa del Parlament prèvia informació i consulta a la Secretaria de Comunicació del Consell Executiu i a la Comissió Consultiva i de Coordinació del Parlament.

Pel que fa a les funcions de promoció prioritària, la CCRTV ha d'assolir l'estatus de membre de ple dret en tots els organismes televisius europeus: UER i UIT principalment. Com a ens públic de la Ràdio i TV catalanes, promourà a tots els nivells, tant en programes específics com dins dels programes de màxima audiència -concursos, informatius i reportatges- la promoció de la producció cultural pròpia, fugint tant dels folklorismes com de l'anacionalitat d'aquests: literatura, música, cultura popular, cinema, teatre, entre d'altres. En aquest sentit, el Canal 33 ha d'esdevenir un autèntic segon canal amb l'objectiu fixat en la millora de la informació i la promoció cultural al nostre país.

Com a agent de cohesió i autoidentificació, la CCRTV vetllarà per l'assoliment d'unes pautes nacionals en la informació de tot el territori similars a les que tinguin, respecte a la pròpia informació, les emissores de les nacions amb estat. En aquest sentit la informació nacional del temps a TV3 ha de deixar de ser una excepció per passar a ser norma. Cal diferenciar i promocionar clarament la informació dels Països Catalans respecte a la resta de l'Estat espanyol, a més de la utilització d'una terminologia nacional, tant per als termes polítics com geogràfics, institucionals o socials.

RTVE a Catalunya: de delegació territorial a la sobirania de la cadena. La situació problemàtica de l'estructura de l'ens públic de RTVE a nivell de l'Estat espanyol incideix de forma prou negativa en l'estructura de Catalunya i el propi futur de les emissions pròpies en català tant a nivell de R4 com de TVE-Catalunya.

Un cop vist que des dels òrgans de decisió espanyols es posava fi fa uns anys a les emissions de la R4 al País Valencià i a les Illes, entenem que l'única possibilitat factible per al manteniment d'aquesta important infrastructura informativa, transitòriament, és la reforma en profunditat de l'actual Llei 4/1980, de l'estatut de la Ràdio i Televisió que aconsegueixi que RTVE, ens estatal, i per tant públic, esdevingui un ens que federi autènticament el seu pressupost, freqüències i direcció, i per tant que des del Parlament de Catalunya es pugui vetllar pel seu futur en el nostre territori.

Televisions privades

D'altra banda, és necessària la territorialització dels tres canals de TV privada. L'oferta pública de TV es veié modificada amb l'aparició dels 3 canals privats concedits a partir de la Llei de Televisió Privada i el Plan Técnico Nacional de la Televisión Privada; Antena 3, Canal + i Tele 5. Aquest fet ha suposat un descens impressionant del percentatge de programació en català, ja que aquestes cadenes -exceptuant-ne algunes desconnexions puntuals en català a Antena 3 TV- en les seves programacions no tenen en compte el fet que el català és la segona llengua parlada a l'Estat espanyol.

En aquest sentit cal impulsar gestions des de la Secretaria de Comunicació de la Generalitat, amb les direccions d'aquestes tres emissores per tal d'aconseguir una programació televisiva que estigui d'acord amb la realitat sociolingüística de Catalunya.

Juntament amb aquesta mesura política, engegar des del Parlament una proposta de modificació de l'actual Llei de la Televisió Privada per tal que -tot i reconèixer transitòriament el marc estatal de la difusió dels canals privats- la regionalització tècnica de les emissions (Catalunya i les Illes formen la regió 6) esdevingui factor de canvi de programes i/o de llengua utilitzada: garantir un mínim d'un 50% del total de la programació i/o la utilització del sistema dual.

2.3.4.4 Institut Nacional d'àudio-visuals: per a la creació d'una marca catalana

Es fa necessària una política de coordinació comuna, no només entre les TV sinó amb els altres agents relacionats amb la indústria i la producció àudio-visual: cinema, productores àudio-visuals, centres d'ensenyament i facultats, i tot el món de la indústria cultural i de comunicació relacionada amb el món àudio-visual, per tal d'obtenir com a resultat final que la producció àudio-visual feta als Països Catalans, respectant i potenciant la pluralitat sectorial, territorial i de creativitat, assoleixi uns mínims comuns denominadors propis, que serveixin per a la creació i reconeixement tant interior com exterior d'aquests productes: una marca catalana que fugint de tòpics i folklorismes, reculli els principals trets característics i més fàcilment traslladables de la cultura catalana a aquests productes de consum cultural.

Per tal de coordinar, impulsar i optimar els esforços en aquest sentit, es fa necessària la creació d'un organisme d'investigació, coordinació i formació: l'Institut Nacional d'àudio-visuals, amb la participació de tots els agents públics i privats implicats. Aquest organisme públic, sota conveni amb la Generalitat de Catalunya, i a ser possible amb la resta de governs autònoms, tindria entre altres funcions:

1. Juntament amb l'IEC, l'establiment d'un estàndard oral català i la seva fixació i promoció per a tota l'àrea lingüística.
2. Vetllar per una política unificada de traduccions i sobretitulacions per als productes exteriors.
3. La investigació i anàlisi permanent dels programes d'impuls de la marca catalana per a àudio-visuals.
4. La formació de professionals en tots els àmbits neces-

saris per a la utilització de les darreres tecnologies i l'assumpció d'aquests criteris de marca catalana per als seus futurs treballs.
5. Vetllar per la coordinació en producció i programació dels canals televisius amb la indústria cinematogràfica i videogràfica pròpies en vista tant a la seva promoció com a l'optimació dels recursos econòmics dedicats a aquesta àrea.
6. Analitzar i estudiar les darreres tendències mundials i les demandes de consum cultural tant interiors com forànies que es puguin respondre amb ofertes pròpies, actuals o futures.

2.3.4.5 Agència Catalana de Notícies

Vehicular la informació als ciutadans d'un país, no només s'ha de fer amb la seva llengua pròpia sinó des dels esquemes culturals i nacionals propis. Una informació no només pot ser interessant en un país i no en un altre, sinó que una mateixa informació és tractada de forma diferent en cada país. Es fa necessari que els fets que passin al món puguin arribar als mitjans de comunicació catalans, tots aquells que puguin interessar el públic del país, i a més transformats en notícies, no només en català, sinó pensades en català. De la mateixa forma, els mitjans de comunicació internacionals han de tenir garantit un agent informatiu català que els pugui fer arribar les informacions necessàries del nostre país.

Aquest element de normalització informativa, que ens garanteixi aquest servei interior de primer ordre i sigui un poderós referent exterior de la nostra existència com a nació diferenciada, és una agència catalana de notícies, que sota la fórmula d'ens públic tindria les següents atribucions:
1. Garantir la difusió d'informacions escrites, gràfiques i àudiovisuals, als mitjans de comunicació dels Països Catalans que s'originin a tot el món.
2. Vehicular les informacions que es generin a l'interior dels Països Catalans -tenint en compte experiències prou positives com el servei català d'EFE- tant per al consum intern com per a l'exterior, amb competitivitat amb les agències estatals actualment existents.

2.3.4.6 Pla nacional per a la premsa escrita

La premsa és el mitjà de comunicació més antic i amb el qual l'usuari pot sentir-se més identificat. A Catalunya, cal un suport institucional per pal·liar el fet que la gran majoria de la premsa escrita en català queda fora, per qüestions de xifra de tirada, dels principals circuits de publicitat, principal font d'ingressos, a la qual cosa se suma una important penalització de despeses de distribució, i un baix consum de la premsa en general, al marge de l'idioma. Cal promoure l'edició de noves publicacions, la consolidació i el creixement de les actuals i multiplicar el consum de premsa en català per part de la ciutadania. En aquest sentit proposem aquest Pla, amb les prioritats següents:
1. Campanya institucional permanent d'estímul a la lectura de premsa en català.
2. Creació d'una empresa de distribució mixta, amb capital públic i privat, que garanteixi la distribució -sense les penalitzacions actuals de preu fix- a tot el país, d'aquestes publicacions.
3. Creació de línies especials de suport econòmic a les publicacions especialitzades o sectorials, davant la seva gairebé inexistència en català i la dura competència amb productes ja consolidats al mercat.
4. Potenciació, a nivell d'ensenyament, de l'ús de la premsa en català com a element pedagògic i la seva incorporació als plans d'ensenyament primaris i secundaris.
5. Suport a les fórmules de col·laboració dels productes ja existents, sobretot diaris, amb vista a la potenciació de productes informatius d'abast general i fins i tot nacional.
6. A banda de mantenir les actuals línies de subvenció -per exemplars editats i per periodicitat-, creació d'una línia especial de suport a les noves edicions, basada en la subvenció percentual de la inversió inversament proporcional als anys transcorreguts (programes de suport a 5 anys).

2.3.5 Mesures per a una política lingüística normalitzadora

Amb l'objectiu que el català sigui la llengua hegemònica usada en tots els àmbits i comunicacions, tant les individuals com les institucionals, i tenint present que el marc legal actual no assoleix plenament aquest objectiu, ERC formula les propostes de política lingüística següents:

2.3.5.1 Àmbit dels drets lingüístics dels ciutadans

1. Modificar la Llei de normalització lingüística, per tal d'actualitzar-la i preveure'n un ampli desplegament en tots els àmbits i també per definir jurídicament i establir el principi que el català és la llengua pròpia i nacional de Catalunya. Així mateix, preveure un capítol de sancions per a aquelles situacions en què no siguin respectats els drets lingüístics dels ciutadans.
2. Crear l'Oficina dels Drets Lingüístics o el Síndic dels Drets Lingüístics, per canalitzar i difondre la informació jurídica sobre els drets lingüístics dels ciutadans en tots els àmbits, i també per rebre i tramitar les seves queixes en relació amb l'incompliment o obstaculització de les lleis i disposicions en matèria de normalització.
3. Desvincular del Departament de Cultura la Direcció General de Política Lingüística, per tal d'atorgar-li funcions de caràcter supradepartamental, no exclusivament culturals, atès el caràcter general de la política lingüística, que ha d'afectar el conjunt de la societat catalana en tots els àmbits i sectors i la totalitat de l'Administració i dels seus organismes. A aquest efecte, i atès que la llengua ha de ser un dels eixos principals de la política del Govern de la Generalitat, crear la Secretaria General de Política Lingüística, adscrita al Departament de la Presidència, en

la qual s'unifiquin sota una mateixa estructura tots els àmbits i serveis que hi intervinguin.

2.3.5.2 Àmbit de l'Administració

1. Impulsar i consolidar definitivament l'ús del català com a llengua de l'Administració autonòmica i de l'Administració local, fent una atenció especial a determinats col·lectius de funcionaris (personal transferit) i alts càrrecs i comandaments:
- En l'àmbit local, impulsar l'aprovació de reglaments d'ús lingüístic a la totalitat dels ajuntaments de Catalunya, especialment al de Barcelona.
- Aplicar la legislació vigent pel que fa a l'exigència pràctica del català en els processos de selecció, promoció i trasllat de funcionaris públics i preveure mesures de sanció per a aquells que reiteradament incompleixin les lleis i reglaments lingüístics.
- Aplicar el rigor en els procediments de contractació de serveis, subministraments, obres i treballs especials, per tal que els contractistes i proveïdors de les administracions s'hi relacionin i hi treballin íntegrament en català.
- Dotar i ampliar totes les estructures administratives de professionals especialitzats en la planificació i la normalització lingüístiques i exigir als responsables de les administracions un veritable seguiment i supervisió de l'ús lingüístic en aquest àmbit.
- Rendibilitzar els recursos disponibles, avaluar el procés de normalització i redefinir el mapa d'implantació territorial del Consorci per a la Normalització Lingüística per tal d'impulsar les zones amb índexs sociolingüístics més baixos sense que això suposi la desatenció de les zones més normalitzades.
- Debatre a fons el finançament del Consorci per a la Normalització Lingüística de manera que s'agiliti definitivament el procés de normalització lingüística arreu del Principat de Catalunya i s'atengui amb molta més resolució les zones que mereixen una atenció especial (Zones de Normalització Intensiva). Així doncs, instar l'Administració autonòmica i les administracions locals, mitjançant la Federació i l'Associació de Municipis, a redefinir l'impuls necessari per a aquest ens.
2. Activar l'ús del català en l'Administració central, perifèrica de l'Estat i Administració de Justícia, per tal que en tots els procediments i tràmits els ciutadans de Catalunya estiguin en condicions de ser atesos i de rebre i formular totes les comunicacions en la llengua pròpia de Catalunya, sense que aquest fet els comporti cap perjudici ni càrrega:
- Pel que fa a l'Administració de Justícia, modificar la Llei de normalització lingüística i exigir la modificació de la Llei Orgànica del Poder Judicial perquè adoptin mesures normalitzadores en aquest àmbit a fi que el català hi sigui present en condicions de no subordinació.
- Instar i reclamar als poders públics que s'exigeixi el coneixement del català en l'accés a les places de Catalunya.
- Negociar tots els traspassos de personal (inspectors de treball, personal dels jutjats, personal de l'INEM, hisenda, trànsit, etc.) i aplicar els mateixos criteris d'exigència de coneixement de la llengua que al personal de la Generalitat.
- Pel que fa a l'ús del català en els registres públics dependents de l'Estat, exigir la modificació de la legislació (Llei de Normalització Lingüística, Llei i Reglament del Registre Civil, Reglament Hipotecari i qualsevol altra norma) a fi de fer possible que els assentaments es facin en català.
- Negociar la descentralització i el traspàs de serveis en matèria de registres i notariat, i impulsar, d'acord amb l'Estatut d'Autonomia, que les oposicions a notaries i registres siguin competència de la Generalitat i es pugui preveure el coneixement del català en l'accés a aquests cossos.
- Establir sistemes fàcils i econòmics de traducció oficial per als ciutadans (traducció jurada).
- Acceptar, amb traducció a càrrec de l'Estat, tota la documentació en català adreçada directament a l'Administració pública per particulars i institucions.

2.3.5.3 Àmbit de l'ensenyament

1. Pel que fa a l'ensenyament escolar, consolidar la presència i l'ús normal de la llengua catalana a la totalitat de centres, especialment en aquells en què la presència del català és més deficitària:
- Aplicar la rigorositat en l'obligatorietat de complir la normativa vigent en matèria lingüística a l'ensenyament (horari, programació de qualitat, nivell de coneixement...).
- Continuar el desenvolupament de plans intensius de normalització lingüística en aquells centres amb un domini insuficient de la llengua.
- Preveure i aplicar projectes de normalització lingüística a tots els centres.
- Realitzar cursos de català per tal que el professorat s'expressi d'una manera correcta i fluida, especialment pel que fa a la llengua oral, i mantenir una formació permanent i obligatòria adreçada a aquells professors que encara no s'han reciclat.
- Establir mesures legals per a l'edició de llibres de text en català a secundària.
- Suprimir l'exempció de català com a recurs per solucionar els casos d'alumnes procedents de fora del domini lingüístic català i substituir-la per altres mesures com ara classes intensives d'acolliment durant el primer curs, etc.
2. Pel que fa a l'ensenyament universitari, engegar el procés d'introducció de la llengua catalana a la totalitat d'estudis com a vehicle de comunicació i en tota la comunitat universitària (personal docent, estudiants, personal d'administració i serveis):
- Exigir el coneixement del català en les convocatòries d'accés a les places de professors d'universitat.
- Formar i reciclar en català els professors universitaris de totes les facultats, especialment aquelles on l'ús de la llengua és més deficitari.
- Crear i consolidar comissions de política lingüística a totes les facultats, que s'encarreguin de supervisar l'ús del català en la comunitat universitària i que executin mesures nor-

malitzadores.

3. Pel que fa a la població adulta, impulsar una oferta de formació gratuïta i prou àmplia a càrrec del Consorci per a la Normalització Lingüística, de la Direcció General de Formació d'Adults, o d'entitats subvencionades, a fi d'assegurar la plena competència lingüística de totes les franges i zones de població.

2.3.5.4 Àmbit de la joventut

1. Dissenyar una política lingüística que potenciï i estengui l'ús del català com a llengua de relació entre els joves a partir de les mesures següents:

- Fomentar i difondre entre els joves productes de consum normalitzats en català: música, jocs informàtics, cinema, programes de televisió i de ràdio, roba esportiva, còmics, premsa esportiva, etc.

2.3.5.5 Àmbit dels mitjans de comunicació

1. Incrementar la presència del català en totes les manifestacions dels media (premsa diària i periòdica, ràdio, televisió, xarxa informàtica, etc.) a partir de les mesures següents:

- D'acord amb el primer objectiu, reformar la Llei de Normalització Lingüística a fi d'assegurar en totes les televisions i ràdios, tant públiques com privades, i premsa en general, un percentatge gradual de presència del català.
- Exigir a l'Estat que adeqüi la legislació a la realitat plurilingüe i prevegi emissions en règim de desconnexió territorial i també que es concedeixi, com a mínim, un canal de TV privada en català.
- Arribar a acords amb els responsables dels mitjans de comunicació públics dels territoris de parla catalana per promoure la coordinació de criteris lingüístics, que més endavant caldria estendre als privats que emetin part de la programació en català.
- Crear una agència catalana de notícies.
- Fomentar i ajudar a l'edició en català d'aquella premsa de gran consum on la presència de la llengua catalana és pràcticament inexistent (premsa del cor, premsa esportiva, etc.) i ajudar aquells setmanaris, revistes i diaris que tradicionalment han editat en català.
- Fer una ràdio i una televisió catalanes competitives i de qualitat, que tinguin una programació prou atractiva (pel·lícules, serials, esdeveniments esportius, etc.) per atraure percentatges d'audiència importants.
- Dissenyar un espai català de comunicació en el context estatal i europeu a fi que es rebi la televisió en català, com a mínim, a tot el domini lingüístic, inclòs l'Estat francès, i exigir plenes competències en la regulació de la TV per satèl·lit, TV per cable, TV interactiva, etc.

2.3.5.6 Àmbit de la cultura

1. Incrementar i assegurar la presència del català en totes les manifestacions culturals (cinema, teatre, món editorial, música, vídeo, publicitat, etc.):

- Reformar la Llei de Normalització Lingüística a fi d'assegurar en les sales d'exhibició cinematogràfiques un percentatge gradual de presència del català.
- Dissenyar una política de foment a la indústria àudivisual editorial, teatral, musical i discogràfica en català.
- Mantenir i augmentar la política de producció pròpia de pel·lícules, documentals i sèries en català o doblades al català.
- Doblar al català i exigir un percentatge d'exhibició en aquesta llengua de les pel·lícules de més recaptació, especialment les de gènere infantil i de públic ampli.

2.3.5.7 Àmbit sòcio-econòmic

1. D'entrada, desplegar a fons i fer complir l'actual Llei de l'estatut del consumidor i, un cop esgotada aquesta via, promoure una nova llei del consumidor que respongui al marc establert per la revisió de la Llei de normalització lingüística 7/83, per tal que el català esdevingui llengua d'ús habitual en les relacions del món sòcio-econòmic:

- Accelerar el procés d'adaptació a la llengua catalana de les petites i mitjanes empreses amb mercat bàsicament català i promoure la normalització lingüística de les multinacionals i grans empreses privades. Així, per la via legal dels drets lingüístics dels ciutadans i dels avantatges que representa la utilització del català com a llengua de relació empresa-client, arribar a acords en matèria d'usos lingüístics, interns i externs.
- Crear una comissió a tres bandes, Administració-representants empresarials-representants sindicals, per tal d'estudiar, en el marc d'una futura revisió de l'actual Llei de normalització lingüística, l'establiment de serveis lingüístics dins les empreses com a mesura per al compliment de l'obligatorietat d'atendre el client que així ho desitgi en llengua catalana.

2. Exigir el coneixement i l'ús de la llengua catalana a les empreses públiques d'implantació al Principat de Catalunya (Renfe, Telefònica, Ibèria, Correus, Port autònom de Barcelona, Aeroport de Barcelona, etc.):

- Promoure, com a primer pas, auditories lingüístiques que donin dades i pistes d'actuació, en totes les empreses públiques.
- Redactar reglaments d'ús lingüístic que regulin la utilització del català, especialment en els usos externs de relació amb l'usuari.
- Crear serveis lingüístics dins d'aquestes empreses per tal que se sensibilitzin i vetllin per la progressiva normalització d'aquest sector.
- Preveure la inclusió de clàusules de normalització lingüística en els convenis col·lectius dels treballadors.
- Proporcionar cursos de llengua per al personal, vetllant especialment pels que ofereixen atenció directa al públic.
- Exigir el coneixement del català com a requisit en la selecció i promoció interna del personal.

3. Aconseguir que la formació que proporcionen les empreses privades i públiques als seus treballadors inclogui el català com a matèria d'estudi i també pugui ser la llengua vehicular de la formació.

- Fornir de recursos materials i humans les empreses per tal que es facin cursos i es realitzi una tasca continuada

de traducció de manuals per a l'estudi.

4. Fomentar l'ús del català a través de la implicació activa dels sindicats de treballadors i, en general, de les organitzacions gremials, col·legis professionals i associacions de consumidors:
- Plantejar acords de col·laboració global per tal que aquestes organitzacions assumeixin tasques de sensibilització entre els seus associats.
- Signar plans de normalització per als usos interns i els del personal.

2.3.5.8 Àmbit de l'associacionisme i la societat civil

1. Potenciar l'ús del català entre la població a partir del model social que representen els clubs esportius:
- Arribar a acords de col·laboració amb els grans clubs esportius.
- Incentivar el coneixement i l'ús de la llengua catalana entre els líders esportius.
2. Agilitar els processos d'adaptació a la llengua de les associacions esportives de base:
- Refermar el procés d'adaptació a l'ús de la llengua dels monitors d'esports mitjançant cursets de llenguatge especialitzat.
3. Potenciar l'ús del català com a llengua d'integració social:
- Proporcionar recursos econòmics, materials i humans per tal que les organitzacions no-governamentals siguin factors de transmissió dels usos lingüístics, vetllant especialment per les organitzacions que acullen o apleguen col·lectius d'immigrants no comunitaris.

2.3.5.9 Àmbit dels Països Catalans

1. Establir una coordinació adequada entre els organismes públics i d'iniciativa privada competents en matèria de normalització lingüística d'arreu dels territoris de parla catalana, amb l'objectiu final d'elaborar un pla general de normalització lingüística comú i instaurar un organisme de coordinació que vetlli per l'aplicació, el seguiment i l'avaluació del pla.
- Establir un calendari de reunions periòdiques de coordinació entre els diversos òrgans de normalització lingüística del Principat de Catalunya. Establir una trobada de periodicitat anual de tots els organismes implicats d'arreu dels Països Catalans.
2. Fer realitat la signatura d'un Tractat d'Unió entre la Generalitat de Catalunya, la Generalitat Valenciana i el Govern Balear, per tal de promoure el desenvolupament del patrimoni lingüístic i cultural comú, d'acord amb la proposta d'ERC, ja aprovada per unanimitat al Parlament de Catalunya (1988).
3. Assegurar l'homologació definitiva de les titulacions de filologia catalana de les universitats valencianes.
4. Promoure la creació de places de professor de català a les facultats de filologia romànica i hispànica de les universitats dels estats espanyol i francès. Impulsar la creació de lectorats de català a les universitats d'arreu del món.
5. Incorporar plenament el català en els plans d'estudi i d'intercanvi de la Unió Europea. Aconseguir la inclusió del català en el programa Lingua. Ampliar la presència de la llengua catalana en els certificats de llengües i en les fires lingüístiques internacionals. Augmentar els recursos didàctics per a l'ensenyament del català per a estrangers i la infraestructura internacional per a l'aprenentatge del català.

2.3.5.10 Àmbit de l'Estat espanyol

1. Demanar el finançament, arreu dels Països Catalans, del procés de normalització lingüística amb càrrec als pressupostos generals de l'Estat.
2. Exigir el reconeixement explícit i efectiu, per part de l'Administració de l'Estat, de la unitat científica de la llengua catalana compatible amb les seves denominacions populars o regionals, i, en conseqüència, fomentar la utilització de criteris exclusivament científics en els llibres de text de l'Estat espanyol.
3. Promoure l'edició única i comuna, en llengua catalana i per a tota l'àrea lingüística, dels textos legals i publicacions oficials de l'Estat espanyol. Especialment, vetllar per la prompta publicació d'una única edició del BOE en català.
4. Elaborar una Carta de les llengües de l'Estat, basada en la realitat plurilingüe dels territoris de l'Estat espanyol i en la igualtat de drets democràtics dels quatre idiomes:
- Incloure, en els pressupostos de l'Estat -i respectant les competències exclusives que en el seu territori tenen els governs autònoms-, partides específiques per a entitats dedicades a vetllar per la llengua i la cultura catalanes: Institut d'Estudis Catalans, Universitat Catalana d'Estiu, Llull-Federació d'Entitats Culturals dels Països Catalans, Òmnium Cultural, etc.
5. Adequar tota la legislació sectorial de l'Estat, de manera que el marc legal garanteixi el respecte als drets lingüístics dels ciutadans i dels pobles.
6. Exigir la presència de la llengua catalana, impulsada pel mateix Estat, en totes les manifestacions culturals de projecció exterior.
7. Estendre el coneixement de la llengua i la cultura catalanes a la resta de l'Estat, facilitant-hi l'accés de la població, mitjançant cursos específics per als ciutadans que vulguin acollir-s'hi per ampliar la seva cultura idiomàtica.
8. Assegurar l'oficialitat de la llengua catalana, oral i escrita, al Congrés dels Diputats i al Senat, amb les mesures tècniques i legals que garanteixin, plenament, el dret democràtic al seu ús:
- Crear un servei de traducció a les Corts espanyoles per poder-hi atendre, adequadament, la documentació que els ciutadans i les diverses institucions hi presentin en català.
- Fer possible l'aprenentatge del català als parlamentaris estatals que n'ignorin el coneixement, i als funcionaris de l'Administració de l'Estat.

2.3.5.11 Àmbit de la projecció exterior

1. Aconseguir que el català tingui l'estatus de llengua oficial de la Unió Europea i incorporar-lo en actuacions de difusió de l'Assemblea de les Regions d'Europa.
- Suport institucional i econòmic a les associacions catalanòfiles estrangeres o d'àmbit internacional (AILLC, NACS, etc.).
- Facilitats, amb beques i borses de viatges, per als estudiosos estrangers interessats a conèixer el català a Catalunya.
2. Crear un Institut per a la Projecció Exterior de la Llengua i la Cultura Catalanes, constituït i sostingut pels governs de Catalunya, el País Valencià i les Illes Balears, per tal de presentar una projecció comuna i unitària del patrimoni lingüístic i cultural.
3. Establiment de relacions preferencials amb estats europeus d'oficialitat plurilingüe i amb estats europeus d'àmbit idiomàtic restringit.

2.3.6 Ensenyament

2.3.6.1 Ensenyament infantil, primari i secundari

En aquesta legislatura, el Departament d'Ensenyament ha posat en marxa la Reforma del sistema educatiu. Malauradament el resultat d'aquest canvi pedagògic no ha satisfet el conjunt de la comunitat educativa, tot i que la reforma és absolutament necessària. Ni la voluntat política dels responsables educatius de la Generalitat, ni els recursos esmerçats han estat a l'alçada de la il·lusió dipositada pel professorat i pels pares i mares per millorar definitivament el sistema educatiu català. Nul·la planificació, manca d'iniciativa per a complir el propi programa de govern, poc esforç negociador amb els representants del professorat, dels estudiants i de les organitzacions de pares i mares, improvisació en les iniciatives parlamentàries, i un llarg etcètera han situat l'ensenyament públic a Catalunya en alerta vermella.

La preocupació pel futur de la Reforma en el conjunt de la comunitat educativa és una realitat. La incertesa davant l'inici immediat de l'ESO pel que fa a les plantilles de professorat, a la ubicació de l'alumnat i a la infraestructura que aquest requereix, està provocant malestar i un desconcert generalitzat. Davant aquesta situació el Departament d'Ensenyament no fa altra cosa que respondre amb campanyes propagandístiques que actuen com a cortines de fum per amagar els veritables problemes.

2.3.6.2. Situació actual de l'ensenyament a Catalunya

A. Ordenació del sistema educatiu català

1. Retard notable en el desplegament i aplicació de la Reforma Educativa al nostre país.
2. Llei de Cossos Docents de la Generalitat de Catalunya encara per elaborar.
3. El tractament dels ensenyaments musical, artístic i plàstic presenta nombrosos interrogants.
4. Extensió de l'experimentació de la reforma amb greus mancances que ha provocat l'oposició de la comunitat educativa.
5. No s'ha creat l'Institut Català de Tecnologia Educativa i Desenvolupament Curricular.
6. No hi ha prou oferta de places públiques d'Educació Infantil.
7. Els equips d'assessorament psicopedagògic a l'ensenyament secundari continuen paralitzats.
8. Escoles d'acció especial amb suport insuficient.
9. Ensenyament reglat de persones adultes depèn de Benestar Social com si es tractés d'un servei assistencial.
10. Manca d'autonomia econòmica i de gestió.

B. Mapa escolar i xarxa educativa

1. El mapa escolar ha estat presentat tard i incomplet. Hi ha incertesa pel que fa al tractament de les dues xarxes d'escolaritat: pública i concertada. No recull la dotació de personal que ha d'omplir els centres, ni el cicle 0-3 anys, ni els mòduls professionals, ni els centres que impartiran els diferents tipus de batxillerat, ni la formació de persones adultes... I el pla quadriennal d'inversions presentat recentment pel Departament no recull ni de bon tros les necessitats de les noves construccions i adequacions de centres.
2. No s'ha dotat els centres de primària dels suports informàtics necessaris per a la gestió administrativa i la comptabilitat.

C. Serveis educatius

1. No s'ha elaborat la normativa reguladora dels menjadors escolars.
2. L'alumnat que actualment dina als centres de primària pot perdre aquest servei en passar a l'ESO.
3. Hi ha reducció del professorat destinat als EAPs Camps d'Aprenentatge...

D. Gratuïtat i finançament de l'ensenyament

1. Finançament extra dels pares i mares per mantenir serveis educatius als centres públics (especialistes de música, gimnàstica, professorat de suport...)
2. Dificultats en l'etapa 0-3 i 3-6 anys.
3. Política de beques i ajuts insuficient.

E. Política de personal, plantilles i formació del professorat

1. No s'ha iniciat la dotació de personal administratiu als centres de primària.
2. No hi ha acord pel que fa a les plantilles per al nou sistema educatiu que ja està en vigor.
3. No s'ha definit la funció docent, amb els seus drets i deures.
4. Els anomenats cursets de formació bàsica per a la refor-

ma educativa (30 hores) han estat organitzats: sense dotar els centres de professorat substitut per cobrir el servei educatiu mentre es realitzen; amb personal formador triat a dit i no mitjançant concurs públic; amb continguts de molt baixa qualitat que provoquen l'escepticisme i la indignació dels assistents; centralitzats al voltant d'escasses localitats, la qual cosa dificulta la presència del professorat rural -que a més no cobra dietes per desplaçament-; amb la concessió arbitrària de places als centres i departaments, etc.

5. La formació de professorat especialista d'educació física, educació musical i educació plàstica per a l'ensenyament primari s'està fent a un ritme lentíssim.
6. El professorat interí i substitut treballa cada curs en condicions més precàries.
7. El Departament cobreix amb molt retard, si es que ho fa, les baixes per malaltia del professorat.
8. El reciclatge en llengües estrangeres -especialment en anglès- també presenta un dèficit molt gran a l'educació primària, tant pel que fa al professorat especialista com a la implantació de les didàctiques adients; a més, es desconeix la titulació que posseirà el professorat. Recordem que la LOGSE preveu l'ensenyament d'una llengua estrangera a partir dels 8 anys.
9. Es menysprea el reciclatge en tecnologies específiques de formació professional, sense oferir des del Departament d'Ensenyament ni cursets ni subvencions per fer-los o assistir-hi. Aquest abandonament contrasta amb l'impuls que la LOGSE vol donar a la formació professional i amb la constant innovació tecnològica en el món laboral.
10. Quant als altres aspectes de la formació permanent (acció tutorial, recerca experimental docent, informàtica, mitjans àudio-visuals...) s'ha optat per una política arbitrària d'ajuts personals i puntuals molt escassos, més que no pas per uns plans de formació amb voluntat de generalitzar-se a tot el professorat. A tall d'exemple, es pot dir que les llicències retribuïdes per ampliació d'estudis estan congelades i no se n'adjudica cap.
11. Cal destacar també l'escassa atenció a la normalització lingüística de l'ensenyament secundari, tot i que el 100% està, en teoria, normalitzat.

2.3.6.3 Proposta d'ERC per a l'ensenyament

ERC, com a partit d'esquerra nacional, treballa i treballarà per la realització d'una escola catalana, pública, progressista, laica i de qualitat.

ERC proposa un model d'escola pública en constant renovació, en mètodes i continguts, l'objectiu fonamental de la qual ha de ser l'elevació constant del nivell cultural i cívic de la població catalana en la seva totalitat. Aquest model d'escola només és possible si l'Administració educativa hi destina els recursos i els estímuls i eines necessaris.

ERC és conscient de la necessitat d'elevar el prestigi social de l'escola pública. Per aconseguir aquest objectiu cal que la societat, a través de l'Administració educativa, se'n faci responsable i no deixi la millora de l'escola únicament en mans del voluntarisme dels ensenyants i dels usuaris. Aquests han de sentir el suport de l'Administració i no s'han de sentir, com succeeix ara, ignorats en els seus esforços.

Per aconseguir el model d'escola pública que el nostre país, per europeisme i tradició pedagògica, mereix i necessita, ERC considera d'absoluta prioritat posar a disposició de les institucions educatives els recursos i els esforços que siguin necessaris, els quals hauran d'oferir, a cada comunitat escolar, els resultats positius paral·lels corresponents.

ERC és conscient que qualsevol projecte de reforma educativa es mesura per la voluntat política de dur-lo a terme. Aquesta voluntat és objectivament mesurable per la partida pressupostària que s'hi destini. En aquest sentit, el pressupost anual per a ensenyament ha de ser equivalent al de la mitjana dels estats membres de la CEE: aproximadament el 6% del PIB, sense oblidar les partides extraordinàries necessàries per posar al dia l'actual xarxa educativa i les que seran precises per acabar de posar en marxa una Reforma Educativa de Qualitat.

Així, el programa d'ensenyament d'ERC es fonamenta en els següents punts:

1. Fer i aplicar una autèntica Llei d'Ordenació del Sistema Educatiu de Catalunya, que possibiliti una reforma educativa pròpia, d'acord amb les necessitats del nostre país, i no la pura implantació d'una LOGSE allunyada de la realitat del país, que no contempla la formació professional que el teixit econòmic català necessita, ni la preparació cultural i idiomàtica necessària per a tot ciutadà europeu, ni el coneixement de la història i la cultura del país que permeti afermar la identitat pròpia dels catalans.
2. Assolir el 6% del PIB en els pressupostos educatius, a més de destinar-hi una partida específica i extraordinària per adequar la xarxa educativa als objectius de la Reforma.
3. Adequar les infraestructures escolars a les noves situacions i necessitats socials i educatives.
4. Obrir l'ús de les infraestructures escolars, fora de l'horari lectiu, a les necessitats socials i culturals de l'entorn més pròxim (vila, barri). L'escola ha d'estar arrelada a l'entorn i al seu servei. Defugir de propostes econòmiques que mercantilitzin el centre.
5. Els diferents trams cronològics de les etapes educatives, especialment el comprès entre 12 i 16 anys, han de ser coherents amb les característiques evolutives de l'alumnat.
6. Formació permanent, en continguts i pedagogia, del professorat, que possibiliti la seva adaptació al nou sistema educatiu. Racionalització, tant en durada com en continguts, de les titulacions per tal que el professorat sigui cada cop més homogeni dins la diversitat de tasques.
7. Garantir l'oferta a tots els territoris dels diferents models de batxillerat amb opcions diferents i mòduls professionals diversificats. Model de formació professional bàsica, de grau mitjà i de grau superior, adequada i degudament promocionada i dotada a les necessitats socials i econòmiques del país i als reptes econòmics que l'esperen.
8. Universitat catalana, pública, científica i competitiva,

d'acord amb les necessitats socials, econòmiques i educatives del país.

Al mateix temps, i davant l'actual situació de desgavell organitzatiu i misèria econòmica en el sistema educatiu català en general, ERC proposa les següents actuacions urgents:

1. Concreció d'un Pla d'urgència que garanteixi el pas de l'alumnat de primària a l'ESO, amb els serveis educatius, infraestructura i plantilles adients.
2. Escolarització immediata i gratuïta dels infants de 3 anys.
3. Dotació immediata a les escoles d'especialistes, amb l'augment corresponent de les plantilles, en les diferents àrees específiques (música, idiomes, gimnàstica...), i de professorat suficient que garanteixi el tractament de la diversitat i de personal administratiu.
4. Creació de mòduls de perfeccionament professional, orientats al món del treball i integrats en el sistema educatiu, que permetin una adequada incorporació dels alumnes al món del treball.
5. Llei de menjadors escolars i garantia del servei.
6. Reforçament i extensió de les escoles d'arts i oficis i expansió de l'aprenentatge artístic i musical.
7. Llei de cossos docents de Catalunya que resolgui la problemàtica del professorat interí i substitut.
8. Garantir el caràcter democràtic dels equips directius.
9. Homologació total de les titulacions del català dins de l'àmbit dels Països Catalans.
10. Adequar l'actual sistema universitari als reptes immediats del Mercat Únic Europeu.
11. Incrementar la participació de la comunitat escolar en els consells escolars del centre, instrument necessari per assegurar el control de qualitat dels mitjans esmerçats i dels esforços realitzats en el si de cada centre escolar.
12. Adequació de l'actual inspecció educativa a la funció de suport pedagògic i d'organització dels centres escolars.
13. Modificació del sistema organitzatiu dels centres escolars que tendeixi a reforçar-ne i agilitar-ne l'autonomia de gestió.
14. Suport constant als equips directius i docents dels centres escolars.
15. Incentius als equips estables i manteniment dels equips pedagògics consolidats.

2.3.6.4 Per una universitat catalana d'alt nivell

Consideracions generals

La situació actual de les universitats catalanes és fruit de la nul·la planificació d'aquests darrers anys. Només en aquesta darrera legislatura, el Govern de la Generalitat ha fet tímids intents d'acordar conjuntament amb el Ministeri d'Educació i Ciència un intent de redefinició del funcionament i els objectius de les universitats catalanes. Aquí hi ha la primera apreciació que ERC fa en matèria d'ensenyament universitari: la Generalitat de Catalunya no té la darrera paraula a l'hora de fer els plans d'estudi i establir títols acadèmics i la seva homologació (art. 149, apartat 30, de la Constitució espanyola). Sense una autonomia real, de principi a fi, no pot haver-hi un model d'universitat catalana; potser sí en llengua catalana, però mai prou vinculada a la realitat social, cultural, econòmica i política del nostre país. A més, imposicions com districte únic, més tard blanquejat com districte compartit per part del Govern espanyol, no tindrien sentit. No pot haver-hi universitat catalana sense districte universitari català, que englobi els centres i equips humans existents a Catalunya, en un projecte d'universitat que, mitjançant la seva adequada planificació i ordenat desenvolupament, permeti l'optimació de recursos i respongui a les necessitats de la totalitat de la societat catalana.

La segona consideració és que la política universitària de la Generalitat de Catalunya brilla per la seva absència. La improvisació, la manca d'un model real que respongui de forma integral a les necessitats de tot el cicle que cobreix l'ensenyament, comporta les paradoxes de la situació actual: mala planificació territorial; no reforçament de les universitats, podríem, dir perifèriques; massificació de les aules; discriminació econòmica; números clausus forçats; poca informació i mala promoció de les noves especialitats; inexistent vinculació amb el món professional; nul·la capacitat d'investigació i recerca; manca d'equipaments, i el més greu, un professorat que, malgrat excepcions, necessita una formació addicional seriosa.

Finalment, cal dir que la política que el Comissionat d'Universitats ha portat aquests darrers anys no és fruit d'una voluntat de planificar i crear un model universitari català. L'impacte del Tractat d'Adhesió a la CEE, primer, i la desaparició de les fronteres laborals a partir de l'1 de gener de 1993, després, pot accelerar la descompensació que hi ha actualment entre el nivell acadèmic i professional de les universitats europees i les catalanes. En lloc, per tant, de reforçar, ampliar, millorar i descentralitzar l'oferta de les universitats públiques, s'opta des de la Conselleria d'Ensenyament per una sortida còmoda: el suport total i apassionat a la nova universitat privada Ramon Llull i la creació de la quarta universitat ,Pompeu Fabra, pensada com una mena de contrapès públic de la primera.

Davant el repte de la unitat europea, cal plantejar un model competitiu capaç d'estar a l'alçada de les millors universitats europees. Això només serà possible evitant la massificació, sense perjudici dels estudiants, assegurant els mitjans necessaris per portar la investigació a les universitats, i connectant el món acadèmic amb el món laboral i professional real.

La proposta d'ERC

La primera premissa d'ERC és que l'ensenyament, i evidentment l'universitari, és un bé social públic, i per tant tots els ciutadans hi tenen dret, en igualtat de condicions.

Això implica que independentment de la situació social, econòmica i laboral, tot estudiant té dret a accedir a la cultura, i en aquest cas, a la universitat. Per a ERC, l'única barrera d'entrada possible és l'acadèmica, mai la sòcio-econòmica. Actualment, el que podríem anomenar model universitari al Principat es distingeix per la discriminació sòcio-econòmica dels estudiants, ja que afavoreix aquells que poden estudiar sense treballar. Cada cop hi ha menys carreres i especialitats als horaris de nocturn. Podem parlar, doncs, d'una compressió de l'oferta i la complicació que comporten els horaris intensius de matí i tarda per a tots aquells que estan en situa-

ció laboral activa. Una altra discriminació és la territorial, que afecta tots aquells que no habiten a la conurbació de Barcelona o que no poden costejar-se els desplaçaments o una segona residència.

Davant d'aquesta situació, ERC proposa:

A. Universitat pública

El model d'ERC és la universitat pública, gratuïta, científica i catalana. La creença en una societat amb igualtat d'oportunitats ens porta a intervenir sobre el primer factor de socialització de valors, que és l'ensenyament, i en aquest cas apostem per un ensenyament públic i de qualitat, sense perjudici d'experiències mixtes. No és descartable la creació d'universitats mixtes, on s'estableix un règim de cooperació entre l'Administració i entitats privades com patronats, empreses, multinacionals, etc. És una experiència positiva que pot ajudar a millorar la interdependència fins ara inexistent entre el món acadèmic, la investigació i la societat. Sempre, però, respectant la premissa bàsica de la no discriminació sòcio-econòmica. El model de la Universitat Pompeu Fabra no pot respondre a una excepció o prova pilot per a elits: ha d'esdevenir la norma, el patró per a totes les universitats catalanes.

Això implicarà l'augment de l'oferta de places i l'obertura de nous centres, ja que les universitats actuals no poden atendre la demanda.

Sobre la universitat privada, ERC creu que pot accelerar el ritme de dualització que s'està donant al nostre país. És a dir, una universitat pública massificada, amb poc nivell acadèmic i desconnectada del món laboral, davant d'una privada absolutament lligada al món de l'empresa (recordem el cas d'ESADE o IQS, que només estan a l'abast d'una elit). ERC planteja elements de correcció per reequilibrar el xoc social a mitjà i llarg termini que pot implicar la universitat privada a Catalunya:

1. Establir que, com a mínim, el 50% dels estudiants seran becaris. Així introduïm un element intern de correcció social.
2. Crear un règim d'incompatibilitats per als professors, ja que, si no, les millors condicions de la universitat privada poden comportar una constant fuga de professors de la pública.

B. Reequilibri territorial

Descentralització no vol dir desconcentració. Fins ara el Govern de la Generalitat ha confós aquests dos conceptes. Ha de quedar clar que només la descentralització pot reequilibrar el nostre país. Cal dotar les universitats anomenades perifèriques d'autonomia de gestió i planificació necessària perquè no esdevinguin simples extensions territorials. Com dèiem abans, la centralització territorial de l'oferta universitària que s'ha donat fins ara esdevé una eina de discriminació econòmica i de desequilibri i empobriment de moltes zones del país.

La política de desconcentració s'ha de portar amb entitats universitàries menors que responen a necessitats del moment o d'equipaments.

C. Investigació

Davant el dèficit que pateix la societat catalana i la quasi inexistència d'una societat científica catalana, només una reforma a fons i una reorientació de la funció de la universitat pot permetre superar aquest buit. Avui, la poca recerca existent està dins l'empresa privada i una part de la pública. La universitat té l'avantatge que permet un tipus d'investigació que cap altre grup o sector de la societat està disposat a portar a terme pel seus resultats incerts. Com més es dotin d'equipaments i més es faciliti la investigació, la capacitat de produir, mantenir o atraure bons investigadors augmentarà. També cal l'assumpció i creació de competències estatutàries al respecte i la catalanitat del Consell Superior d'Investigacions Científiques (CSIC) i organismes annexos.

D. Propostes concretes

1. La injecció econòmica per part de la Generalitat a totes les universitats catalanes és urgent per poder portar a terme les reformes necessàries. La part destinada per la Generalitat i l'Estat espanyol, comparada amb la subvenció que reben a d'altres països europeus, no arriba en alguns casos al 15%. També cal tenir clar que la potenciació de la investigació a mitjà i llarg termini implica beneficis.
2. El tercer cicle ha d'entrar també en una planificació racional i periòdica, ja que fins ara la norma habitual ha estat la discontinuïtat i la disparitat. Cal planificar amb perspectiva i d'acord amb els projectes de centre, els temaris, tant els de doctorat com els mestratges.
3. Aprofundir i potenciar l'autonomia universitària, especialment i urgentment en aspectes clau com ara l'accés a la universitat -eliminant l'actual i inútil sistema de les proves de selectivitat i desenvolupant-ne un de nou, que tingui en compte la realitat dels nous ensenyaments secundaris i els estudis universitaris escollits per cada alumne- i la selecció del professorat universitari.
4. Fomentar la coordinació i l'intercanvi de les universitats dels Països Catalans per tal d'avançar cap a la constitució d'un veritable sistema universitari català.
5. Fomentar la qualitat de la docència i la recerca de les universitats catalanes en el context del marc europeu. Afavorir i desenvolupar els intercanvis internacionals de tot tipus, especialment en l'àmbit de la Unió Europea.
6. Estendre l'ús de la llengua catalana, llengua pròpia de les universitats catalanes, a tots els camps de les activitats universitàries, per tal d'assolir la imprescindible normalització lingüística de cadascun dels col·lectius, escoles i facultats. I estimular i donar suport a les universitats perquè es constitueixen en difusors de la llengua i de la cultura catalanes en l'àmbit internacional.
7. Reformar la normativa que regula la composició i funcions dels Consells Socials de les universitats, per tal de convertir-los en instrument eficaç per aconseguir incrementar i aprofundir la relació universitat-societat tant en el camp productiu com en el cultural, sense oblidar els mecanismes que facilitin una injecció econòmica externa, a través de fundacions, institucions i empreses, com ajut per al desenvolupament dels estudis i la seva qualitat, mai com a imposició aliena al món universitari de

posicionaments ideològics i línies d'investigació no considerades com a prioritàries per a cada centre.

8. Aprofundir la reforma dels ensenyaments i l'adequació dels plans d'estudi, en la línia de la voluntat d'assolir una autonomia universitària plena i un sistema universitari propi, tot facilitant a les universitats els recursos necessaris per diversificar l'oferta i equilibrar-la amb la demanda.
9. Assolir un sistema equitatiu en la distribució d'assignacions i subvencions a les universitats, tenint en compte el nombre d'alumnes i les característiques específiques dels estudis que hi són impartits, de manera que es trenquin les actuals situacions de discriminació que afavoreixen injustificadament alguns i pocs centres públics en detriment d'altres. S'ha d'aconseguir l'objectiu que les universitats rebin per a cada alumne del mateix estudi, amb els mateixos crèdits teòrics i pràctics i les mateixes infraestructures docents, una quantitat idèntica
10. Situar les taxes acadèmics en uns paràmetres que no superin l'increment anual de l'IPC.
11. Desenvolupar un sistema català de beques i ajuts als estudiants, exigint urgentment a l'Administració de l'Estat la transferència dels recursos corresponents. Mentrestant, la Generalitat n'ampliarà els recursos disponibles per tal d'assolir un element intern de correcció social i, a través de fórmules distintives i innovadores, arribar a un mínim d'un 50% d'estudiants que rebin ajuts i beques suficients per als seus estudis.
12. Potenciar el paper de les universitats en el camp de la formació permanent professional.
13. Consolidar la infraestructura universitària de Catalunya, adequant-la a les necessitats reals i superant els dèficits endèmics que encara es pateixen: massificació de centres, dèficits de serveis -com ara els bibliotecaris o les residències universitàries.
14. Desenvolupar una política de recerca que aprofiti el potencial humà de Catalunya, que doni resposta a les necessitats dels sectors productius i del desenvolupament social del país, tot adequant les relacions contractuals dels investigadors a la situació genèrica del món laboral i a la seva pròpia caracterització professional i desenvolupant una ferma política de coordinació dels agents de la recerca -universitats, empreses, administracions, fundacions...-, formació d'investigadors, intercanvis internacionals i consolidació institucional dels grups de recerca.
15. Reclamar amb urgència a l'Administració de l'Estat el traspàs de les competències i recursos, previstos per la Constitució i l'Estatut, i augmentar, per part de la Generalitat, els recursos propis destinats a la recerca, reorientant i ampliant el Pla de Recerca.
16. Reorientar la política educativa del Govern de la Generalitat, unificant criteris entre uns i altres. Per això, es fusionarà l'actual Departament d'Ensenyament i el Comissionat d'Universitats i Recerca en un nou Departament d'Ensenyament, Universitats i Recerca que, tot i mantenint línies autònomes de gestió per a cada segment, pugui vetllar pel desenvolupament conjunt i harmònic d'un únic sistema educatiu català.

E. Professorat

En primer lloc cal deixar clar que no es pot impartir docència sense investigació. La necessitat d'anys sabàtics per al reciclatge i per integrar-se a projectes concrets ha de ser norma habitual. Hi ha tres propostes a destacar:

1. El principi general que ha de regir qualsevol projecte de renovació de la universitat és el d'incentivació. El tractament uniformitzador i homogeneïtzador actual impedeix distingir i elegir entre els projectes profitosos i els que no ho són. Cal uniformar i homogeneïtzar per la base, és a dir, oferir les condicions mínimes necessàries a tothom.
2. Caldrà establir un sistema d'incentius que haurà de discriminar entre ells, de forma que els que més capital humà hagin acumulat puguin accedir, fixant per a tots ells uns nivells bàsics de dedicació i salaris que garanteixin un eficaç exercici de la seva funció, no solament a escales salarials elevades sinó també a facilitats per a la formació d'equips i a situacions docents més còmodes si així es requereixen.

F. Alumnat

Cal donar als estudiants la capacitat d'incidir de forma real en els òrgans de decisió i d'assumir el control de les parts de gestió que els afectin més directament. També complementar l'activitat docent, amb espais polivalents i equipaments que garanteixin l'existència d'un àmbit de convivència i debat universitari.

Control total per part de la Generalitat de la política de beques, i que es corresponguin a casos reals.

G. Esports

La inexistència de l'esport universitari respon a la manca d'un esport escolar en general. Ara bé, la nul·la planificació i sobretot la constant dissociació universitat-esport han de ser superades amb la creació d'un centre de rendiment esportiu i les instal·lacions pertinents a cada universitat. A banda de l'establiment d'un horari de classes que es pugui compatibilitzar amb els entrenaments.

H. La universitat nacional

Una universitat catalana vol dir una universitat nacional. Això implica que no només cal fer un esforç en la normalització lingüística, sinó que cal catalanitzar-ne l'àmbit i els continguts. Per a tal fi ERC proposa:

1. Creació d'un Consell Interuniversitari dels Països Catalans, que inclogui les universitats del Principat, la Universitat de València, la Universitat d'Alacant, la Politècnica de València, la Universitat de les Illes Balears i la Universitat de Perpinyà. La funció del Consell serà crear i coordinar un espai universitari català, amb l'homologació de títols, intercanvi d'experiències, elaboració de projectes conjunts, etc. També seria interessant l'elaboració d'un programa fix d'intercanvis, com l'Erasmus, entre les diferents universitats dels Països Catalans.
2. Adequació dels temaris de les diferents especialitats a la realitat social, nacional, cultural i política dels Països

Catalans.

3. Donar un nou pas en la normalització lingüística a la universitat. Editar material bibliogràfic només en català o en una segona llengua d'ampli coneixement internacional, en aquest cas l'anglès. Facilitar el reciclatge a aquells professors que no utilitzen la llengua catalana. Incentivar econòmicament i acadèmicament l'ús de la llengua catalana per part dels professors. Fer una discriminació positiva a tots aquells alumnes que no hagin passat pels plans d'estudi que marca el Govern de Catalunya (caldrà passar una prova sobre el coneixement escrit, parlat i llegit de la llengua catalana).
4. Caldrà informar de la realitat nacional catalana a la resta d'universitats europees, per tal d'evitar que els estudiants que vénen en programes d'intercanvi com l'Erasmus interfereixin en el procés de normalització lingüística.
5. Potenciar els seminaris de català a les diferents universitats europees.

I. El procés d'unitat europea

El procés d'unitat europea comportarà el lliure trànsit acadèmic i sobretot professional, i per tant caldrà homologar i adequar els temaris, les especialitats i els itineraris. També caldrà establir convenis concrets amb diferents universitats europees, d'acord amb la complementarietat dels plans d'estudi. Promoure intercanvis temporals de professorat amb d'altres universitats europees.

Donar rol de cooficialitat en determinats àmbits i especialitats a la llengua anglesa. D'aquesta manera es tendirà a la normalitat lingüística desitjable, amb una llengua nacional, el català, i una d'àmbit internacional, l'anglès. Aquesta proposta solucionaria el problema de molts alumnes estrangers que arriben a les nostres universitats.

2.3.7 Política científica i tecnològica

2.3.7.1 El paper de la recerca i el desenvolupament en la nostra societat

Vivim en una època en què la recerca científica i el desenvolupament tecnològic tenen un paper fonamental a l'hora de garantir el progrés de les societats modernes. D'una banda, pel que impliquen de millora de les nostres aptituds per entendre el món que ens envolta (ciència bàsica font de progrés cultural) i d'actuar sobre ell; i d'una altra per l'impacte directe que tenen sobre el desenvolupament econòmic i social dels pobles i, per tant, sobre l'avanç en les condicions i la qualitat de vida dels éssers humans (ciència aplicada generadora de progrés material).

En un món on la liberalització dels intercanvis comercials, l'obligació d'assegurar la plena ocupació i la protecció al medi ambient són aspectes que qualsevol obra de govern no pot oblidar, només aquelles societats que decideixin invertir massivament en recerca i desenvolupament ocuparan un lloc capdavanter. Dedicar recursos (humans, econòmics, materials, etc.) a la recerca i al desenvolupament ha esdevingut, doncs, avui en dia, una prioritat estratègica de les societats que aspiren a garantir uns mínims de progrés econòmic als seus ciutadans.

La innovació tecnològica és vital per a l'economia. Sense una bona recerca fonamental o aplicada a les universitats i als centres d'investigació, no es formen professionals competents, no hi pot haver innovació perdurable en les empreses, no es pot millorar la competitivitat del teixit productiu nacional i la nostra convergència amb Europa està més que hipotecada.

2.3.7.2 La situació actual

L'any 1991 les despeses globals en recerca i desenvolupament a Catalunya van ser només del 0,67% del producte interior brut nacional. Per la seva part l'Estat, en el seu conjunt, va dedicar-hi un 0,87% del PIB. La tendència a Europa és de considerar unes inversions mínimes imprescindibles a l'entorn del 2% del PIB (repartides a parts pràcticament iguals entre els sectors públic i privat), força lluny encara del que hi dediquem al nostre país. La nostra situació actual pel que fa als recursos econòmics públics i privats destinats a recerca i desenvolupament és la que tenien els països desenvolupats del nostre entorn fa 15 anys.

Pel que fa al nombre de científics per cada mil habitants, la *ratio* catalana també és molt inferior al que seria desitjable: 2,1, quan a Europa és d'entre 5 i 6 investigadors per 1.000 habitants.

Les causes d'aquesta situació les trobem en el sector públic: subfinançament crònic de les nostres universitats i centres de recerca que amenaça de forma clara la seva capacitat de recerca bàsica i aplicada i manca d'articulació amb el sector privat. Com a conseqüències directes tenim un important dèficit d'equipaments científics moderns, una gran dependència de tecnologia forana i un país, en definitiva, incapaç d'afrontar amb garanties d'èxit les noves orientacions de la política tecnològico-industrial europea.

2.3.7.3 Un model de política científica

Abans de centrar-nos en aspectes més concrets, és necessari remarcar que per poder configurar la política científica que desitgem per a Catalunya és imprescindible tenir el dret a decidir (competències plenes, doncs) sobre aquesta política i disposar dels recursos necessaris per poder-la dur a terme. Requisits que actualment Catalunya, per la seva situació de dependència política i econòmica d'Espanya, no està en condicions de complir, i que hipotequen qualsevol intent de desenvolupar una veritable acció de govern programàtica en recerca i desenvolupament.

Des d'aquesta perspectiva, ERC emmarca la seva política de recerca en tres grans eixos:

A. L'augment dels recursos econòmics globals (públics i privats) en recerca i desenvolupament

Tots els esforços immediats d'una política científica i tecnològica efectiva que pretengui obtenir uns resultats positius visibles a mitjà termini han d'anar indefectiblement enca-

minats a aconseguir l'augment considerable del baix nombre de científics i tecnòlegs del nostre país (increment substancial dels recursos humans). I aquesta reflexió, ERC la fa des del criteri que la resta de països desenvolupats no tenen necessàriament millors científics, sinó que en tenen més i amb majors dotacions econòmiques i d'equipaments. Cal, doncs, que de forma prioritària es financiï la creació de noves places d'investigació a les universitats i als centres de recerca. Els resultats d'una inversió d'aquest tipus no són immediats però sí que es faran evidents a mitjà termini. L'augment dels recursos públics i privats esmerçats en recerca i desenvolupament esdevé, doncs, la pedra angular que evitarà que Catalunya perdi el tren del desenvolupament. Per avançar en aquesta direcció, ERC proposa les mesures següents:

1. Sector públic: creixement anual de les partides pressupostàries de la Generalitat de Catalunya dedicades a recerca i desenvolupament (sobretot en el camp de la formació de personal investigador competent a les universitats i en l'augment dels pressupostos dels centres de recerca i desenvolupament) fins a arribar a l'1% (estrictament públic) del PIB en un termini de 3 anys. I en aquest punt cal recordar que un augment important dels recursos públics destinats a recerca i desenvolupament és només possible a partir de la reforma del sistema actual de finançament de la Generalitat. Amb el Concert Econòmic o conveni tributari propi, seria possible no solament destinar els recursos necessaris per dur a terme una política científica dirigida a pal·liar les nostres mancances actuals i a igualar-nos amb els països europeus més avançats, sinó que es podrien aventurar en empreses de més alt risc i menys resultats immediats, com la construcció de grans instal·lacions de tecnologia punta (laboratori de radiació, sincrotó, com a laboratori de ciència aplicada pluridisciplinar...), projectes de *big science* que rellançarien a més llarg termini el nostre paper futur que desitgem capdavanter en investigació i tecnologia.
2. Sector privat: les empreses catalanes no fan prou recerca i desenvolupament. La innovació tecnològica exigeix l'increment considerable del capital-risc i l'ajuda en el llançament de noves empreses innovadores. Cal, doncs, elaborar normes d'incentivació fiscal (de nou, en el marc d'un sistema de finançament de Concert Econòmic) que afavoreixin les inversions de les nostres empreses en recerca (augment del seu capital tecnològic per a la recerca o adquisició de tecnologies), de manera que en un termini de 3 anys la suma d'aquestes inversions més les públiques (amb igual percentatge de cadascuna d'elles sobre el total) superi el 2% del PIB català. Aquestes ajudes fiscals han d'anar acompanyades d'un control extern per evitar el seu desviament cap a partides no directament vinculades a recerca i desenvolupament.

B. Competències plenes en política científica i ren epresentació internacional pròpia

Per a ERC, l'actuació en aquest àmbit ha d'encaminar-se en dues direccions bàsiques:

1. Control de tota la política de recerca des d'un sol organisme públic adscrit a una Conselleria d'Universitats i Ciència, de nova creació, que concentri totes les competències i centres que puguin trobar-se dispersos o adscrits en diferents conselleries, que marqui les prioritats nacionals en recerca i desenvolupament, que asseguri la nostra participació en intercanvis i projectes internacionals, que sigui interlocutor amb els diferents sectors sòcio-econòmics del país, que reforci l'educació científica i tecnològica a tots els nivells de l'ensenyament i que promocioni la cultura i la divulgació científiques entre el conjunt de la població.

Es fa imprescindible, doncs, que aquest organisme assumeixi de forma immediata el traspàs al Govern de Catalunya de tots els centres i recursos (pressupostos, infraestructures, personal...) del Centre Superior d'Investigacions Científiques (CSIC) i d'altres OPI dependents de l'Estat, per tal de poder organitzar un programa global de recerca adaptat a les nostres necessitats i realitat nacional.

La Nació Catalana no podrà dur a terme una política científica adaptada als nostres interessos nacionals i plenament inserida en l'espai científic i tecnològic europeu fins que no asseguri la seva presència directa amb veu pròpia als organismes científics internacionals. Cal intentar que, fins a la consecució de la nostra condició d'estat sobirà, el nostre país tingui una certa veu pròpia a les institucions internacionals de recerca, com per exemple l'Agència Espacial Europea (ESA) o el Centre Europeu de Recerca Nuclear (CERN), a partir de projectes propis. No es pot plantejar mai deixar Catalunya sense representació en algun d'aquests organismes internacionals per una política de contenció de la despesa pública mal interpretada.

Mentre, igualment cal treballar per la realització de projectes comuns amb altres territoris tecnològicament avançats d'Europa amb els quals els Països Catalans comparteixen bé un determinat emplaçament geogràfic o bé unes similituds de xarxa sòcio-econòmica: Tolosa de Llenguadoc-Montpeller, Lombardia, etc.

C. Un nou model de relació universitats-centres de recerca-empreses i línies de recerca prioritàries

La innovació, font de prosperitat, passa pel progrés científic, el domini tecnològic, el desenvolupament accelerat de la recerca i l'adaptació a les condicions de producció. Cal, doncs, definir de forma clara un model eficaç de relació i d'intercanvi universitats-centres de recerca-empreses. ERC proposa un model de tres nivells en la relació entre les universitats, els centres de recerca i les empreses:

1. Universitats: enfocarien la seva activitat bàsica a la ciència fonamental i a la docència i formació de personal científic qualificat amb plena capacitat de participació en projectes de qualsevol línia de recerca prioritària nacional o internacional. En casos concrets

podrien decidir, segons els seus interessos i necessitats, la creació de centres o instituts de recerca, adscrits a elles, especialitzats en un camp concret del coneixement científic.

2. Centres de recerca: dependents de l'Administració, realitzaran ciència amb tendència a ser aplicada i seguint, fonamentalment, els interessos que marqui la política científico-tecnològica del Govern sense excloure la possibilitat que puguin participar en projectes de recerca bàsica.
3. Centres de desenvolupament: dependents directament de l'organisme públic responsable de la direcció de la política de recerca, estaran dirigits molt especialment a les necessitats de les petites i mitjanes empreses del país afavorint la seva competitivitat en el mercat europeu. Tindran l'objectiu de servir molt més directament les seves necessitats tecnològiques industrials i/o socials, tot facilitant la transferència tecnològica amb elles i/o amb les pròpies indústries subsidiàries.

Atès que és essencial que la recerca científica i tecnològica resti ben comunicada amb els grans centres econòmics i industrials, cal afavorir la implantació i el desenvolupament dels centres de recerca i, sobretot, de desenvolupament dins els dominis directament lligats a les nostres xarxes productives territorials. Aquest punt requeriria igualment la creació d'una extensa xarxa de fibra òptica entre universitats, laboratoris i centres d'investigació, centres de desenvolupament, empreses, hospitals, etc., que permeti l'intercanvi ràpid d'informació científica i tecnològica i l'accés a bancs de dades catalans i internacionals.

D. Línies prioritàries en recerca

1. La potenciació prioritària de sectors concrets de la recerca més innovadors i capdavanters en els quals Catalunya pot destacar per tenir ja una certa experiència, disposar d'infraestructures adequades, o no exigir una inversió addicional gaire elevada: biotecnològica, química fina, nous materials, microelectrònica, etc.
2. Reforçament d'aquelles tecnologies que facin més competitius els productes d'aquells sectors propis de l'economia del nostre país més arrelats a la xarxa productiva nacional: agricultura (tecnologia agrària i agroalimentària), indústria paperera, tèxtil, farmàcia i altres. En aquest sentit, caldria igualment considerar seriosament la reconversió de certs sectors com a element clau de progrés científic, tecnològic i econòmic. Per exemple, al nostre país estan tancant indústries papereres i en canvi no es pot trobar paper ecològic o reciclat de qualitat i s'ha de comprar a fora. Cal trobar la solució a molts sectors, com els esmentats, a través de la recerca de forats en el mercat internacional i en les necessitats de la indústria del país.
3. La promoció a nivell de les universitats de Catalunya de projectes conjunts de desenvolupament: *logicials* educatius, *software*, bases de dades i també la realització de programes d'ajudes i subvencions als manuals d'educació i publicacions de divulgació científica en llengua catalana.
4. Finalment es fa necessari, també, el desenvolupament i potenciació de tecnologies alternatives i energies netes (la solar podria tenir un bon futur al nostre país) amb impactes ecològics mínims, i també de tecnologies de minimització d'aquells impactes ecològics produïts per l'activitat industrial. Pel que fa a les noves tecnologies, cap innovació industrial d'importància es farà sense un estudi de l'impacte sobre el medi ambient ni sense serioses garanties quant a la solució dels problemes que eventualment puguin aparèixer pel seu ús.

2.3.8 Cultura

La cultura catalana ha estat considerada, des de sempre, com un dels pilars bàsics on reposa la identitat nacional del nostre país. Però una visió progressista de la societat, com la que té ERC, no pot concebre la cultura com un element estàtic, acumulatiu, passiu, immutable, sinó com un àmbit de creació i vida, dinàmic i obert, que es projecta a l'exterior, partint de les arrels pròpies, de la realitat nacional concreta.

Que la cultura catalana -més enllà de l'alta literatura o la cançó- arribi a ser l'autèntica cultura nacional d'aquest país, requereix un esforç remarcable per part de les institucions, de la xarxa civil sòcio-cultural i de les entitats privades. I aquest esforç no pot fer-se des de la concepció de la cultura com un patrimoni, sinó com un projecte en construcció. La indústria cultural, els centres de creació i els canals de difusió de la cultura situen la cultura catalana en un context de dependència doble de dos models poderosos: el model anglo-saxó, i el model espanyol i francès. Resistir aquesta pressió lingüística, cultural, de forma de vida i de visió del món, no pot fer-se sense disposar d'una política de mitjans de comunicació que asseguri el coneixement, la difusió i la identificació amb la pròpia cultura nacional. Assegurar, doncs, la pervivència i puixança de la cultura nacional i projectar-la cap al futur, amb mitjans moderns i innovadors, és el repte principal de la cultura catalana avui. Per tal de garantir-les, cal desenvolupar harmònicament totes les branques de la creació artística, del coneixement, de la investigació i interrelacionar-les i mantenir-les obertes a una visió supranacional de transmissió de les idees i corrents estètics.

Uns objectius ambiciosos en el terreny de la cultura i els mitjans de comunicació i informació han de partir d'una anàlisi acurada de la societat catalana d'avui, del seu potencial creatiu, del marc econòmic i administratiu en què es mou. Així, la nova divisió territorial, amb els consells comarcals i la desaparició futura de les diputacions, fa indispensable adequar la política cultural a aquest nou marc, per tal d'assegurar, d'aquesta manera, uns serveis culturals bàsics a cada comarca i unes facilitats de comunicació i transport per beneficiar-se de les manifestacions que es produeixin a la capital. I aquí cal precisar el paper de cada administració,

en els pressupostos, la gestió i les competències culturals.

Cal una política d'estímul al sector privat perquè col·labori en la promoció, la potenciació i el sosteniment d'iniciatives culturals, que prevegi, alhora, les desgravacions fiscals o exempcions d'impostos que siguin pertinents i que es corresponguin amb les dimensions de l'obra cultural patrocinada. La cultura no pot ser per més temps una cleda reservada a una minoria, sinó que ha de conèixer un procés de socialització en el qual els grans mitjans de comunicació de masses tinguin un paper fonamental, sobretot pel que fa a la població adulta. D'altra banda, no pot ajornar-se per més temps la imprescindible coordinació de l'acció escolar i l'activitat juvenil amb el món de la cultura, entesa aquesta en tota la seva diversitat de continguts i de formes d'expressió.

Una concepció global de la cultura com la que defensa ERC és evident que no pot considerar cultura nacional altra cultura que no sigui la que es manifesta arreu dels Països Catalans i amb la llengua catalana com a vehicle lingüístic. En aquest terreny, les possibilitats de desenvolupament de propostes i de realització de projectes són immenses i molt poc o gens utilitzades. La creació d'un espai cultural català és objectiu bàsic de tota política cultural que es vulgui, realment, nacional. Per això cal aprofitar al màxim les possibilitats -clarament insuficients, però explotades escassament fins ara per l'Administració- que conté l'actual ordenament jurídic. Així, tant la Constitució espanyola com els estatuts d'autonomia de Catalunya i les Illes Balears, contemplen, amb intensitats diverses, àmbits d'actuació conjunta, d'establiment de convenis, d'accions concretes de cooperació que poden prendre els Països Catalans com a marc natural de la cultura comuna. El suport inequívoc a l'Institut d'Estudis Catalans i a la Universitat Catalana d'Estiu, la reconducció de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (CCRTV), com a element definidor de fronteres sòcioculturals, l'ajut a les entitats que des de fa temps treballen en aquesta direcció (Òmnium Cultural, Acció Cultural del País Valencià, Obra Cultural Balear, etc.) són mesures que cal prendre de manera ja immediata.

La política cultural nacionalitzadora que ERC proposa no té res a veure, doncs, amb l'autosatisfacció d'una gestió estrictament administrativa o amb la conservació d'un determinat patrimoni col·lectiu, sinó que, a partir de les transformacions profundíssimes que ha ocasionat la nova revolució tecnològica, ha d'establir, alhora, una política de xarxes i serveis, i una política de continguts.

Aquesta política cultural que ERC proposa es fonamenta en uns principis que han de ser explicitats amb tota la claredat possible. En primer lloc, l'ús preferent de la llengua pròpia d'aquest país, en tots els processos i circuits de la cultura i la comunicació, és al mateix temps premissa fonamental i estratègia bàsica, de manera que el paper del castellà, el francès i l'anglès, segons els àmbits, haurà de resituar-se en funció de l'ús efectiu de la llengua catalana a cada moment. A més, l'hàbit còmode i fàcil de la incorporació de serveis i productes aliens tan sols pot ser frenat posant els mitjans perquè es produeixi un esforç general que afavoreixi la creació cultural pròpia i el control dels mecanismes de producció de la cultura, des de Catalunya mateix. Lluny de l'isolament i del provincianisme, l'adquisició de la cultura exterior ha de fer-se a partir de l'apropiació i no pas d'una difusió massiva que culmina en un consumisme indiscriminat. Les pràctiques culturals i comunicatives han de fugir del consum individual i la dispersió cultural i, contràriament, han de promoure la participació col·lectiva, la integració, la intercomunicació. La col·laboració de tots els Països Catalans torna a ser, novament, necessària per sostenir unespai català de comunicació que serveixi de marc natural per on vehicular la producció i circulació de béns i serveis culturals.

D'altra banda, una política cultural democratitzadora ha d'estimular la prestació del màxim nombre de serveis, amb la voluntat de satisfer les expectatives dels grups i les persones, assegurant canals d'expressió i donant suport a les innovacions de cada moment. No es tracta, doncs, de disposar de molts serveis culturals, sinó de garantir que aquests, i els béns corresponents, no estiguin a l'abast d'un sol sector social, professional o ideològic, sinó del conjunt dels ciutadans. Les línies mestres d'aquesta política democratitzadora han d'anar, per tant, en tres direccions simultànies:

a) Creació i recerca: suport a la investigació i a l'experimentació en tots els camps de la cultura, sobretot en aquells on el resultat pugui ser ja més òptim (disseny, art en general, traducció recíproca, etc.), però també en els altres (ciència, nova tecnologia...); transparència i control democràtic dels dispositius i organismes bàsics de la cultura (sistema d'ajuts, subvencions, beques, etc.); divulgació del saber.
b) Cultura de masses: promoció dels serveis i sistemes de propietat pública, per assegurar-ne el control social; assegurar un ús adequat del català en aquest àmbit; actitud competitiva de cara a l'exterior i produir també per a l'exportació.
c) Cultura popular: independència de gestió i decisió dels diversos grups, sense intervencionisme administratiu en la producció i difusió; suport a les formes de recepció que comportin una actitud activa i d'interrelació ajut financer i tecnològic que permeti una creativitat en totes les àrees, sense dirigismes.

Les mesures concretes que ERC proposa per a una política cultural efectivament nacional i democratitzadora, són les següents:

2.3.8.1 Premsa

Reforçament de la premsa a Catalunya, ús didàctic de la premsa a l'escola, campanyes publicitàries prolongades per crear i/o enfortir l'hàbit de lectura, ajuts econòmics a les empreses periodístiques i a la premsa mitjana i petita, en concepte de difusió, innovació tecnològica, etc. ,centres de recursos de distribució, impressió i fotocomposició, destinats a la premsa local i comarcal, suport al reciclatge i a la formació dels professionals, ajut a la premsa en català i a la catalanització progressiva de les publicacions.

2.3.8.2 Llibre

Subvenció de programes informàtics de correcció ortogràfica i lingüística en català; campanyes de sensibilització cap a la lectura, promoció de fires i certàmens comercials; promoció de la lectura a l'escola; facilitats a la creació: protecció dels drets d'autor i traductor; ajuts oficials a la producció editorial; diversificació de la producció en sintonia amb l'evolució de la societat; política de crèdits i subvencions a les empreses editores per a la seva renovació tecnològica; ajut a l'exportació; campanyes de promoció internacional; bonificacions en el preu del paper; desgravacions fiscals en la producció de béns culturals; suport decidit a la presència del català en tots els àmbits (llibre de quiosc, ensenyament, *bestsellers* televisius i de masses, ajut al llibre català independentment del lloc de la seva edició, etc.). Creació d'una Oficina del Llibre assequible a tots els ciutadans, on es faciliti informació sobre els llibres publicats a Catalunya i arreu del món.

2.3.8.3 Ràdio

Aprovació d'una legislació restrictiva per als traspassos i vendes de la propietat de les llicències d'emissió, per assegurar la presència catalana en ona mitjana; pressupostos adients a les emissores institucionals en català, i assegurar-ne la recepció en tot el domini lingüístic; creació d'una emissora pública en OM; suport a les iniciatives públiques dels ens locals, per a les quals cal bastir un marc legal adequat; suport a la catalanització de les emisssores ja existents: creació d'un Centre de Formació i Reciclatge de Locutors, en llengua catalana; mesures proteccionistes en l'emissió de música d'autors catalans i cançons en llengua catalana; creació de la Ràdio Exterior de Catalunya.

2.3.8.4 Televisió

Reconversió de TV3 en una (n'hi poden haver d'altres) autèntica televisió nacional catalana, amb una concepció que pels continguts i l'àmbit natural d'emissió abasti tots els Països Catalans; dedicació d'un mínim d'un 25% dels seus pressupostos a la producció de programes dramàtics propis amb participació majoritària de professionals catalans de l'escena. Pel que fa als programes de producció aliena, prioritzar els europeus; utilització de les televisions públiques com a vehicle autèntic de promoció de la cultura; establiment d'una quota mínima de programes en llengua catalana a les televisions privades; catalanització de la segona cadena de la Televisió Espanyola, íntegrament; presència de TV3 a les instàncies europees de televisió (UER, UIT...) amb totes les conseqüències; estímul a les televisions locals.

2.3.8.5 Cinema

Ús de la televisió com a via també utilitzable per a l'explotació comercial; mesures proteccionistes que obliguin a l'emissió d'un nombre determinat de films en català a les sales d'exhibició del país; facilitar línies de crèdit a baix interès a productores catalanes per rodar pel·lícules amb participació majoritària de professionals catalans, tant de l'escena com del camp tècnic o de producció; creació d'una comissió parlamentària de control i seguiment de l'ús de les subvencions atorgades; política de crèdits per a les empreses productores; campanyes de promoció internacional del cinema en català; creació d'una distribuïdora de cinema en català d'abast internacional; doblatge de pel·lícules al català i subtitulatge; ajuts a les dobles versions català-castellà, amb l'exhibició als Països Catalans de la versió catalana; estímul a la formació dels nous professionals; creació d'una escola de cinema per a la formació de professionals de tots els àmbits; creació de platós de gestió pública.

2.3.8.6 Vídeo

Desplegament de l'ús del vídeo a tots els nivells de l'ensenyament; reconversió de la indústria cinematogràfica en àudiovisual per obtenir més rendibilitat comercial; regulació legislativa de l'activitat videogràfica; estímul del doblatge en la llengua catalana de tot el mercat del vídeo; difusió internacional del vídeo català; facilitats per rebre els films en català emesos per TV als video-clubs.

2.3.8.7 Indústria discogràfica

Suport a la infraestructura tècnica de la indústria discogràfica a Catalunya; assegurar l'emissió dels productes discogràfics catalans per la xarxa de mitjans de comunicació; consideració de discos i cassetts com a béns culturals i supressió de l'impost de luxe, com en el cas dels llibres; mesures legislatives per a la protecció de la indústria, els intèrprets i els compositors; convenis amb els establiments comercials per a la difusió de la música d'autors catalans; potenciació de l'educació musical a l'escola; suport als cantants en llengua catalana i atenció a la promoció de tot tipus d'estil (cançó, rock, pop, salsa, etc.). ERC exigirà la presència normalitzada a ràdio i TV dels cantants i grups musicals en llengua catalana en tot tipus de programa que accepti intèrprets de qualsevol nacionalitat i estil, en espais de màxima audiència, bo i destinant-los una quota determinada de presència.

2.3.8.8 Patrimoni artístic

Difusió del patrimoni artístic nacional a través dels mitjans de comunicació públics i a l'escola; ajuts institucionals a l'estudi, la conservació i la difusió del patrimoni artístic; assegurar la utilització pública del patrimoni nacional, amb exempcions fiscals i desgravaments per als seus propietaris; conversió dels museus en centres actius i vinculats a la vida cultural del seu entorn, amb el suport institucional pertinent; atenció preferent al patrimoni natural; mapa arqueològic de Catalunya.

2.3.8.9 Patrimoni escrit i documental

Xarxa de biblioteques de Catalunya, a l'alçada d'un país europeu, sòlidament configurada arreu del país; promoció de les biblioteques de barri i escolars; convenis de col·laboració amb les biblioteques de titularitat privada, assegurant-ne l'ús públic; creació del Registre General de Biblioteques; estendre al conjunt del país la xarxa d'arxius comarcals iniciada; Llei del Patrimoni Escrit i Documental de Catalunya.

2.3.8.10 Teatre

Suport al Teatre Nacional de Catalunya, com a marc obert a les experiències dels grups més destacats del país; racionalització de les ajudes a companyies locals, garantint-ne la màxima rendibilitat social i artística; promoció internacional del teatre català; ajut institucional a l'activitat teatral a comarques, assegurant-hi la presència de muntatges, allà on es disposi d'instal·lacions adients; descentralització del Teatre Nacional de Catalunya, considerant totes les sales d'arreu del país com a tal, i posar la seva seu a Barcelona a l'abast de tots els projectes mitjançant la gestió dels propis professionals sota el patrocini del Govern de la Generalitat; potenciació del teatre experimental i d'avantguarda; dotació econòmica mínima que eviti les assignacions excepcionals arbitràries; descentralització de les subvencions; homologació universitària dels estudis de les diferents disciplines artístiques.

2.3.8.11 Xarxa de teatres públics

Pla nacional de restauració i de construcció de teatres públics, per tal de consolidar la infraestructura teatral i, per la seva funció multiús i cultural, del país; suport institucional i econòmic a grups teatrals de comarques per a la producció d'obres, sota la coordinació de la Xarxa. Creació d'un espai per a la mostra permanent de les diverses activitats escèniques d'arreu del país com a eina de promoció del teatre *amateur*. Creació d'una videoteca de les diferents posades en escena dels espectacles subvencionats.

2.3.8.12 Creació i recerca

Concessió de beques per a la investigació en camps formals, i concessió de línies de crèdit per a l'adquisició de tecnologia de suport als professionals que s'inicien en la producció artística (arts plàstiques, disseny, arquitectura, recerca científica, arxius -Corona d'Aragó-...). Suport als centres d'estudi locals i comarcals, en la seva activitat de reserca, publicació i difusió de la seva tasca.

2.3.8.13 Rock i música en català

Promoció de grups i solistes a TV3, Canal 33, Catalunya Ràdio, Catalunya Música, RAC i ajudes a les emissores municipals i a d'altres que es comprometin a la difusió d'una quota mínima; creació de circuits estables, arreu del país, per promocionar els grups, els cantautors i la música clàssica; ajuts als ens locals que programin actuacions musicals en català a les seves festes.

2.3.8.14 Cultura tradicional i popular

Si bé hem de partir de la constatació que, en temes culturals, l'intervencionisme governamental ha de ser el menor possible, tot deixant pas a la creativitat i a les propostes de la societat civil, i que, pel que fa a la cultura popular i tradicional -per definició essencialment participativa-, aquesta minva de l'intervencionisme públic encara ha de ser més rellevant, no podem tampoc deixar de banda unes línies mestres d'actuació en suport dels agents de la cultura popular i tradicional i de recuperació del seu patrimoni, tant etnològic com humà.

En aquest sentit, aquestes línies mestres han de partir de dos eixos bàsics: d'una banda, el reconeixement de la diversitat genèrica i geogràfica de la cultura popular i tradicional i de la riquesa d'aquesta realitat arreu del territori i, d'altra banda, el reconeixement d'uns lligams comuns arreu dels Països Catalans, amb mostres idèntiques i mostres diversificades a partir d'una mateixa arrel.

Un cop assumits aquests pressupòsits, les línies polítiques que han de sustentar les actuacions empreses des del Govern de la Generalitat són les següents:

1. Desenvolupar programes específics i genèrics que respectin de ple l'associacionisme agent de la cultura popular i tradicional.
2. Desenvolupar normatives i reglaments de suport a les mostres o sectors amb una problemàtica concreta, que així ho sol·licitin, alhora que una normativa genèrica de regulació legal del món associatiu de la cultura popular i tradicional a través d'una llei específica.
3. Potenciar lligams individualitzats i encontres -tant pel que fa a estudis monogràfics com a mostres pràctiques- entre elements comuns dels diversos territoris dels Països Catalans.

Aquestes línies mestres es poden concretar en deu propostes per al suport i el reconeixement de la cultura popular i tradicional:

1. Incidir en les activitats del Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional Catalana, tot subratllant-ne els aspectes de coordinació i suport a l'associacionisme, projecció de les mostres vives i recuperació i estudi de les desaparegudes, des d'una perspectiva d'equitat, sense cap voluntat d'utilització de la cultura popular i tradicional en favor de l'Administració o de la ideologia política que la sustenta, sinó tot el contrari, amb la voluntat exclusiva que l'Administració esdevingui, tan sols, el suport per a un millor marc, tant material com humà, de la seva realització i manteniment.
2. Desenvolupar definitivament el projecte de Museu Nacional d'Etnologia i realitzar-lo des de dos paràmetres prou definits:

   2.1. Realitzar un museu contemporani, seguint el model europeu d'ecomuseus, és a dir, esdevenint tant un inventari i arreplec patrimonial com un aparador de la realitat agent, tant un arxiu de material divers, inclòs l'escrit, el sonor, l'àudio-visual i el multimèdia, com una antena de propagació del present de la cultura popular i tradicional.

   2.2. Aprofitar i incentivar la xarxa ja existent de museus etnològics especialitzats, temàticament o geogràficament, per tal que el Museu Nacional d'Etnologia, a banda de la seva seu central, tingui seccions obertes arreu del país. Així, caldrà crear o potenciar nous museus temàtics o comarcals allí on no n'hi hagi i siguin necessaris per la mateixa realitat d'aquell territori. Per exemple, l'Ecomuseu de les Valls d'Àneu ha de ser una secció del Museu Nacional tant pel que fa al territori pallarès com a la mostra de vida

rural pirenenca, mentre que caldrà donar un impuls definitiu al Museu Casteller de Valls per tal que en sigui la secció específica.

3. Obrir els mitjans d'informació públics a la cultura popular i tradicional des d'una perspectiva de contemporaneïtat adequada al dia a dia dels seus agents i oberta a la diversitat de mostres i gèneres.
4. Establir una normativa específica de suport a aquelles mostres que necessitin una adequació del seu desenvolupament a l'actual realitat social i econòmica. En aquest sentit, per exemple, cal coordinar el tema d'assegurances per als grups de foc, clarificant-ne reglamentàriament tots els aspectes de responsabilitat civil i, també, l'homologació administrativa del material pirotècnic utilitzable en espectacles de carrer.
5. Fomentar l'associacionisme cultural, a través de la legislació corresponent i dels ajuts per a l'adquisició, millora o reforma dels locals, la realització i publicació d'estudis miscel·lànics o monogràfics, revistes o material sonor i multimèdia i, entre d'altres, la convocatòria d'encontres d'estudiosos i trobades-actuacions de les diverses mostres.
6. Impulsar les manifestacions de dansa característiques del país -sardana, balls populars, jota...-, tot incloent-les en els programes curriculars de música i de ciències socials de l'ensenyament primari.
7. Impulsar els instruments de música popular -tenora, gralla/dolçaina, sac de gemecs, acordió...-, tot incloent-los en els estudis i programes de les escoles de música i conservatori.
8. Reconèixer el fenomen específic de les bandes de música com a suma d'una cultura específicament musical i d'una arrelada cultura popular i tradicional, eina fonamental de divulgació popular de la música en aquelles zones de Catalunya en què són un fenomen definitori i que les agermana amb d'altres territoris del País Valencià.
9. Establir programes de col·laboració entre el Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional i els departaments d'antropologia de les universitats -i els instituts i centres científics específics- per tal d'impulsar conjuntament la recerca històrica, l'anàlisi contemporània, l'inventari patrimonial i el debat sobre l'aportació a la cultura pròpia de les mostres provinents d'altres cultures i també conreades, avui, al país.
10. Establir programes de col·laboració amb d'altres governs, institucions públiques i associacions privades d'arreu dels Països Catalans per tal d'incentivar l'intercanvi de mostres de cultura popular i tradicional, particularment de les manifestacions presents arreu dels diversos territoris -grups de foc, falles, instruments, balls i danses, esport popular, castells/muixerangues, bestiari, gegants i nans...

2.3.8.15 Música

Elaborar, d'acord amb les diverses associacions professionals d'aquest àmbit i amb les diverses institucions que hi tenen relació, un llibre blanc sobre la situació de la música a Catalunya, que en clarifiqui la realitat i aporti vies de solució per als problemes existents, amb el compromís d'executar des del Govern aquelles que siguin de la seva competència.

Elaborar, d'acord amb les associacions de professionals corresponents, una normativa d'ordenació dels locals que programen música en viu que ajudi a l'extensió quantitativa i qualitativa de la música en directe fora dels circuits dependents de les diverses institucions.

Elaborar, d'acord amb les associacions professionals corresponents, l'Estatut de la Professió Musical com a marc legal del dret i els deures dels professionals d'aquest àmbit, i de les seves relacions contractuals i laborals en els diversos aspectes de la seva executòria, tot tenint-ne en compte l'enorme diversificació existent.

Donar suport efectiu, des de la ràdio i la televisió pública, als professionals de la música catalans, tant pel que fa a intèrprets com a compositors, tenint en compte els diversos gèneres i estils.

Clarificar, en el marc de l'actual reforma de l'ensenyament, els tres nivells de l'ensenyament musical: l'educació musical a l'ensenyament primari, la base professional a l'ensenyament secundari i professional i l'especialització professional i la formació docent en l'ensenyament superior, tot tenint en compte, a través de concerts específics, la riquesa aportada per la bona quantitat d'escoles privades existents fins ara -en un marc històric d'oblit de la música des de l'ensenyament reglat- i sense menystenir cap estil o gènere.

2.3.8.16 Institut d'Estudis Catalans

Potenciació de l'Institut d'Estudis Catalans i de la seva vinculació al món universitari. Proposició de llei per la qual es concedeix una assignació anual a l'IEC.

2.3.8.17 Estructura del Departament

Pel que fa a l'organigrama intern del Departament de Cultura de la Generalitat, és ja inajornable la creació d'un Gabinet d'Estudis i Acció Cultural, el qual tindria com a primera mesura urgent la confecció d'un inventari de la infraestructura i l'activitat cultural pròpia o generada per les diverses administracions, i l'estudi de la despesa pública en matèria cultural i l'anàlisi de la situació de cada sector.

Amb la voluntat d'assegurar la més àmplia participació social, és necessària la institucionalització d'un Consell Nacional de Cultura, de caràcter assessor i consultiu, on s'aplegui la màxima representació del món de la cultura (creació, difusió, indústria cultural) dels Països Catalans.

2.3.9 Proposta per a la normalització religiosa

Després de vint anys de democràcia política, a Catalunya s'han iniciat els naturals processos de normalització: lingüística,

política, econòmica, sindical, etc. Falta, però, la normalització religiosa.

Des de la perspectiva que ofereix el text constitucional de l'Estat, la llibertat religiosa és un dret adquirit i reconegut. Cal, però, deixar palès que, sigui per majoria demogràfica o per major transcendència històrica, a Catalunya l'Església Catòlica té un pes prominent. Des del respecte a l'Església Catòlica, majoritària a Catalunya, entenem que cal rompre una llança des d'una òptica ecumènica a favor de l'altra gran església de Catalunya, l'Evangèlica, o popularment anomenada protestant. La normalitat religiosa entre les dues esglésies s'adquirirà en la mesura que:

1. S'expliqui, de la mateixa manera que es fa amb l'Església Catòlica, la història de la religió protestant a les escoles.
2. Normalitzar la presència social en els actes públics i institucionals dels representants de l'Església Evangèlica.
3. Donar entitat jurídica pròpia al Consell Evangèlic de Catalunya.
4. Donar igualtat de condicions als mitjans de comunicació a les diferents esglésies.

Des d'ERC també valorem la tasca duta a terme per les esglésies en favor de la cultura, la sanitat, l'ensenyament i el benestar social. ERC assumeix el compromís que, malgrat tractar-se d'àrees de poder privat, caldrà tendir-hi a la cooperació i a la creació d'un patronat d'acció conjunta. A tall d'exemple, tasques portades a terme com la de Caritas Diocesanes en el camp de la pobresa i la marginació, han de tenir un major suport institucional del que fins ara han tingut. El mateix podem dir pel que fa al món de l'ensenyament, que avui ocupa gairebé el 62% de les escoles privades en règim de concertació amb el Departament d'Ensenyament.

Així doncs, ERC considera prioritària aquesta tasca i garanteix una política de suport, coordinació i cooperació.

2.3.10 Esport

L'activitat física i l'esport en el nostra país ha sofert un increment tan qualitatiu, com quantitatiu. Qualitatiu pel que fa als equipaments, instal·lacions i tècnics que la duen a terme, i quantitatiu, pel que fa al nombre de participants, i al nombre de nous i moderns equipaments arrau dels jocs olímpics.

Però tot això no ens permet dir que el nivell qualitatiu i quantitatiu de l'activitat física i l'esport al nostre país sigui l'òptim, sinoóque partim d'una base per progresar en un seguit de temes que ens preocupen, com són:

a) L'activitat física i l'esport en edat escolar, tant dins de l'horari lectiu com en horari extraescolar. Establir les bases per aconseguir practicants assidus, que lliurement puguin escollir la seva dedicació a l'activitat física educativa, l'esport competitiu o l'activitat física lúdico-recreativa, durant l'horari extraescolar, i una educació física de qualitat, integradora i formadora per contribuir als beneficis socials, educatius i sanitaris que tot això comporta. Atenent en tot moment tots els ciutadans que es troben dins d'aquest sector de la població (nadons, infants, nois i noies, discapacitats físics, psíquics i sensorials, i aquells grups amb menor potencial o grups de marginació).
b) L'activitat física i l'esport per a joves. Garantir que totes aquelles persones que ho desitgin, mitjançant la pràctica de l'activitat física i l'esport, tan competitiu, com lúdico-recreatiu, puguin gaudir dels beneficis que això els comporta. Atenent tots els integrants d'aquest sector de la població i en especial les persones que per les seves mancances o limitacions facin necessària aquesta atenció especial.
c) L'activitat física i l'esport per a adults. Garantir a tot aquest sector de la població la possibilitat de la pràctica del condicionament físic, l'esport competitiu, l'activitat física lúdico-recreativa, contribuint a l'increment de la qualitat de vida i treballant per la societat del benestar que tots desitgem, sense oblidar els programes especials de salut (obesitat, osteoporosi, drogodependències...) programes per a discapacitats (físics, psíquics i sensorials) i grups de marginació social.
d) L'activitat física i l'esport per a gent gran. Amb un clar objectiu de millora de la qualitat de vida, incrementar l'atenció cap a aquest sector de la població que creix proporcionalment al creixement de l'expectativa de vida, complint dues finalitats primordials; dotar la gent gran de programes específics de manteniment físic i contribuir a la tasca social integradora que aquests programes poden contemplar. Prestar una especial atenció als programes de recuperació funcional, rehabilitació, programes per a discapacitacions i garantir l'atenció a aquelles persones que per les seves caracterísitques individuals, econòmiques i socials ho necessitin.

2.3.10.1 L'activitat física i l'esport en edat escolar

La nostra atenció pel que fa referència a aquest sector de la població la centrarem en:

- Oferir una educació física de qualitat, durant tota l'ensenyança obligatòria (fins als 16 anys), tenint especial cura dels programes d'educació física en l'ensenyança primària.
- Potenciar la pràctica de l'activitat física i l'esport en horari extraescolar, per això proposem;
    - Organització d'activitats físiques internes al centre.
    - Lligues internes al centre per als nens i nenes més petits.
    - Lligues intercentres a nivell de pobles, ciutats o comarques per als nens i nenes més grans.

Proposem que això es dugui a terme en l'horari extraescolar i per això, i per evitar que es concentrin en cap de setmana, la qual cosa planteja problemes d'assistència, ja que les famílies tenen altres ocupacions, establiríem una tarda a la setmana d'activitats extraescolars, per exemple els dimecres a la tarda.

- Garantir la disposició dels equipaments necessaris, i del

material fungible necessari per dur a terme aquest programa en cada centre. Si el centre no disposa d'equipaments i és difícil poder dotar-lo d'aquests equipaments de forma pròpia, les instal·lacions esportives municipals més properes podran ser utilitzades per a aquest fi.

- Potenciar els programes d'esports minoritaris propis o propers al nostre entorn. Per això un cap de setmana cada trimestre es proposaran sortides a baix cost per poder gaudir d'aquestes pràctiques físiques.
- Promocionar les activitats a la natura dins del nostre país, ja que la nostra geografia, i la nostra tradició ens permet en gaudir d'un bon nombre d'elles.

2.3.10.2 L'activitat física i l'esport per als joves

Dins d'aquest col·lectiu contemplem totes aquelles persones majors de 16 anys, fora de l'ensenyança obligatòria, i per a ells proposem:

- Establir un comitè de secundària que pugui dissenyar tant les activitats lúdico-recreatives, com les competicions esportives intercentres, com altres activitats físico-culturals, que s'adaptin als seus interessos i objectius.
- Potenciar la intervenció del jove no només en la pràctica de l'activitat física i l'esport sinó també en el disseny de les mateixa.
- Potenciar la pràctica d'activitats a la natura arreu del nostre país.
- Promocionar la pràctica d'activitat física i esport en les diferents instal·lacions esportives que els jocs olímpics ha deixat en la nostra ciutat.
- Establir intercanvis esportius i culturals entre diferents col·lectius de joves a nivell de la comunitat econòmica europea, i a nivell internacional.
- Potenciar la pràctica d'activitat física i de l'esport de forma molt específica en les universitats, afavorint els intercanvis, les torbades i les competicions.

2.3.10.3 L'activitat física i l'esport per a adults

- El 80% de la població catalana fa esport lúdico-recreatiu, per això hem de crear i mantenir una estructura, des de la Direcció General de l'Esport, que vetlli pel desenvolupament d'aquest tipus d'esport, força representatiu entre la població catalana.
- Afavorir una pràctica d'activitat física i esport de qualitat i amb garanties, per això establiriem un control mèdico-esportiu acurat previ a la pràctica de qualsevol activitat física o esportiva.
- Regular i controlar tot l'esport comercial garantint el seu nivell qualitatiu i aconseguir que els practicants d'aquestes modalitats gaudeixin de la seguretat d'aquest aval institucional.
- Promocionar l'esport de competició o els intercanvis esportius entre les empreses. Crear lligues de promoció o trobades d'intercanvi d'activitat física i esport.

2.3.10.4 L'activitat física i l'esport per a la gent gran

Dins d'aquest col·lectiu contemplem totes aquelles persones que per edat o per condicions físiques s'inclouen dins d'aquest sector de la població. Hem de tenir molt presents les carectrístiques diferenciadores d'aquest grup. Tan les diferències socials, passar d'una situació productiva a una situació no tan productiva, la necessitat d'atenció i companyia... com les seves característiques econòmiques, disminució del nivell d'ingressos i en alguns casos pensions insuficients.

Per tot això les nostres propostes aniran en la línia d'incrementar la pràctica d'activitat física i esport per millorar la qualitat de vida, i d'establir programes específics per a les diferents disfuncions o discapacitats: osteoporosi, artrosi, artritis... També potenciar la integració intergeneracional dins del món de l'activitat física i l'esport, i afavorir la integració social i el reconeixement de la contribució d'aquest col·lectiu en el nostre país.

2.3.10.5 Recull de propostes pel que fa a les federacions, organització esportiva en el nostre país i el Comitè Olímpic Català

L'esport federat pateix actualment una indeterminació d'objectius i estructura, és per això que proposem la realització d'un estudi de l'esport federat cap al 2000, que contribueixi a solventar la situació actual.

Cal crear la confederació de l'esport català, i que representi el fòrum on es trobin totes les organitzacions nacionals catalanes d'esport. Tant d'esport federat-convencional, com d'esport lúdico-recreatiu. Que aquesta organització al mateix temps fos autònoma i dotada dels suficients recursos econòmics, administratius i d'infraestructura dintre del territori, per poder dur a terme tota la política esportiva i administrativa del país. Aquest organisme haurà de treballar estretament amb els consells esportius comarcals.

Pel que fa a la xarxa d'instal·lacions esportives de què disposa el nostra país, proposem la reconversió de totes les instal·lacions esportives convencionals creades principalment en els darrers anys, en instal·lacions que permetin l'ús compatible entre els esports competitus-convencioanls i l'esport lúdico-recreatiu.

També proposem la creació del Museu català de l'esport que reculli tota la bibliografia, els documents, trofeus i els fets rellevants de tots els clubs esportius de Catalunya. També realitzar una col·lecció de tots els esports autòctons catalans amb el seu material específic i reglament.

Quant al Comitè Olímpic Català proposem:

a. Promoure un Decret de la Generalitat reconeixent l'existència, les funcions i els estatuts del Comitè Olímpic de Catalunya.(Recordar que la Unió de Federacions Esportives Catalanes, UFEC, ja va ser creada per Decret de la Generalitat l'any 85 o 86.)
   (La personalitat jurídica del COE és basa ara en un Decret).
b. Crear una partida pressupostària destinada especificament al COC. Per les atencions següents:
   - Disposar i mantenir una seu social adequada i digna.

- Disposar d'un mínim de dos empleats permanents a la seu.
- Poder crear una delegació mòbil d'experts per conduir les relacions internacionals per al seu reconeixement pel CIO i per a l'ingrés d'algunes federacions esportives catalanes, en un primer moment, a les internacionals corresponents.

c. Dotar, per partida pressupostària complementària i específica, les federacions esportives catalanes dels esports i que les federacions internacionals corresponents tinguin uns estatuts que ja prevegin l'admissió de federacions de països que no són estats però que tenen autonomia en matèria de esports.

Aquestes federacions internacionals són principalment les d'atletisme (IAAF) i de natació (FINA).

Aquesta dotació ha de ser suficient per al treball de relacions internacionals necessari perquè les federacions catalanes afectades siguin admeses com a membres de ple dret a llurs internacionals.

També així, el COC aniria reunint les condicions preceptives per ser reconegut pel CIO.

Aquesta dotació complementària també s'ha d'aplicar a les federacions esportives catalanes que ja havien estat membres de les internacionals (i en certs casos fundadores d'elles, com la de rugbi) i que varen ser obligades a donar-se'n de baixa en el període de la dictadura de Franco.

2.4. Obtenir més democràcia i més llibertats per a uns ciutadans més responsables. Avançar cap a la democràcia participativa

2.4.1 Cap a la democratització

2.4.1.1 De la democràcia representativa a la participativa

La democràcia és l'instrument que ens permet als ciutadans exercir el control, en darrera instància, dels governants. En un sistema democràtic, decideixen les majories, però es respecten les minories. El respecte a les minories es fonamenta en l'establiment d'aquelles regles de joc i d'aquelles condicions que permetin que un dia les actuals minories esdevinguin majoria. Al seu torn, la nova majoria ha de continuar mantenint vigent la possibilitat del canvi polític. Totes aquelles polítiques emanades des del poder, que vagin dirigides a tallar les legítimes possibilitats de fer un canvi seguint les vies democràtiques, no poden ser considerades democràtiques.

La democràcia ha de servir també per fer ciutadans, és a dir, persones amb capacitat crítica per analitzar els fets i amb voluntat de participar en l'acció col·lectiva per al bé de la comunitat.

El pluralisme polític, ideològic i social és la riquesa d'una societat i el seu exercici ha de ser garantit per les institucions i respectat per tothom.

La democràcia representativa està assetjada per alguns perills, entre els quals el més important és el del govern de les elits, és a dir, el govern d'uns pocs privilegiats per raons econòmiques o socials al marge de la resta de la societat.

La democràcia no s'ha d'esgotar en l'elecció periòdica dels representants del poble a les diferents institucions polítiques del país, sinó que els ciutadans i ciutadanes tenen el dret i l'obligació de controlar-los permanentment. I participar en les grans decisions que afecten la seva vida quotidiana.

A. La iniciativa legislativa popular

La llei d'iniciativa popular, aprovada fa poc, permet vehicular la participació de tots els ciutadans, titulars tots ells de la sobirania, en la feixuga tasca de l'elaboració de les lleis que regeixen la vida pública i permet alhora la remoció dels obstacles que impedeixen actualment proposar al Parlament l'aprovació de normes la necessitat de les quals és majoritàriament sentida pels ciutadans de Catalunya. Però caldria que anés complementada per la capacitat de refrenar fàcilment lleis del Paralament o propostes populars a partir d'un nombre determinat de signatures, seguint models com el suís o l'italià.

B. Proposta de sistema electoral al Parlament de Catalunya

Cal adoptar un sistema electoral en el qual tots els vots valguin el mateix, perquè totes les persones són iguals. Quan s'aconsegueixi fer efectiu aquest principi, la democràcia s'haurà enfortit: el Parlament reflectirà més fidelment la societat que representa.

La Llei electoral actual distorsiona la imatge de la societat catalana perquè sobrerepresenta les majories i discrimina les minories. Tot i que la situació és molt més greu a les eleccions generals per elegir els diputats i senadors a les Corts espanyoles o els diputats a l'Assemblea Nacional francesa, no es pot menystenir aquesta distorsió de la realitat plural del nostre país. Quan cada diputat dels partits petits costa més vots que un diputat d'un grup majoritari, la democràcia se'n ressent. A continuació, els partits majoritaris escampen la idea del vot útil, perquè diuen que votar un partit petit al qual costa treure diputats és llençar el vot. Així comencen a restringir la democràcia.

El resultat és la bipolarització de l'electorat en dos sectors més o menys enfrontats i el progressiu declivi de les altres forces polítiques. La divisió de la societat en dos grans blocs

pot arribar a ser perjudicial.

Per una banda, en casos de tensió important, l'existència de dos blocs enfrontats dificulta la solució pacífica dels conflictes. Es generen dinàmiques dels uns contra els altres. La democràcia, llavors, està en perill.

El sistema electoral que haurà de regir per transformar els vots en escons haurà d'estar fonamentat més estrictament en la proporció als vots obtinguts per cada llista de partit o coalició. Es considera que el Parlament de Catalunya ha de reflectir, en la mesura que sigui possible, les diferents sensibilitats de la societat catalana i, per tant, les diverses opcions ideològiques han d'estar representades proporcionalment al Parlament.

Per evitar els problemes d'allunyament entre representants i representats que presenten les llistes tancades i bloquejades que sovint es donen en els sistemes proporcionals, s'adoptarà un sistema electoral basat en el doble vot.

El nombre total de diputats del Parlament serà igual a l'actual (135 diputats). A aquest nombre de diputats se sumaran els diputats suplementaris que, eventualment, hi pogessin haver en virtut de l'aplicació d'aquest sistema electoral.

Aquest sistema electoral combina el vot individual a un candidat i el vot a una llista de partit. El conjunt del territori es dividirà en tants districtes com la meitat dels diputats que hi hagi al Parlament (68 diputats). Per tant, caldrà dividir el Principat en 68 circumscripcions electorals uninominals, amb un nombre d'electors semblant.

La població de cada districte elegirà per majoria absoluta un sol candidat. Per establir criteris igualitaris, cada districte contindrà un nombre semblant d'electors. L'elector exercirà un vot doble, és a dir, podrà votar, a la vegada i amb la mateixa papereta, un candidat i una llista de partit. El candidat podrà ser d'un partit diferent a la llista a la qual vota.

L'escrutini es farà a dos nivells: a l'àmbit nacional i a cadascun dels districtes.

A. Àmbit nacional

S'escruten els vots a la llista d'àmbit nacional. Es distribueixen la totalitat dels 135 escons del Parlament proporcionalment als vots obtinguts per cada llista electoral (per fer-ho es pot emprar el mètode d'Hondt, Saint-Lägue, el de la resta més elevada o el de la mitjana més elevada). Un cop se sap quants escons corresponen a cada llista, es resten aquells escons ja aconseguits pels partits als districtes uninominals. La resta d'escons que no s'han cobert s'assignen als candidats segons l'ordre d'aparició d'aquests a la llista de partit o coalició presentada.

B. A cadascun dels 68 districtes electorals

Simultàniament, s'haurà de veure quin és el candidat més votat a cadascun dels districtes electorals. El candidat més votat és ja proclamat diputat.

Cal dir que aquest sistema podria originar que un partit o coalició tingui més diputats elegits per districtes uninominals que els que li correspondrien en funció del repartiment proporcional en el conjunt del país. En aquest cas, el partit reté els diputats ja elegits uninominalment i el Parlament es constitueix amb aquests escons suplementaris. Així, pot donar-se el cas que el Parlament de Catalunya tingui 135 escons, més els escons suplementaris.

Les raons de l'aplicació d'aquest sistema electoral, molt semblant al vigent a Alemanya, són les d'apropar els polítics al ciutadà sense perdre la proporcionalitat entre les diferents forces polítiques. Es tracta de mantenir la proporcionalitat i, alhora, que els electors determinin els noms dels seus diputats. Així, cada districte del país té el seu diputat i aquest ha de ser sensible a les necessitats i peticions dels seus electors. A la vegada, cada diputat elegit uninominalment té un directe opositor que el pot controlar durant tota la legislatura.

Els únics límits que s'hauran d'incorporar a aquest sistema, per evitar l'excessiva fragmentació del sistema de partits, són:

1. Hi haurà d'haver un percentatge mínim de vots per entrar en el repartiment d'escons en el conjunt del Principat. Aquest percentatge pot ser el 3% dels vots vàlids emesos.
2. Si no s'arribés a aquest mínim, també es pot entrar en el repartiment dels escons en l'àmbit nacional si s'aconsegueix un mínim de tres diputats als districtes uninominals.

C. Proposta de sistema electoral per als municipis

El sistema d'elecció dels regidors del municipi serà per llistes obertes. El ciutadà podrà triar, lliurement, entre tots els candidats que es presentin (individualment o sota unes sigles) fins a un màxim de dos terços del total de regidors de l'Ajuntament. Els candidats més votats (fins al total de regidors amb què compta l'Ajuntament) són proclamats regidors. Els avantatges de renovació i aprofundiment de la democràcia que incorpora aquest sistema són molt grans.

L'alcalde serà elegit pels membres del Ple entre els regidors de l'Ajuntament. En cas que en un cert termini de temps després de la constitució del Ple no hi hagués un acord, el regidor més votat seria proclamat alcalde.

Els poders de l'alcalde haurien de possibilitar que aquest pogués governar sense gaires problemes durant tot el mandat, a no ser que hi hagués una majoria de regidors en contra i que aquests proposessin un altre alcalde en substitució (moció de censura constructiva).

D. El mandat del president de la Generalitat

Determinades ostentacions de poder, que reuneixen tots els requisits democràtics, predisposen d'una manera més intensa a certs comportaments de caire personalista.

La perdurabilitat en els càrrecs públics, al marge de tota consideració ètica, porta inexorablement a actituds que podem considerar despòtiques.

Per això, ERC considera convenient limitar, a partir d'aquesta legislatura, la permanència d'una mateixa persona a la presidència de la Generalitat més enllà de dos mandats consecutius, tal com ja succeeix en el dret internacional comparat.

En aquest sentit, atès l'actual contingut de la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu (Estatut Interior), ERC presentarà per a aquesta propera legislatura

una proposició de llei al Parlament que reguli el que aquesta proposta implica.

ERC modificarà, dins les disposicions de l'Estatut Interior, el punt relatiu a l'acte de presa de possessió del president de Catalunya, pel que fa a la persona que realitza el traspàs formal del càrrec, que és un representant de l'Administració central a nivell de ministre.

Pensem que correspon aquest honor protocol·lari o bé al president sortint o bé al president del Parlament. D'acord amb aquest plantejament, ERC presentarà en la propera legislatura la corresponent modificació de la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu.

E. La lluita contra la corrupció i el tràfic d'influències

ERC presentarà al Parlament un paquet de propostes legislatives per regular mesures contra l'aprofitament d'un càrrec públic per a benefici privat, propaganda institucional, concessions d'obres i serveis, tràfic d'influències, sondejos i enquestes.

2.4.1.2 Finançament dels partits polítics

El finançament dels partits serà transparent i es basarà sobretot en l'aportació que voluntàriament faran en la declaració de renda els ciutadans, similar al finançament de les opcions religioses.

2.4.1.3 Campanyes electorals

Les campanyes electorals costoses són part del motiu dels finançaments irregulars. Llavors el que cal és disminuir ostensiblement el seu cost i obtenir un equilibri d'oportunitats entre les diferents forces polítiques. Cal suprimir el *mailing* o en tot cas unificar-lo en un sol lliurament a càrrec de l'Administració.

Cal també la restricció de la propaganda en la via pública i assegurar un tractament equitatiu en els mitjans de comunicació que faci inútil la sobreinversió publicitària.

2.4.1.4 Relació Administració-empresa

Cada decisió administrativa ha d'estar assignada a un sol subjecte que esdevé responsable en exclusiva, per tal d'evitar l'actual inconcreció de responsabilitats.

La valoració tècnica i econòmica de les operacions entre empresa pública i privada han de ser fixada per experts independents nominats rotativament en llistes fornides pels col·legis professionals.. Les normes de concurs seran precises i transparents

En els contractes amb ents públics no hi haurà clàusules de revisió de preus variants en el transcurs d'una obra.

Els funcionaris públics han de deixar de ser inamobibles i la carrera s'ha de basar en el mèrit.

En partir de l'autonomia financera els ens públics han de ser més responsables de la gestió dels diners

Hi haurà control sobre l'obra pública, cost-eficàcia, cost-resultats, per part de professionals independents.

2.4.1.5 La propaganda institucional

En períodes preelectorals cal eliminar l'anomenada propaganda institucional. Una propaganda amb què els directors de campanya ja compten i que es caracteritza per afalagar la gent o bé presentar tot un seguit de realitzacions del govern de la institució.

Es tracta de propaganda partidista disfressada de campanya institucional, i per tant pagada per tots els contribuents, destinada a preparar l'elector en vista als imminents missatges electorals. Missatges electorals que reblaran el missatge apuntat, gairebé sempre amb la mateixa grafia i realitzat per les mateixes empreses publicitàries.*15 anys d'autonomia, Entre tots millor, Tots som motor de Catalunya, Catalunya, un país amb futur* són alguns dels lemes que CiU ha usat des de la Generalitat fins al mateix dia de convocatòria de les eleccions, el retard del qual és clarament imputable a la necessitat d'aprofitar fins a l'últim moment la campanya filopartidista sense que es pogués presentar recurs davant la Junta Electoral. A continuació de la campanya institucional han seguit presentacions sectorials de CiU titulades *15 anys de política sanitària, educativa,* etc. I després l'eslògan de precampanya: *Catalunya va més lluny* d'aquests 15 anys sense solució de continuïtat.

ERC considera aquestes campanyes com un evident acte de propaganda electoralista feta amb fons públics, que extralimita la discrecionalitat que té en els límits democràtics de la transparència, el bé comú i la racionalitat en la gestió.

Com a contribuents, ens sentim preocupats per la irresponsabilitat demostrada per la Generalitat i altres administracions en malbaratar una quantitat immensa de cabals públics en una activitat sense cap utilitat pública aparent. Constitueix, de fet, una burla als minsos pressupostos de moltes institucions amb clara vocació de servei públic, a les quals convidem que denunciïn aquests excessos per tal de posar-hi fre.

Per això, ERC proposa regular per llei la temporalitat i els mecanismes de control per part de l'oposició i l'opinió pública de les campanyes institucionals, per avançar contra la utilització partidista i electoralista d'aquestes.

2.4.2 L'Administració al servei dels ciutadans

El quinzè aniversari de la instauració dels ajuntaments democràtics no es va celebrar precisament amb gran joia. La problemàtica que afecta els ajuntaments catalans, i tota l'Administració local del país, no permet massa celebracions ni eufòries. Els ajuntaments catalans pateixen un cúmul de circumstàncies adverses que fa que les seves possibilitats quedin greument limitades.

Estem, per tant, davant d'una situació difícil que, a més, ve agreujada per l'arrossegament de problemes irresolts (finançament deficitari, disfuncions competencials...) Tanmateix, ERC fa la diagnosi d'aquesta situació començant per l'arrel del problema. Són dos, al nostre entendre, els aspectes bàsics d'aquesta qüestió: la falta de sensibilitat real del

govern de CiU cap al món local català i la falta de competències en règim local de la Generalitat.

Dins allò que s'anomena catalanisme polític, el municipalisme sempre ha tingut un paper clau, tant en l'aspecte merament reivindicatiu, com en el vessant de construcció del país. No obstant això, aquesta tradició ha quedat oblidada per l'actual Govern. El Govern de la Generalitat restaurada sempre ha concebut els municipis o bé com un instrument polític més al seu servei, o com un adversari polític a batre. No ha entès que aquests són administració de Catalunya i que, per tant, convenia que intercedís davant l'Estat amb la mateixa força que en el reclam de les competències pròpies. Al mateix temps, en aquelles àrees assumides ha estat un greu error no aplicar en la pràctica el principi de subsidiarietat en favor dels ens locals propis de Catalunya (municipis i consells comarcals).

Malgrat la reserva estatutària a favor de la Generalitat del Règim Local, i de l'art. 187 de la Llei Municipal i de Règim Local de Catalunya sobre les competències de la Generalitat en la regulació de les finances locals, aquesta no té pràcticament marge de maniobra per legislar i actuar en aquests dos aspectes fonamentals. La Llei Reguladora de les Bases de Règim Local i la Llei Reguladora de les Hisendes Locals no deixen cap possibilitat a la Generalitat per vertebrar una política normativa realment autòctona.

ERC, conscient de la crua realitat que viu l'Administració local catalana i d'acord amb el seu esperit municipalista de base republicana, aposta d'una manera decidida per una autèntica reforma estructural capaç de modificar aquest panorama que condemna les nostres corporacions a actuar molt per sota de les seves potencialitats i de les necessitats de llurs poblacions. És en aquest sentit, i pel que fa al paper que ha de tenir la Generalitat en aquesta propera legislatura, que es proposen les actuacions en els àmbits següents:

2.4.2.1 Àmbit legislatiu general

Dins el Pacte per la sobirania s'ha de procedir a la reforma de la Llei Reguladora de les Bases Local, la Llei Reguladora de les Hisendes Locals i la Llei Electoral General. En l'aspecte que aquí interessa destacar d'aquesta reforma s'hauria de traslladar la competència exclusiva en matèria local a mans de la Generalitat (principi d'interiorització dels estats federals), i limitar el paper normatiu de l'Estat al de dictar les bases d'aquesta matèria.

2.4.2.2 Àmbit del marc competencial

L'àmbit competencial dissenyat a partir de la Constitució espanyola té, com el temps ha demostrat, greus problemes en la seva aplicació pràctica. La conflictivitat entre administracions per saber qui és el titular d'algunes competències i/o la responsabilitat de la seva execució legislativa o material ha protagonitzat la relació entre Estat i Generalitat. Tot i que el problema és idèntic -o pitjor- respecte a l'administració local, encara no s'ha definit, per via judicial o per negociació política, l'estat de les competències locals. El fet de no existir un marc ben delimitat comporta una distorsió en dos vessants: la intromissió d'altres administracions en competències que d'acord amb el'art. 653 i següents de la LLMRLC són exclusivament municipals, o la suplència que fan els ajuntaments de competències alienes i, a més, sense un finançament adequat.

ERC recorda l'obligació que té el Govern d'elaborar un estudi sobre la situació competencial, i la negociació, a nivell d'Estat, que s'ha de produir a partir de la proposta del *Pacto Local de Estado*. L'estudi ha de servir per redefinir posteriorment les actuacions del Govern en matèries municipals i el *Pacto* respecte a les obligacions de l'Estat.

2.4.2.3 Àmbit d'aplicació del principi de subsidiarietat

En la Resolució 10/IV del Parlament de Catalunya aquest reconeixia que a Catalunya cal aprofundir en l'aplicació d'aquest principi. És per això que ERC planteja la necessitat de descentralitzar serveis i recursos del Govern envers consells comarcals. Les delegacions i altres fórmules jurídiques haurien de permetre que els serveis susceptibles de ser realitzats millor en el terreny local es prestessin en aquest nivell. D'aquesta forma, l'administració de referència en matèria com benestar social, assistència sanitària bàsica, lleure, joventut, promoció de la dona i habitatge hauria de ser la local. I en urbanisme, medi ambient, promoció econòmica, educació i cultura, hauria d'existir una concurrència respectuosa i efectiva amb l'Administració de la Generalitat.

2.4.2.4 Àmbit de l'organització territorial

L'accés d'administracions que actuen a Catalunya i les divisions territorials sectorials que han creat els departaments del Govern fan que Catalunya sigui un país des del punt de vista administratiu i institucional absolutament irracional. I això té uns efectes negatius de molt diversa índole: multiplicació de la despesa corrent, duplicitat en alguns serveis, burocràcia excessiva... En definitiva, falta d'eficàcia administrativa en un moment en què es demana a l'empresa privada la màxima competitivitat...

Hom esperava que el pacte PSOE-CiU comportaria, finalment, l'aplicació de la disposició addicional primera de la Llei 5/87, és a dir, la conversió de Catalunya en província única. No ha estat així. ERC proposa el Pacte per la Sobirania que incorpora com a proposta cabdal aquesta iniciativa, que evidentment també afectaria la permanència dels governadors. Aquesta simplificació territorial permetria reduir l'administració local a municipis i comarques, l'administració perifèrica de l'Estat i crear una divisió territorial per a la desconcentració de la Generalitat.

2.4.2.5 Àmbit del finançament municipal

El problema que és urgent solucionar respecte als municipis és el del seu finançament. L'element clau del deteriorament de les hisendes municipals és el de les transferències corrents d'altres administracions. Els ajuntaments catalans ingressen la meitat del que per al mateix concepte ingressen els ajuntaments bascos i navarresos, gràcies que els seus rerspectius governs nacionals gaudeixen del sistema de finançament del Concert Econòmic.

ERC davant aquesta crítica situació de les hisendes locals planteja les propostes següents:

- Dins el Pacte per la Democràcia i l'Autogovern es reclama l'obtenció per a Catalunya del Concert Econòmic. El benefici d'aquesta reclamació justa no se centraria en les finances de la Generalitat, sinó també en les dels ajuntaments i consells comarcals.

Com a mesures urgents per a apaivagar mínimament la crisi de les finances municipals també es planteja:

- La dotació suficient del Fons de Cooperació Local de Catalunya per als municipis.
- La participació de l'Administració local catalana en la recaptació de l'IRPF a Catalunya.
- La inclusió de criteris, i amb la dotació imprescindible, en les transferències corrents i de capital de la Generalitat cap als municipis pels fenòmens de suplència, capitalitat, la presència de nuclis agregats, la realitat particular dels municipis rurals i de les deficiències de les realitats metropolitanes.
- L'elaboració de la llei catalana sobre finances locals malgrat les limitacions de la LLRHL i de la sentència del Tribunal Constitucional núm. 331/93.
- L'atenció creditícia pública escaient envers els ens locals catalans a partir de la creació d'un banc públic (general o específic per al món local).
- La priorització absoluta per l'abolició dels serveis mínims i obligatoris a complir pels municipis, en les transferències de capitals.

2.4.2.6 Àmbit de la gestió pública local

En les darreres reformes de la legislació local s'ha plasmat un intent de cercar en aquest estrat administratiu la màxima eficàcia en la gestió pública. En aquest sentit s'ha incorporat una nova comptabilitat pública en la qual ha de primar la reducció de costos, s'ha concebut el patrimoni local com a element clau en els balanços anuals, s'ha implantat la gestió descentralitzada d'alguns serveis, i aspectes de rendibilitat empresarial.

Els ajuntaments catalans són els que més s'han caracteritzat per incorporar les noves tècniques amb la voluntat de reduir costos, però també en el manteniment, o fins i tot millora, en la gestió dels interessos públics (conclusió que corrobora el Butlletí estadístic del sector públic local del Banc de Crèdit Local).

ERC aposta per aprofundir en aquesta línia i, com a conseqüència lògica, aposta, tot respectant l'autonomia local, per la cooperació de la Generalitat en aquest àmbit:

- Transformar l'Escola de l'Administració Pública de Catalunya en l'eix vertebrador d'una nova funció pública catalana que també abasti el funcionariat i personal de l'Administació local.
- Creació d'un cos de funcionariat local propi de Catalunya. Les condicions i la forma de contractació dependria, principalment, dels propis ens locals.
- Rellançar el paper dels consells comarcals en la coordinació del personal al servei de petits municipis.

2.4.2.7 Àmbit de la regeneració democràtica

La classe política del món local, igual que en la resta d'àmbits polítics, també pateix de desprestigi i falta de consideració. El fet que en el món local s'han detectat casos de corrupció o s'han donat exemples de transfuguisme polític, i altres situacions no desitjables, fa que s'hagin d'escometre aquelles modificacions per restablir la imatge de les nostres institucions. És en aquest sentit que ERC proposa:

- Requerir des del Parlament de Catalunya la necessitat d'iniciar en l'àmbit electoral local l'experiència de les llistes obertes, i la limitació dels mandats dels batlles.
- Aprovar una llei de consultes populars d'àmbit local i comarcal.
- Adequar la Sindicatura de Comptes de Catalunya per al compliment d'un dels seus mandats: el control extern de la legalitat de la gestió financera local.

2.4.2.8 Àmbit del municipalisme català

ERC aposta per la unificació del municipalisme en una sola entitat representativa del món local català. Al mateix temps recorda la conveniència d'aconseguir un municipalisme sobirà des del punt de vista orgànic, coordinat, però, amb d'altres per a la seva representació exterior.

Finalment, reclama la celebració del II Congrés de Municipis de Catalunya abans de 1996. I, al mateix temps, demana la cooperació institucional sincera del Govern de la Generalitat.

2.4.2.9 Àmbit de l'especificitat de Barcelona

ERC creu que és indispensable l'aprovació, al més aviat possible, de la Carta Municipal de Barcelona. El cap i casal de Catalunya i el mateix país necessiten que s'articuli de forma definitiva l'especificitat de Barcelona en el marc global del país. La magnitud de les particularitats d'aquesta ciutat i de la seva àrea d'influència necessiten el seu encaix definitiu en la realitat legislativa i institucional del país.

Els criteris mínims que han de presidir la Carta Municipal, més enllà dels merament competencials que garanteixin el nivell de serveis de què ha de gaudir la ciutat i la seva titularitat, han de ser els següents:

- Una concepció federal de Barcelona, articulada a través dels districtes on l'aplicació del principi de subsidiarietat sigui el moll de l'os d'una estructura de ciutat més participativa i democràtica. S'hauria de superar el districte com a òrgan de gestió desoncentrada, tot garantint-li un àmbit competencial propi que pugui ser exercit en règim d'autonomia, i suprimir, així mateix, la designació per part de l'alcalde del president del districte, establint la seva elecció directa per part dels ciutadans o regidors del districte.
- El reconeixement del fet metropolità i l'impuls des de Barcelona de l'ordenació urbanística i territorial de la regió. Tant des de la perspectiva urbanística com de prestació de serveis a través dels corresponents ens funcionals.

2.4.3. Funció pública

Oficina

A cada departament de la Generalitat s'oferirà al ciutadà una oficina de reclamacions on podrà, independentment d'altres vies, exposar les seves queixes i on estaran obligats a donar-li'n resposta i a aconsellar-lo i orientar-lo en les seves pretensions.

Efecte real dels recursos administratius

Es vetllarà perquè els recursos siguin resolts per òrgans realment diferents als que els dictàren. S'explicaran les resolucions.

Horari

L'horari d'atenció al públic serà de matí i tarda, però s'oferirà als funcionaris de la Generalitat, tot coordinant l'atenció al públic, la possibilitat de fer l'horari de manera contínua o partida en matí i tarda.

Corrupció

Els funcionaris i personal al servei públic hauran de comunicar a la secretaria general del seu departament qualsevol obsequi, donació, regal... per valor superior a 5.000 pessetes. S'establiran mecanismes de control i la infracció serà tipificada com a falta molt greu que podrà comportar fins i tot la separació del servei.

Nomenaments *en funcions*

Per garantir la objectivitat, idoneïtat i evitar possibles nepotismes no es podrà romandre per període superior als 6 mesos *en funcions* en els càrrecs de la Generalitat i caldrà, passat aquest període, convocar, públicament, la plaça a concurs.

Interins

La Generalitat és de tots i tots hem de tenir el mateix dret a treballar-hi. (No només cunyats, nebots, germans i amics.)

S'establirà una borsa d'interins, pública, on, per especialitats, es podrà inscriure qualsevol ciutadà de Catalunya. Quan un departament necessiti contractar un funcionari interí haurà de recórrer a aquesta borsa.

Catàleg públic

Cada departament i especialment els ens autònoms i les empreses públiques tindran a disposició del ciutadà un catàleg amb tots els llocs de treball, amb les seves característiques, retribució assignada i persona que els ocupa.

Concursos

Es complirà a la Llei de la Funció Pública i cada any es convocarà un concurs de trasllats entre els funcionaris.

Organismes públics

Les entitats públiques i els organismes autònoms han estat el gran invent *tot aventatges* de la darrera legislatura: es reduïa el nombre de funcionaris, d'una manera artificiosa, ja que continuaven cobrant sous provinents de diners públics, però amb algunes particularitats:

- S'escapen al control en despeses, contractació o accés que caracteritza la funció pública. Així es poden contractar obres o treballs sense fer concurs públic, es poden crear llocs de treball o assignar retribucions als seus càrrecs molt superiors a les del mateix president de la Generalitat. El sistema d'accés als llocs de treball no està reglat per oposició pública sinó que és discrecional (i només cal veure els parents... que hi figuren).

Amb l'excusa de l'operativitat s'ha eludit la legalitat, el control, i s'ha fomentat el nepotisme i la corrupció.

S'aplicarà, quant a control i garanties al ciutadà, el dret públic als ens autònoms i entitats públiques.

2.4.4. El territori: tauler de joc de la democràcia

2.4.4.1 L'estat de la qüestió

El territori, la seva gestió i el seu desenvolupament, l'adequació i coordinació dels diversos ens administratius, dels actors socials que interactuen sobre ell i el modifiquen són elements essencials del Contracte amb Catalunya, són elements decisius per al govern de qualsevol país.

Malauradament, Catalunya encara no és un país sobirà, encara és una regió espanyola en comptes d'un país europeu. Catalunya encara no disposa dels recursos legals i econòmics exclusius per tal d'afavorir el desenvolupament i la modernització del territori i reequilibrar harmònicament els desajustos actuals. Catalunya encara es veu envaïda per la legislació estatal que possibilita la realització directa o indirecta d'operacions d'ordenació territorial estatals sense l'informe favorable de la Generalitat de Catalunya, o sense la intervenció d'institucions catalanes en l'estudi i propostes relatives a les infraestructures previstes per a Catalunya. No es disposa dels recursos econòmics suficients per establir polítiques pròpies com habitatge, lluita contra el despoblament de zones deprimides... Catalunya encara és més una regió d'Espanya que un país europeu. Esquerra Republicana de Catalunya es compromet a trencar aquesta realitat.

Per a trencar aquesta dinàmica, l'ordenació territorial és un element clau del compromís amb Catalunya assumit per Esquerra Republicana de Catalunya. El territori és el tauler de joc de la democràcia, on es juga el joc del futur d'un país, a on s'expressen les visions de model de país. En aquest joc, hi ha tres elements clau: el tauler de joc; les peces amb què es juga i les regles del joc. La naturalesa de tauler de joc, és a dir el nombre i naturalesa de les caselles del joc, ve fonamentalment definida per les diverses lleis i plans d'ordenació territorial, generals i sectorials, aprovats pel Parlament de Catalunya, i el planejament urbanístic aprovat pels ens locals, que en bona lògica s'hauria d'adequar a les directrius del planejament territorial.

Això no és així. Les peces, és a dir aquells ens d'actuació pública són, fonamentalment, les administracions públiques (ajuntaments, consells comarcals, departaments de la Generalitat de Catalunya, ministeris del Govern Estatal, administració perifèrica de l'Estat), vénen donades per allò definit en el Estatut d'Autonomia de Catalunya i les previsions constitucionals a modificar; les regles d'aquest, com s'han interaccionar les diverses peces per tal d'aconseguir el model de país desitjat, han de venir definides fonamentalment a través de les funcions legislatives del Parlament de Catalunya i de l'acció de govern de la Generalitat de Catalunya d'acord amb el model polític que desenvolupi, un model avui en dia clarament claudicant. És a dir, no sobiranista.

Esquerra Republicana de Catalunya en el seu compromís amb Catalunya reclama el dret a tenir cura pròpia del territori de Catalunya, de poder jugar nosaltres mateixos amb il·lusió responsable amb el futur del nostre país. L'objectiu fonamental per al desenvolupament harmònic i equilibrat de tot país, per tal de poder jugar, és l'adequació correcta entre el tauler de joc, les peces i les regles de joc. Per això Esquerra Republicana de Catalunya es compromet a fer aquest joc tan simple i clar com sigui possible, és a dir, clarificar les caselles (coordinació o unificades entre els diversos plans i lleis ordenadors de les actuacions sobre el territori), simplificar i eliminar les peces redundants (eliminació de les peces estatals o que passin a tenir un rol subsidiari) i fer el procés de definició de les regles més clares i properes als ciutadans (un model de desenvolupament sostingut, que tingui en compte la producció, però també la renovació dels béns que s'extreuen de la naturalesa, i que contempli la participació dels ciutadans).

Esquerra Republicana de Catalunya considera que el llegat deixat pel govern de Convergència i Unió d'aquesta darrera legislatura és molt preocupant i es caracteritza per una desconnexió flagrant entre entre el tauler de joc (l'ordenació territorial), les peces de joc (descoordinació administrativa, sobreposició dels diversos nivells administratius) i la manca d'un model de país que consideri el territori com un element d'identificació nacional, marc per a l'exercici de les competències que conformen l'autogovern d'un poble i la base de totes les actuacions públiques dirigides a l'equilibri i al desenvolupament de tots els sectors econòmics i de les infraestructures i les prestacions en favor del conjunt de persones que constitueixen la població del país, sense oblidar que en l'exercici de les tasques que han de possibilitar aquest equilibri i desenvolupament harmònic del país no es poden ignorar dos dels grans requeriments actuals: l'aprofundiment democràtic en la presa de decisions i la satisfacció plena dels drets dels ciutadans relacionats amb el territori, especialment pel que fa al dret a gaudir d'un habitatge digne i a fruir d'un medi ambient adequat.

Convergència i Unió en tant que responsable del Govern de la Generalitat de Catalunya i força política amb la majoria absoluta en el Parlament de Catalunya és el màxim responsable d'aquesta situació.

La *fita* més important d'aquesta legislatura ha estat l'elaboració del Pla Territorial de Catalunya (PTGC). El PTGC hauria d'haver estat l'instrument bàsic previ de delimitació de les caselles bàsiques del tauler de joc d'acord amb les peces d'actuació (les administracions públiques) i les regles de joc(competències sectorials sobre el territori).

Aquest retard ha produït efectes molt negatius en el nostre país, car Catalunya s'ha quedat òrfena del màxim instrument de planejament en una dècada de bonança econòmica i de creació d'infraestructures de qualsevol tipus. La manca d'unes directrius a escala nacional, d'un ordre de prioritats en la inversió pública i la descoordinació de les diverses administracions han estat notòries i han tingut efectes nefastos en un medi molt malmès.

Si durant el franquisme, el creixement econòmic i la manca de qualsevol tipus d'ordenació comportà una exagerada concentració d'activitats econòmiques i de població en una petita part del territori català, l'actual tardança no ha ajudat gens a superar l'herència territorial del franquisme.

Les principals conseqüències per al país han estat:

- Increment dels desequilibris territorials i econòmics durant la dècada dels 80.
  El creixement urbanístic i econòmic s'ha concentrat en algunes comarques en no disposar d'un instrument que canalitzés les tensions.
  Aquest desequilibri serà més difícil de corregir a partir de 1993, atesa la situació de crisi en molts sectors i per la concentració a l'àrea de Barcelona per la inèrcia de nou anys.
- La indefinició durant cinc anys de l'ordenació de l'àrea de Barcelona, després de la supressió de la Corporació Metropolitana, amb problemes entre administracions actuants, com per exemple el debat generat sobre qui assumeix la gestió de les rondes.
- Durant aquesta dècada s'ha dut a terme una important planificació parcial i sectorial sense referència al Pla Territorial (carreteres, ports, sanejament, PEIN, Pla hidrològic de les conques internes), sense referència al Pla Territorial.

Aquest Pla, doncs, ha arribat tard, un cop la feina de planificació del territori ja ha estat feta des de fa temps a través de les diverses planificacions sectorials: la delimitació de les caselles del tauler de joc han estat fetes des d'una perspectiva sectorial i basada en una lògica de fets consumats. Així, el PTGC no parla ni dels territoris municipals ni de les comarques com a caselles d'actuació ja existents, ni com a peces fonamentals en la planificació del territori tot menyspreant les competències locals, que no han participat en la seva elaboració. A més a més, el PTGC defineix noves caselles de joc (*Àrees Bàsiques territorials* -ABT- i *Àmbits Funcionals Territorials* -AFT-) sense especificar quines són les peces administratives pròpies per a aquests àmbits.

Les propostes estan encaminades únicament a redistribució de població i no a reequilibri de l'activitat econòmica. No defineix ordre de prioritats en les inversions defugint les solucions concretes i remarcant la vocació de ser

marc orientador sense condicionar ni vincular però les actuacions de les administracions, a les seves propostes, a les quals contradint la llei de política territorial es nega valor normatiu. No hi ha un model de desenvolupament econòmic i territorial sostingut que contempli la producció i la renovació dels béns que s'extreuen de la naturalesa.

La poca transparència en la elaboració del PTGC i el retard amb què s'ha fet han significat perdre l'oporturnitat d'obrir el debat a tota la societat civil. No s'ha fet una informació pública general, que permetés discutir les diverses alternatives, passant la consulta institucional obligatòria (a ajuntaments, consells comarcals, etc.) a ser l'única informació pública. Tampoc s'ha buscat cap mena de consens dels agents polítics, econòmics, socials i ciutadans.

El resultat és la consolidació i reconeixement de l'embolic territorial i institucional: a la complexitat administrativa actual (diputacions, ajuntaments, consells comarcals, administració perifèrica de l'Estat) cal afegir dos tipus de caselles més sense definir cap peça adequada per actuar-hi.

A més a més, altres projectes de desenvolupament territorial com la construcció del quart cinturó signifiquen la potenciació dels desequilibris territorials, contribuint a la congestió de Barcelona. Aquests projectes vénen a significar la desviació d'inversions molt més necessàries en altres àrees del país, mantenint el creixement de taca d'oli al voltant de Barcelona, en lloc d'acabar l'Eix Transversal, o la consolidació de l'Eix de l'Ebre, o encara no es pot anar amb trens semidirectes de Lleida a Girona, es pacta per intentar executar el quart cinturó.

Una altra política amb un èxit pobre d'aquesta legislatura ha estat l'aplicació del Pla d'habitatge 1992-1995. Catalunya està encara per darrera d'altres zones de l'Estat en la seva aplicació. A més han aparegut problemes greus per l'escassetat de les línies de crèdit que les entitats financeres hi han dedicat, accés real dels més necessitats als ajuts, no s'han arbitrat sistemes de fons de cobertura que contemplessin casos com la rehabilitació, les garanties que poden oferir els préstecs són reduïdes pel baix valor de la taxació del pis, la qual cosa fa que, malgrat tenir la qualificació per un préstec subsidiat, no es pugui fer efectiu per manca de garanties dels sol·licitants als bancs, que han de fer-les efectives.

2.4.4.2 Les alternatives territorials

Esquerra Republicana de Catalunya en el seu Contracte amb Catalunya marca, com a fites essencials, recuperar el dret i responsabilitat de gestió integral del territori.

El territori, tauler de joc de la democràcia:

- Una adequació entre caselles definides per l'ordenació territorial i les peces de joc adequades. És a dir, simplificació administrativa per aconseguir un desenvolupament territorial, econòmic i polític integral de tot el territori:

  Pel que fa al tauler de joc:

L'organització territorial de Catalunya

Ens referim a les propostes l'adopció de les quals permeti organitzar el territori en els nivells de govern que el poble de Catalunya desitgi en virtut de l'aprofundiment democràtic, la descentralització de funcions i la participació ciutadana. En aquest punt les propostes concretes són:

- Estructurar el territori en municipis i comarques i vegueries. Algunes vegueries poden coincidir amb les àrees metropolitanes, tant la que ja havia existit (BCN) com les emergents (Girona, Tarragona-Reus-Valls).
- Fer coincidir les vegueries amb regions econòmiques i de planificació territorial.
- Realització de totes les actuacions polítiques i legals que permetin el desplegament de la legislació catalana en matèria d'organització territorial.

  Pel que fa a les peces institucionals:
- Supressió de les diputacions i dels governs civils.
- Exercici de la iniciativa legislativa prevista a la Llei 5/87 per convertir Catalunya en província única com a solució transitòria.
- Vertebració del territori des dels municipis, comarques i vegueries per tal d'assolir una vertebració més tramada i un desenvolupament econòmic i social més clar.
- Política clara de transferència de les competències de les diputacions provincials en les vegueries o regions, en els consells comarcals i en els municipis, d'acord amb els mecanismes legalment previstos en la Llei 5/87.

  Pel que fa a les regles del joc:
- Reclamar les competències que falten, essencials per a tot país normal. L'articulació territorial de Catalunya, que ha de permetre el seu equilibri i desenvolupament, està supeditada actualment a una fragmentació competencial que dificulta el seu exercici. Per tot això cal demanar la unitat competencial en favor de les institucions polítiques catalanes en matèries com l'urbanisme, l'habitatge, els recursos naturals i la implantació d'infraestructures.

  Catalunya ha de disposar dels recursos legals i econòmics suficients per tal d'afavorir el desenvolupament i la modernització del territori i per tal de reequilibrar harmònicament els desajustos actuals. Per tant, caldrà proposar:
- La reforma de qualsevol desplegament legal o administratiu que limiti l'actual autogovern de la nació catalana. Concretament:
  - La Llei de la funció pública.
  - La Llei de bases de règim local.
  - La Llei d' hisendes locals.
  - Les administracions públiques i del procediment comú.
  - La Llei del sòl.
  - La Llei electoral.
  - La Llei de costes
  - La Llei de ports i la transferència de competències en aquesta matèria.
- Plenes competències sobre els recursos hidrològics amb

independència de si les conques travessen el territori de més d'una comunitat autònoma.

- Plenes competències pel que fa a totes les obres públiques que s'executin a la nació catalana, eliminant la categoria d'obra pública d'interès estatal que implica la recuperació de la competència per part de l'Estat.
- Traspàs immediat de competències sobre totes les carreteres de la nació catalana, independentment de la seva consideració de via convencional, o de si discorren íntegrament per territori català o entren a Espanya.
- Plenes competències pel que fa a medi ambient, espais naturals i aprofitaments forestals.
- Competències exclusives sobre tot el litoral català i sobre tots els ports.
- Derogació immediata de totes les normes estatals que s'emparen en competències genèriques estatals de planificació econòmica, medi ambient, regulació del dret de propietat, o igualtat en l'exercici de drets en tot el territori de l'Estat, per vulnerar competències exclusives de la Generalitat pel que fa a l'ordenació del territori.
- La necessitat d'informe favorable de la Generalitat sobre totes les actuacions estatals que incideixin directament o indirectament sobre el territori de Catalunya.
- La transferència dels mitjans econòmics que permetin establir una vertadera política en matèria d'habitatge, de lluita contra el despoblament de les zones deprimides i de reactivació d'aquestes zones i de llurs principals activitats econòmiques de subsistència.
- La implantació immediata del tren de gran velocitat en el traçat que acordin les administracions catalanes competents, d'acord, si escau, amb els òrgans estatals corresponents.
- La intervenció de les institucions catalanes en l'estudi i les propostes relatives a les infraestructures previstes per a Catalunya.

2. Defensar un model de desenvolupament econòmic i territorial sostingut que tingui en compte la producció, però també la renovació dels béns que s'extreuen de la naturalesa. ERC Proposa, doncs, un canvi d'enfocament: passar del sistema productiu a un sistema reproductiu que tingui en compte les necessitats humanes, però també les disponibilitats de la terra.

- Dependència orgànica de les conselleries d'Obres Públiques i Planificació Territorial de la Conselleria de Medi Ambient.
- Instaurar un nou pla d'habitatge per a la legislatura que començarà que permeti l'accés dels més necessitats.
- Modificació del Pla General de Catalunya per adequar-lo al que ha de ser el seu caràcter de pla normatiu que canalitzi el creixement i l'ordenació del país superant el seu caràcter *orientador* i adequant la imatge objectiu de Catalunya 2026 a d'altres vectors que els que redueixen l' equilibri territorial a la mobilitat poblacional i no a l'equilibri d'activitats.
- Modificació la planificació sectorial existent:
    - Carreteres (amb la supressió del projecte de quart cinturó)
    - Ports
    - Sanejament
    - Pla d'espais d'interès natural
    - Pla Hidrològic de les conques internes de Catalunya
- Redacció dels diferents Plans territorials parcials previstos a la Llei 22/83 de política territorial i al Pla General de Catalunya, amb especial urgència pel que fa al de la Regió I, pas previ a qualsevol plantejament de la revisió del Pla General Metropolità.

3. També caldrà recuperar iniciatives parlamentàries que al llarg de la legislatura han decaigut sota el pes del *corróconvergent* com:

- La necessitat d' arbitrar un pla d' actuació respecte a les urbanitzacions privades de Catalunya (cens de l'estat actual, suport als ajuntaments afectats, mesures de control municipal i problemes que suposen els nous agregats urbans)
- Revisió de la tributació del cicle de l'aigua atès el bloqueig del conveni signat amb les entitats veïnals.
- L'establiment de la gratuïtat per a totes les autopistes i túnels de peatge.
- La creació de la comissió d' estudi de les zones de muntanya.

2.4.5 Un model català de seguretat pública: 23 propostes

Al cap de setze anys de vigència de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, i de dotze de la creació de la Policia Autonòmica (avui anomenada Cos de Policia de la Generalitat -Mossos d'Esquadra) persisteix en el nostre país una deficient situació pel que fa al model de seguretat públic a aplicar, persistint la diversitat de cossos policials, amb els corresponents comandaments i dependències funcionals distintes.

Persisteix la irracionalitat que suposa la manca de definició d'un model policial per a Catalunya, que garanteixi la presència a tot el territori de la nostra policia, amb plenes competències, la qual cosa suposaria trencar amb aquesta irracionalitat que només condueix a la manca de coordinació entre els diversos cossos policials, amb la repercussió que això comporta en la eficàcia mateixa de la missió encomanada. No cal oblidar l'aspecte econòmic d'aquesta situació; ens trobem davant d'una situació que suposa una despesa econòmica desproporcionada en relació amb les tasques a desenvolupar, suposa una despesa innecessària d'esforços i cabals públics, ja que, a hores d'ara, se segueixen produint duplicitats de funcions, actuant diversos cossos en els mateixos àmbits, sense relació entre ells.

Amb el transcurs dels anys, la coalició que ha estat governant Catalunya no ha aconseguit treure la Generalitat del paper subsidiari que ha anat teninten matèria policial, essent aquest l'exponent de la seva incapacitat per garantir la ple-

na seguretat de la ciutadania.

Aquesta funció marginal de la institució catalana, en l'àmbit policial, deixa en mans de l'Estat espanyol -i d'organisms tan caducs com els governs civils- la responsabilitat legal i real de l'ordre públic i la seguretat, en tot el territori de Catalunya.

La coalició que ha governat el país durant quatre legislatures no ha tingut com a prioritat política pròpia la necessitat d'assumir la responsabilitat de la seguretat. S'ha conformat, en canvi, a reduir a la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra a una policia estètica i estàtica, desaprofitant tot el potencial humà i competencial dels seus membres.

La vigilància d'edificis públics, l'escorta a personalitats, la vigilància dels centres penitenciaris de Catalunya i el desplegament a una de les comarques de Catalunya (Osona), desplegament dit de substitució però, en realitat, els cossos de seguretat de l'Estat espanyol continuen treballant en el mateix territori en què ho fa el Cos de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, són ínfims aconseguiments en relació amb el temps transcorregut. A hores d'ara, i com a exemple del que es podia haver fet a Catalunya, el País Basc disposa d'una policia autonòmica que es desplega per tot el territori i amb funcions totals, havent desplaçat als cossos de seguretat de l'Estat espanyol que realitzen les tasques extracomunitàries i supracomunitàries. Quants anys més faran falta per donar compliment al que disposa l'Estatut de Catalunya en matèria policial si segueix manant a Catalunya Convergència i Unió.

La necessitat que la Generalitat de Catalunya, com a institució política que representa el govern del país, esdevingui la màxima autoritat en matèria d'ordre públic i seguretat, en el seu propi territori, ha estat llargament reivindicada per ERC, al nostre Parlament.

Caldria fer esment al tràmit parlamentari de l'aprovació de la Llei de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra.

La proposta catalana per a la seguretat pública que ERC promou no es basa només en una qüestió de competències o d'autoritat o bé de jerarquia policial, sinó també en la definició clara i seriosa d'un model de seguretat radicalment diferent del que ha caracteritzat la tradició espanyola en aquest camp.

Enfront d'un model d'estructura militaritzada, amb tics repressius i pràctiques parapolítiques, a causa de la seva forta dependència governativa, el model català proposat per ERC es fonamenta en una policia civil, de base descentralitzada, plenament professionalitzada, molt vinculada a l'Administració de justícia i al servei dels ciutadans, com correspon en un marc democràtic.

La Policia de Catalunya ha de ser una policia moderna, preparada i eficaç, que assumeixi i afronti amb garanties, els reptes que plantegin les noves formes de delinqüència, cada cop més sofisticades, i amb transcendències extracomunitàries, arrelada al país, coneixedora de la societat a la que serveix i respectuosa amb la seva realitat sòciocultural.

El programa de seguretat que ERC defensarà al Parlament de Catalunya, en la propera legislatura, es basa en les propostes concretes següents:

1. Creació del Departament d'Interior, en substitució de l'actual Conselleria de Governació. Aquest nou Departament tindria al seu càrrec totes les competències que afectessin les funcions d'àmbit policial i d'emergències.
2. Traspàs immediat, mentre no es produeixi el desplegament territorial complet del Cos de Policia de la Generalitat -Mossos d'Esquadra, a la Generalitat de Catalunya de totes les competències en matèria d'ordre públic i seguretat ciutadana, la qual cosa suposaria el conseqüent comandament sobre els cossos i forces de seguretat de l'Estat espanyol en territori català mentre es mantinguin en el nostre territori, assumint-ne també, per delegació, les funcions extra i supracomunitàries.
3. Recuperació de la figura de Comissari General de Seguretat, amb funcions reals de vice-conseller d'Interior, del qual dependrien directament els diversos cossos policials.
4. Estructuració interna del Departament d'Interior.
5. Institució del Consell de Seguretat de Catalunya.
6. Elaboració del Pla Català de Seguretat.
7. Reforçament del paper dels alcaldes com a primera autoritat local en matèria d'ordre públic i seguretat ciutadana.
8. Coordinació efectiva de les policies locals amb el Cos de Policia de la Generalitat-Mossos d'Esquadra.
9. Manteniment i promoció de les policies locals com a policia bàsica del territori.
10. Creació de l'Institut Català de Seguretat Pública com a organisme encarregat de la formació dels membres de la Policia de Catalunya i dels reciclatges als membres dels cossos de seguretat de l'Estat espanyol durant el període en que siguin presents a Catalunya, mentre no es completi el desplegament territorial del Cos de Policia de la Generalitat -Mossos d'Esquadra. L'ICSP elaborarà i aplicarà un pla de carrera professional que reculli tots els graus de l'escalfó de la policia de Catalunya, homologant-los amb les corresponents titulacions acadèmiques. Així mateix, realitzarà la formació en totes les especialitzacions que s'hagin regulat per a la policia de Catalunya.

Així mateix, l'ICSP formarà tot el personal voluntari i professional dedicat a qualsevol de les tasques d'emergència (protecció civil, bombers, emergències mèdiques, etc), dotant tot el conjunt d'una coordinació que permeti treballar amb plena eficàcia en tot el territori català.

També formarà els professionals de la seguretat privada que desenvolupin la seva tasca a Catalunya.

11. Reciclatges professionals permanents.
12. Investigació en matèries formatives, que permetin aplicar els mitjans més moderns en la matèria, conjugant-ho, si cal, amb estades de preparació professional a l'estranger.
13. Desenvolupament total de la Llei de la Policia de la

Generalitat-Mossos d'Esquadra.

14. Unificació legislativa de la Llei de la Policia de la Generalitat-Mossos d'Esquadra i de la Llei de les policies locals, creant el que seria la Llei de la Policia de Catalunya.
15. Dotació efectiva de mitjans tècnics a la Policia de Catalunya, particularment pel que fa a les especialitats.
16. Edició de publicacions professionals per part del Departament d'Interior, que promoguin l'estudi i la investigació sobre les matèries de seguretat i d'emergències.
17. Promoció de les reformes legislatives necessàries per tal que els professionals de la policia de Catalunya tinguin els mateixos drets sindicals que qualsevol altre ciutadà de Catalunya.
18. Mentre no s'aconsegueixi el marc legislatiu adequat per garantir el que es recull en l'apartat anterior, consolidació d'estructures de negociació, dins del marc de l'actual Consell de Policia, que permetin la participació efectiva de les organitzacions sindicals del Cos de Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra en l'establiment del definitiu model policial català.
19. Desenvolupament reglamentari de les previsions legislatives sobre matèria del servei militar per a la seva prestació a la policia de Catalunya.
20. Disseny d'un model de protecció civil i implantació d'un servei modern i eficaç, amb la participació de totes les institucions, capaç de respondre a situacions d'emergència, definint i coordinant tots els serveis públics i privats susceptibls de ser mobilitzats, i d'atendre degudament els afectats en catàstrofes o accidents i restablir la normalitat.
21. Estudi de la possibilitat, viabilitat i oportunitat de creació d'una empresa pública de seguretat, destinada, exclusivament, a la custòdia d'edificis i dependències institucionals o de caràcter públic.
22. Desenvolupament i aplicació de les competències d'inspecció de les empereses de seguretat privada que treballin en l'àmbit territorial de Catalunya.

2.4.6 Justícia i dret

El Departament de Justícia de la Generalitat disposa de quatre direccions generals que engloben la totalitat de competències del nostre govern en aquest àmbit d'administració: Direcció General de Serveis Penitenciaris i Rehabilitació, Direcció General de Justícia Juvenil, Direcció General de Dret i Entitats Jurídiques i la Direcció General de Relacions amb l'Administració de Justícia.

ERC, un cop aprovat el nou Codi Penal i augmentada l'edat de responsabilitat penal, reclama la dissolució de la Direcció General de Justícia Juvenil. De la custòdia i cura dels joves, que fins ara corresponia a aquesta Direcció General, se'n faria càrrec el Departament de Benestar Social.

Pel que fa a la resta de responsabilitats de govern, ERC proposa:

2.4.6.1 Direcció General de Serveis Penitenciaris i Rehabilitació

És evident que aquesta és l'àrea de més transcendència d'aquesta Departament. La destinació de recursos econòmics, humans i d'infraestructures explica per si sola la seva importància. Som conscients que el Govern de la Generalitat ha realitzat esforços, però encara som a mig camí. La massificació de les nostres presons, les deficiències sanitàries i assistencials i la no obtenció de graus acceptables de reinserció són elements que justifiquen un nou impuls en la política penitenciària a Catalunya. L'administració penitenciària a Catalunya ha de respondre principalment a la necessitat de preservar les condicions mínimes per a la dignitat dels presos i la seva rehabilitació.

Les propostes per a la propera legislatura s'orienten vers aquests tres àmbits:

Àmbit de noves inversions

La política de noves infraestructures de la Generalitat ha d'afrontar, d'una banda, el creixement de la població reclusa -el total a Catalunya s'eleva a 6.200 presos- i, de l'altra, a l'absència de noves inversions en la passada legislatura.

- Construcció d'un nou centre penitenciari, les característiques del qual s'haurien de cenyir a ser construït prop de Barcelona, a tenir una cabuda mitja-alta, continuar amb la forma modular, disposar dels serveis assistencials que requereix un centre d'aquestes característiques i dels que es necessiten per a la coordinació amb la resta. La seva funció principal seria la d'acollir els presos preventius i la de reservar un mòdul per a dones. La seva entrada en funcionament hauria de comportar el desmantellament de la presó Model de Barcelona i la de Wad-Ras.
- Construcció d'un nou centre a Girona. Aquest nou edifici comportaria la substitució dels actuals centres de Girona i Figueres.
- Mentre esperem allò que estableixi el nou Codi Penal pel que fa a la majoria d'edat penal, el Govern de la Generalitat hauria d'elaborar un Pla d'actuació per a acolliment, custòdia i rehabilitació dels joves que cometin actes penats. Aquest Pla haurà de comportar el tancament de la pressió de la Trinitat.
- Construcció d'un pavelló psiquiàtric.
- Reestructuració de les infraestructures actuals i futures en instal·lacions apropiades per acollir els interns classificats en règim obert, les internes que són mares i amb infants al seu càrrec i els sentenciats a arrestos de cap de setmana.

Àmbit per a la reinserció real

Les presons no han de servir només per complir les penes de privació de llibertat, sinó que han de servir per complir la funció social de rehabilitació i reinserció a la societat. Per tant, cal impulsar el compliment de les penes alternatives a la presó. És en aquesta línia ,i amb l'experiència que ens dóna a Catalunya disposar de l'exercici des de 1984 de la com-

petència en presons (l'única comunitat autònoma), apostem:

- Per la signatura d'un conveni de col·laboració entre els jutjats de vigilància penitenciària i les juntes de règim dels centres. Aquesta plataforma permetria fer un intercanvi d'idees sobre permisos, graus, alternatives al compliment de presó...
- Creació gradual i generalitzada d'equips multidisciplinaris. Aquests equips estarien formats per funcionaris de vigilància, caps d'unitat, educadors, assistents socials i altres tècnics especialitzats. Aquests nuclis de corresponsabilització servirien per al tractament d'aspectes com els beneficis penitenciaris, emissió d'informes consultius...
- Reforma i adequació del Centre d'Inicatives per a la Reinserció. Els canvis en aquesta empresa pública han de ser de gran abast. S'ha d'ampliar la subvenció que rep de la Direcció General, s'ha d'activar la política de col·laboració amb empreses a partir, si fa falta, d'incentius de la pròpia Generalitat cap aquestes empreses.

Les finalitats d'aquesta reforma del CIRE se centren en l'ampliació del nombre de presos ocupats, l'aprenentatge d'un ofici, la percepció d'un sou digne i l'augment de possibilitats de trobar feina després de la presó.

- Un nou impuls al Servei d'Assistència d'Orientació Social (SAOS) i al Servei d'Orientació Judicial (SOJ). S'han d'intensificar els recursos econòmics i de personal en aquests serveis.
- Elaboració d'un pla de tractament de la sida a les persones catalanes. El fet que el 55% dels presos catalans siguin portadors de virus d'aquesta malaltia comporta que l'Administració hagi d'engegar una política integral per afrontar aquesta greu problemàtica. La construcció de noves instal·lacions sanitàries (no n'hi ha prou amb el pavelló de l'hospital de Terrassa o amb el conveni signat amb Sant Joan de Déu) i la implantació del compliment de les penes en centres terapèutics han de ser els eixos centrals d'aquest pla.
- El tractament de les toxicomanies també requereix un esforç administratiu especial. Si partim de la base que el consum de drogues a les presons catalanes no ha baixat, i si també es té en compte la seva connexió amb el fenomen de la sida, s'ha d'arribar a la conclusió que també cal una actuació global decidida. Aquesta política ha d'afrontar el tràfic d'aquestes substàncies en les presons -i en alguns casos amb la connivència d'algun funcionari-, la necessitat de vertebrar una assistència sanitària adequada (el pres toxicòman és abans un malalt que un pres) i, finalment, s'ha d'ampliar l'experiència del Centre Pilot de Quatre Camins (DAE) i els convenis amb associacions titulars de centres especialitzats.
- Creació d'un servei específic de reinserció social. Malauradament, la mateixa realitat social, que ha portat el pres a la presó, perviu en l'etapa de després de la presó. És per aquest motiu que el seguiment i l'ajuda al pres *a posteriori* es fa imprescindible. Aquest servei hauria de disposar de pisos d'acollida, hauria de fer passos d'intermediació laboral, etc.

Àmbit del funcionariat

- Formació adequada i específica al personal penitenciari. D'aquesta forma es fa necessària la creació d'un Centre d'Estudis Penitenciaris que depengui de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya.
- Reconeixement per part de l'Administració de les malalties de caire professional (*burn out*, depressions, hepatitis B...).
- Regulació de la segona activitat al cos de funcionaris de presons.
- Voluntat de posar fi a l'interinatge i a l'autoformació d'aquest cos.

2.4.6.2 Direcció General de Dret i Entitats Jurídiques

ERC valora positivament l'orientació legislativa del departament en relació amb el desplegament del nostre dret civil. Amb les possibilitats que permet l'Estatut a partir de l'enunciat *desenvolupament, conservació i modificació del dret propi*, les orientacions sorgides del Simposi de Dret Civil de Catalunya i de la més o menys permissió en aquest apartat competencial del Tribunal Constitucional, s'ha aconseguit vertebrar un cos jurídic prou important que, amb la tècnica de les lleis especials i la posterior recopilació, permetrà retornar a Catalunya -si no hi ha un canvi jurisprudencial del TC- la possibilitat d'autoafirmar-se a partir d'un dret privat propi.

Tanmateix ERC proposa un seguit de novetats legislatives que s'haurien d'escometre en aquesta propera legislatura:

- Elaboració i aprovació d'un Codi de Família. En aquesta nova llei s'ha de produir l'actualització dels preceptes de l'actualsCompilació que hi fan referència per acollir supòsits de fet i realitats socials noves, i recopilar les diverses lleis sectorials que ara existeixen. Un dels fenòmens que s'ha de regular definitivament en el nostre dret és el de les parelles de fet siguin heterosexuals o homosexuals (cal recordar que seria necessària la complementació amb la legislació de l'Estat). Pel que fa a les relacions patrimonials entre cònjuges s'opta per canviar el règim legal supletori de separació de béns per injust.
- Elaboració i aprovació d'un Codi Patrimonial. La conveniència d'elaborar una llei catalana que tingués de comú denominador totes aquelles relacions econòmiques amb efectes jurídics, i amb la possibilitat de regular totes les novetats que contínuament es produeixen en la nostra societat, és, al nostre entedre, del tot real.
- Elaboració i aprovació d'una llei d'acadèmies catalanes.
- Elaboració i aprovació d'una llei sobre les urbanitzacions privades de Catalunya.
- En l'apartat d'Entitats Jurídiques, alguns fets relacionats amb el control dels protectorats d'algunes fundacions aconsellen modificar la Llei de Fundacions Privades, en el sentit d'ampliar i intensificar aquest control perquè no es produeixin supòsits d'opacitat legal i de simulació.

2.4.6.3 Direcció General de Relacions amb l'Administració de Justícia

Ja que Catalunya no té la possibilitat d'estructurar-se judicialment d'una forma autònoma, ERC reivindica les competències de què es gaudien, per exemple, amb l'Estatut de Núria, que ens permetria disposar del Tribunal de Cassació. El Pacte per la Sobirania ens hauria de permetre d'aconseguir una administració de justícia pròpia.

Amb tot, ERC planteja un seguit de qüestions, la resolució de les quals entenem que són urgents:

- Normalització lingüística en l'Administració de Justícia. Tot i que el Departament ha realitzat en els dos darrers anys uns esforços pressupostaris importants (que se centren molt en els usuaris), és evident que el català no ha adquirit la condició efectiva de llengua oficial. És en aquest sentit que primer cal la modificació de la Llei Orgànica del Poder Judicial per concretar que les actuacions judicials i que els documents en català tindran, d'entrada, plena validesa i eficàcia, i per concretar explícitament que els jutges, magistrats i la resta de personal judicial també usaran la llengua oficial de la comunitat. En segon lloc, i pel que fa a la provisió de jutges i magistrats, s'ha de declarar que, abans de la provisió del lloc, han de tenir coneixement suficient de la llengua pròpia de la comunitat autònoma.

Al mateix temps, s'ha de demanar a totes les administracions implicades que posin tots els mitjans materials i humans per al reciclatge del seu personal.

El mateix s'ha de dir dels Col·legis d'Advocats, ja que aquests són en molts casos -per allò que no volen perjudicar el client- un dels principals agents en el bandejament del català. Mai, en cap cas, l'ús de la llengua catalana ha de representar la suspensió del procediment o el retard d'aquest. La petició de traducció significa una vulneració manifesta del principi d'igualtat davant la llei.

- Desenvolupament òptim de la judicatura arreu del territori català. L'absència de jutges titulars o la insuficiència d'infraestructures fa que la justícia es retardi exageradament en moltes poblacions. La Direcció General ha de vetllar perquè en cas de falta de jutges titulars o de saturació se'n puguin nomenar de provisionals, i en cas de falta de jutjats s'ha de procedir a l'ampliació o construcció de nous (com els casos de Mataró, Tremp, Puigcerdà, Reus...)
- S'ha de procedir sense dilacions als traspassos de tot el personal al servei de l'Administració de justícia a la Generalitat.
- S'ha d'ampliar el programa de pràctiques a totes les universitats catalanes que disposin d'estudis de dret.
- S'ha de seguir impulsant i, fins i tot, ampliar la política de beques als opositors de jutges i fiscals a Catalunya

2.5 Inserir Catalunya directament a Europa i al món. Avançar cap a la sobirania

2.5.1.Completar l'Estatut

L'Estatut d'Autonomia aprovat el 1979 encara no està complert per la sistemàtica oposició dels governs de Madrid, ja siguin d'UCD o del PSOE-PSC, a transferir les competències, amb l'excusa que eren de l'Estat segons la seva interpretació. L'ambigüitat constitucional i estatutària facilita qualsevol maniobra dilatòria. En qualsevol cas, en relació amb les transferències, la postura d'ERC és:

1. **Prioritat en les transferències sòcio-econòmiques**

De les 60 i escaig transferències pendents, ERC creu que cal donar prioritat a aquelles de continguts sòcio-econòmic que permetin a la Generalitat gestionar aquells aspectes que afecten directament el benestar i la riquesa dels seus ciutadans. Competències del camp laboral, de serveis i del camp de la potenciació de l'economia productiva.

2. **Prioritat en la liquidació les restes d'administració perifèrica**

L'Estat hauria de traspassar ja les restes de competències de diversos ministeris, com el de cultura, per tal que sigui la Generalitat l'administració única en la majoria d'àmbits.

3. **Obertura de nous àmbits competencials no previstos en l'Estatut**

Caldria ja avançar en la línia d'ampliació de competències per la via de l'article 150.2 de la Constitució, especialment en aquelles que afecten les infraestructures del país.

4. **Cal que el Govern central revisi les lleis orgàniques que han laminat competències ja cedides**

Es el cas de la Llei de bases de règim local de l'any 85, la Llei d'Hisendes locals del 88, la Llei d'ordenació i d'assegurança del 84, la llei de la funció pública, la Llei de Demarcació i Planta, la Llei de cossos i forces de seguretat de l'Estat i lleis ordinàries com la Llei de Costes i la llei de Ports.

5. **Cal que el Govern signi decrets que desencallin la possibilitat de competències previstes i que han entrat en via morta negociadora**

Per exemple, el Decret de creació de l'arxiu provincial de Barcelona; el Decret atorgant les funcions d'expedició de títols acadèmics a les CA o el Decret de reorganització de l'Institut Social de la Marina: serveis socials i formació de la gent del mar, per transferir-lo a les CA.

6. **ERC reclama un calendari precís que majoritàriament**

s'ha de complir a l'any 1995 o a principis del 96

Tenint en compte que la majoria de qüestions estan encallades per les resistències que continua havent-hi des dels ministeris i els seus alts càrrecs a continuar transferint poder a les CA Des d'aquest punt de vista no s'ha notat cap canvi des del suport de CiU al govern de Felipe González. Per tant, tot el que no sigui desencallat en el present any cal atribuir-ho a la manca de voluntat política de l'anterior majoria PSOE-CiU a Madrid.

7. **És lamentable que sigui un comitè d'enllaç partidista CiU el qui, sistemàticament, hagi decidit les prioritats negociadores abans d'haver reunit el ple de la Comissió Mixta de Transferències estat-Generalitat**

Aquestes són algunes transferències pendents de negociació:

Agricultura, ramaderia i pesca

- Es proposa administració única.
- Serveis i funcions en matèria de pesca.

Benestar Social

- Gestió del 0,52 % de l'IRPF destinat a associacions i fundacions sense ànim de lucre.
- Ampliació de les funcions transferides de l'INSERSO: programes de termalisme social i vacances de gent gran.
- Funcions relatives a la prestació social substitutòria.
- Ampliació de funcions i mitjans transferits en matèria de promoció pública de l'habitatge (RD 2626/82): rehabilitació d'habitatges de patronats locals.

Comerç, consum i turisme

- Paradors de turisme (estan intentant passar-ho a societat anònima sense participació de les autonomies).

Cultura

- Es reclama administració única.
- Patrimoni documental de la Generalitat situat al Archivo Histórico Nacional de Salamanca.
- Registre de la propietat intel·lectual.
- Funcions assignació de l'ISBNN i de l'ISNN.
- Museu arqueològic de Tarragona.

Ensenyament

- Expedició de títols acadèmics i professionals.
- Beques dels ensenyaments no universitaris.
- Gestió de la convalidació de títols estrangers.
- Subvencions corresponents a educació compensatòria, ensenyaments artístics, escoles viatgeres, formació permanent d'adults, ajuts per a llibres de text i material didàctic i altres.
- Subvencions del Consell Superior d'Esports corresponents a les federacions esportives.
- Subvencions corresponents a la construcció d'instal·lacions esportives, formació de professors especialitzats i dotació de material esportiu per a centres docents.

Governació

- Funcions relatives al trànsit: formació, autoescoles, permisos de conduir, sancions, gestió administrativa, auxili sanitari i serveis policials.
- Serveis i funcions relatives a les juntes de seguretat local, seguretat privada, registres control violència, espectacles esportius,i uniformitat policies locals.
- Salvament marítim.
- Butlletins oficials província.

Indústria i energia

- Programa industrial tecnològic i mediambiental (PITMA).
- Registre de benzineres.
- Funcions en matèria d'explosius i pirotècnia.
- Funcions en matèria de promoció del comerç exterior (FOCOEX)(P).
- Pla d'actuacio tecnològica (PATI).
- Pla de normalització industrial (ENOR).
- Participació de representants de la Generalitat a empreses públiques ENDESA (ENHER, FECSA), RENFE.

Justícia

- Ampliació de funcions de RD 966/90 (mitjans materials i econòmics de les fiscalies i Registre Civil).
- Funcions relatives a les oficines notarials i registrals.

Medi ambient

- Organismes d'investigació de medi ambient.
- Centre d'Investigació Energètica, Mediambiental i Tecnològica (CIEMAT).
- Ampliació de les funcions transferides pel RD 2.496/83 en matèria d'impactes ambientals, protecció i millora del medi ambient, policia d'aigües, infraestructura urbana de sanejament i qualitat d'aigua, residus hospitalaris i d'origen agropecuari i resta de funcions en matèria de gestió del medi ambient (territorialització de subvencions, etiqueta ecològica, etc.)
- Gestió ambiental de les centrals energètiques no nuclears.

Política territorial i obres públiques

- Autopistes A-19, A-17, A-7, B-30 i A-2.
- Ports de Barcelona i Tarragona.
- RENFE al territori de Catalunya (rodalies i línia de Tremp).
- Carreteres de l'Estat a Catalunya.
- Aeroports de Barcelona, Girona, Reus, la Seu d'Urgell i heliports.
- Organismes d'investigació en matèria d'obres públiques (CEDEX).

Sanitat

- Inspecció indústria farmacèutica i productes farmacèutics i similars (cosmètica) d'importació.

- Metges i residents interns (MIR) i especialitats.
- Organització de serveis mèdics d'empresa.

Seguretat social

- Institut Social de la Marina.
- Mútues patronals d'accidents de treball i malalties professionals.
- Titularitat dels bons transferits de la Seguretat Social
- Institut Nacional de la Seguretat Social (INSS).
- Gestió del règim econòmic de la Seguretat Social(tresoreria general).
- Gerència d'informàtica de la Seguretat Social (GISS).
- Intervenció general de la Seguretat Social (IGSS).

Treball

- Institut Nacional de l'Ocupació (INEM), política d'ocupació, formació i subvenció.
- Inspecció de treball i Seguretat Soccial.
- Centres nacionals, escoles-taller i cases-ofici.
- Centre d'Investigació i Assitència Tècnica de Barcelona.
- Gestió del Fons de Garantia Salarial (FOGASA)

Universitats i recerca

- Universitat nacional d'educació a distància
- Beques d'ensenyaments universitaris
- Investigació (Inclou miniseris d'Educació, indústria i Energia, Obres públiques, Transports i medi ambient, i sanitat i consum)

Immigració

- Programes destinats a la integració de l'immigració extracomunitària.

Administració de l'estat

- Desaparició dels governadors civils i substitució per un funcionari.
- Presència de Catalunya en la política exterior comunitària i en la reforma del Senat.

2.5.2 Aprovar un nou Estatut Nacional d'Autonomia

Com ja s'ha escrit en el pròleg ERC es compromet en la propera legislatura a promoure el suport de la resta de forces polítiques per redactar un nou estatut nacional d'autonomia que comportaria competències exclusives en la majoria de terrenys, com es reclama al llarg de tots els apartats del programa.

Assenyalaríem com a punts a destacar:

1. Les competències dels àmbits sòcio-econòmics.
2. Les grans infraestructures.
3. La justícia i la seguretat.
4. Un règim de concert fiscal.
5. La presència en les decisions de la UE.
6. La coordinació amb Països Catalans.

Punts que ja estan desenvolupats en altres punts del programa, excepte els dos darrers que desenvolupem més endavant.

2.5.3 Construir una nació de ciutadans sense exclusions

El procés de descolonització de l'anomenat Tercer Món sovint ha estat estrictament formal, reduint-se a l'àmbit polític i deixant de banda l'econòmic. Les antigues colònies han continuat patint, després d'una independència sovint feta a desig i mesura de les antigues metròpolis, el manteniment de l'espoliació dels seus recursos i una total dependència econòmica, generant una pobresa i misèria de la qual només escapen unes petites minories benestants.

L'elevada natalitat d'aquests països, unida a la baixa esperança de vida, provoca cada cop més l'exili econòmic de milers de persones, particularment joves, que es veuen atretes per la imatge d'opulència i benestar dels països desenvolupats.

Catalunya, emmarcada en l'àrea de l'Europa Occidental, és una de les zones receptores d'aquests milers d'immigrants o exiliats econòmics, que són desaprensivament utilitzats com a exercici laboral de reserva tot aprofitant-se, en uns casos, de la seva manca de documentació i, gairebé sempre, de la seva necessitat d'acceptar qualsevol mena de treball i condicions laborals.

La desestructuració social existent al nostre país, amb l'existència d'importants bosses de pobresa, porta a una part dels amplis sectors marginats cap a activitats delictives. En aquesta situació de desesperació, a cavall de la fam i l'amenaça d'expulsió, és fàcil que hi caigui també una part constatable, sempre molt minoritària, de la immigració. En aquest context, la immigració pot ser utilitzada per fugir d'estudi tot intentant amagar les raons últimes del problema, que no són altres que la segregació i les desigualtats econòmiques i socials.

Les actituds racistes i xenòfobes que perillosament i, per sort, de forma localitzada apareixen en el si de la nostra societat,són un perill potencial que cal prevenir en tant que hi ha sectors socials i fins i tot polítics previsiblement interessats a atiar.

El fet que Catalunya estigui mancada de sobirania política ens priva de tenir una legislació sobre immigració que asseguri el respecte als drets humans, econòmics i socials dels immigrants, tot possibilitant alhora la seva natural integració en el si de la nostra col·lectivitat nacional.

Malgrat les limitades competències del marc legal actual, la Generalitat ha de vetllar perquè s'asseguri escrupolosament el respecte als drets humans de tots els ciutadans que viuen a Catalunya, sigui quina sigui la seva situació legal, posant al seu abast tots els serveis socials que calgui. Els treballadors immigrats, en general, pateixen greus problemes com ara la dificultat d'aconseguir permisos de treball, habitatges dignes, escolarització adequada per als seus fills, la impossibilitat d'accedir a prestacions econòmiques,

el difícil accés al coneixement i aprenentatge de la llengua catalana, etc.

ERC és conscient que cal establir una política sobre immigració en una doble direcció: d'una banda, ajudar els països del Tercer Món per impedir que els seus ciutadans hagin d'exiliar-se per motius econòmics, i de l'altra, garantir que aquells que s'estableixin a Catalunya, igual que els ciutadans del nostre país, puguin viure-hi dignament i sense cap mena de discriminació, formant part d'una nació de ciutadans. ERC proposa, doncs:

1. Que la Generalitat de Catalunya forci el marc legal i elabori una política global i pròpia sobre immigració.
2. Que la Generalitat inclogui en les seves prestacions socials i econòmiques tots els residents al nostre país, independentment del seu origen i de la seva situació legal. En conseqüència, des d'un punt de vista dels serveis socials, no s'ha de distingir entre inmigrant i no inmigrant sinó, com amb la resta de població, entre persones amb dèficits socials -i que necessiten un suport institucional- i persones que es poden considerar plenament integrades.
3. Elaborar, per part del Govern, guies en diferents idiomes, que informin de tots els serveis que tenen a la seva disposició els immigrants i les minories ètniques.
4. Garantir un habitatge digne als immigrants recents. Concedir un percentatge dels habitatges socials a immigrants i minories ètniques, amb ajuts per a la seva adquisició. S'haurà de col·laborar, per a aquesta finalitat amb els municipis afectats, associacions d'immigrants i de minories ètniques i altres ONG.
5. Igualment, facilitar l'allotjament en unes condicions dignes als treballadors estrangers de temporada, tot actuant conjuntament totes les administracions implicades, associacions empresarials i sindicats.
6. Crear equips de treball dependents del Departament de Sanitat que tractin la problemàtica de l'atenció sanitària de la població immigrada.
7. Que la Generalitat doni suport a les institucions no governamentals que treballen en el camp de la inmigració i la lluita contra el racisme i la xenofòbia
8. Establir ajudes per tal que les associacions d'immigrants i minories ètniques desenvolupin activitats culturals i cíviques.
9. Establir ajudes per a cooperatives i autoocupació d'immigrants.
10. Que la Generalitat potenciï un ensenyament basat en la democràcia i la tolerància, que respecti la diversitat cultural i alhora ofereixi a tots els ciutadans els elements necessaris per al coneixement de la llengua i la cultura pròpies del nostre país.
11. Impulsar campanyes periòdiques adreçades a tota la població contra el racisme, la xenofòbia i la intolerància..
12. Promoure la participació del professorat en programes de reciclatge per adaptar-se a la formació intercultural, en especial en zones amb un alt índex d'alumnes d'origen immigrat.
13. Creació del Consell Català de la Immigració, com ja han proposat els sindicats majoritaris, amb la participació de la Generalitat, els ajuntaments amb més població immigrada, les associacions d'immigrants, els sindicats i les ONG. El Consell serà un organisme consultiu que haurà de ser escoltat en totes les qüestions que afectin la població resident estrangera. A més, tindran facultat per promoure campanyes i activitats pròpies, per la qual cosa hauran de tenir competències i financiació concreta.
14. Potenciar l'ajuda al Tercer Món, d'acord amb el que estableix l'apartat *Cooperació Internacional* d'aquest mateix programa.

2.5.4 Afavorir la confluència dels Països Catalans

Barcelona, ja s'ha dit en el pròleg, podria coliderar l'eix mediterrani. I dins de l'eix mediterrani caldria vertebrar els Països Catalans. Les universitats, per sort, estan fent passos de gegant en la coordinació, i la consciència està posant les bases comunes a partir d'obres enciclopèdiques que va començar fa anys Folch i Guillén en el camp del medi natural i han continuat amb posterioritat enciclopèdies de geografia, de cultura i ara la d'Història social i política dels Països Catalans, sense oblidar el paper precursor de l'Enciclopèdia Catalana. Però queda molt camí per córrer.

ERC vol un model federal de Països Catalans, però reconeix que serà democràticament la població de cada territori la que decidirà l'objectiu i *el tempo*.

Mentrestant som partidaris de:

1. Desactivar la batalla lingüística i traspassar el tema als científics.
2. Accentuar els acords i les relacions en el camp econòmic i de projecció europea.
3. Programar coordinadament productes turístics i culturals
4. Incentivar la permeabilitat social: intercanvis escolars, de grups d'esplai, d'entitats culturals, de grups artístics i musicals; emprendre una campanya d'agermanament entre ajuntaments valencians, illencs i catalans.
5. Avançar en l'espai comunicacional, col·laboració TV3-Canal 9; producció àudio-visual conjunta.
6. Potenciar lligues esportives.
7. En algunes d'aquestes àrees seria més digerible per als valencians enfocar-ho obert al conjunt de l'antiga Corona d'Aragó; per tant incloent-hi la comunitat autònoma d'Aragó. La idea permet calmar la por de sectors de capes mitjanes valencianes al projecte polític de Països Catalans i alhora no deixa penjats els catalanoparlants aragonesos de la franja.

L'objectiu polític ha de ser la supressió de l'article de la Constitució que prohibeix la federació de comunitats autònomes.

2.5.5 Política exterior de Catalunya

El nostre objectiu és que Catalunya assoleixi una polí-

tica exterior independent que respongui a la seva personalitat pròpia. Malgrat que la política exterior és competència exclusiva dels estats, les intervencions d'ERC al Parlament de Catalunya aniran encaminades a defensar un model propi de política exterior, buscant totes aquelles vies que permetin superar els possible impediments jurídics.

La internacionalització irreversible de l'economia, la política i la cultura ha fet emergir una societat internacional del tot interdependent. En un context com aquest, tan profundament internacionalitzat, no hi ha possibilitats d'exercir les competències d'autogovern i, menys, avançar cap a la independència, sense poder establir relacions exteriors sense intermediaris.

L'activitat internacional de la Generalitat fins ara consolida una imatge internacional de Catalunya, en els terrenys econòmic, polític i cultural, que no correspon a la realitat. Aquesta activitat s'ha basat, sobretot, en tres grans eixos: les relacions comercials amb regions europees d'estructura econòmica i industrial semblant -els quatre motors d'Europa...-, la participació activa en algunes estructures regionals europees -particularment a l'Assemblea de les Regions d'Europa (ARE)- i finalment en l'activitat exterior del mateix president, a través dels seus viatges.

Pel que fa als *Quatre motors* (Llombardia, Rhone Alps, Baden Wurtemberg) cal dir que malgrat que són regions que tenen certes similituds en l'estructura econòmica i industrial amb Catalunya, la seva realitat nacional no es diferencia de la de l'estat on pertanyen. Mentre es promouen relacions amb aquestes regions, s'han deixat de banda les possibles relacions amb països de forta personalitat nacional i també econòmica com Escòcia, Flandes o el Quebec.

L'ARE, club que reuneix presidents regionals i autonòmics, ha estat sovint sobredimensionada en els mitjans de comunicació en detriment d'organismes públics europeus, com el recentment creat Comitè de les Regions, òrgan oficial de la Unió Europea. A l'hora de la veritat, aquesta mena d'organismes són promocionats més pel fet de qui és el president, que no pas per la seva importància real.

La promoció exterior del president de la Generalitat es basa, primordialment, en un vessant econòmic i de lluïment personal i, per tant partidista, i s'obvia el vessant político-institucional de reconeixement internacional.

A l'hora d'afrontar una política de caràcter exterior relacionada amb la realitat catalana cal tenir present alguns elements que ens diferencien d'altres exemples i ens condicionen aquestes relacions.

Tal com es planteja l'actual marc de la Unió Europea, es converteixen els territoris fronterers en peces fonamentals del procés europeu. La interrelació territorial, per sobre de divisions que estan cridades a desaparèixer aviat, és un factor de relació que ja ha de ser tingut en compte i utilitzat ara, i més encara en el cas català amb un mateix poble encavalcat sobre una frontera.

Cal no oblidar, també, que existeixen, arreu del món, veritables comunitats catalanes, desassistides de protecció institucional directa, en la seva condició de catalans. Aquesta colònia aplega catalans de primera, segona i tercera generació, fills de l'exili polític o de l'emigració econòmica. Agrupada per iniciativa pròpia en centres i casals, ha conservat, enmig de dificultats, la llengua, la identitat cultural i la voluntat nacional. És, doncs, una plataforma magnífica de penetració en els països respectius i de representació nacional indirecta, avui pràcticament desaprofitada i en condicions preocupants.

D'altra banda, el creixent interès internacional per la llengua i la cultura catalanes, en universitats i entitats culturals diverses, no troba satisfacció en els organismes culturals de l'Estat espanyol. Aquests tan sols projecten a l'exterior de l'Estat, i en sostenen amb cabals públics la difusió i l'ensenyament, la llengua espanyola i la cultura oral o escrita que es vehicula en castellà.

Es fa imprescindible, doncs, de defensar, també a l'exterior, els interessos materials i culturals de Catalunya, des de les pròpies institucions, davant el desinterès, la ineficàcia i la inoperància, en aquest terreny, de les institucions públiques de l'Estat espanyol.

Per contra, les actuals delegacions oficials catalanes ja establertes en diverses ciutats americanes, europees i asiàtiques, han centrat la seva activitat exclusivament en l'àmbit de la promoció econòmica, comercial i industrial, àmbit fonamental però insuficient per salvaguardar els interessos generals del país a l'exterior.

Per tal de cobrir adequadament les necessitats inajornables d'una política exterior pròpia, ERC sosté les propostes següents:

2.5.5.1 Política exterior de Catalunya

1. Creació de la Secretaria General de Relacions Exteriors de la Generalitat de Catalunya, organisme institucional responsable de coordinar i impulsar la política exterior de Catalunya, en tots els àmbits. Aquesta Secretaria General restarà adscrita, directament, al Departament de Presidència.
2. Creació de Delegacions Generals de Catalunya, organismes de representació institucional de la Generalitat de Catalunya a l'exterior, dependents de la Secretaria General de Relacions Exteriors.
3. Les delegacions generals vehicularan, en l'àmbit geogràfic que els sigui assignat, tota mena d'activitats, tràmits i informacions relatives a Catalunya i als seus interessos, en les funcions, competències i atribucions de què disposi la Generalitat en el seu territori. Hauran de disposar de la seva pròpia seu, normalment a la capital de l'estat on s'ubiqui la delegació, si bé també podran obrir-se'n en altres ciutats del mateix estat.
4. Establiment de la figura del delegat general de Catalunya, com a primer responsable de la Delegació General respectiva i màxim representant institucional de la Generalitat, en el territori de la seva competència.
5. Les delegacions generals, a més del delegat general i del personal administratiu i de serveis imprescindible, comptaran, necessàriament, amb un agregat d'afers culturals i amb un agregat d'afers econòmics.

6. Les oficines unidepartamentals obertes en l'actualitat per la Generalitat en diverses ciutats d'arreu del món hauran de convertir-se en delegacions generals i assumiran la totalitat de funcions que els corresponen.
7. El Govern de Catalunya procedirà a l'obertura de delegacions generals en aquelles capitals on sigui del tot imprescindible, per als interessos generals del país, mantenir-hi oberta una representació institucional. Es tindrà en compte, en aquest cas, principalment, la importància de les relacions econòmiques en qualsevol àmbit (indústria, turisme, comerç, etc.), i l'interès universitari per la llengua i la cultura catalanes i l'existència, en el país corresponent, d'una colònia catalana nombrosa i estable.
8. En els casos en què no sigui possible l'obertura o bé el manteniment d'una representació catalana pròpia, la Generalitat de Catalunya podrà nomenar representants propis en les ambaixades i consolats de l'Estat espanyol, amb autonomia d'actuació i dependència directa del Govern català, per als afers econòmics i comercials, turístics, culturals, lingüístics, esportius i de recerca científica i tecnològica. Aquests representants rebran el nom de delegats de Catalunya.
9. Presència de la Generalitat de Catalunya en tots els fòrums i organitzacions internacionals, de qualsevol ordre, i adhesió a tots els acords i tractats que puguin contribuir a la construcció d'àmbits polítics més amplis i d'un món més just i solidari. Exigir la presència de Catalunya en tots aquells organismes internacionals als quals l'Estat espanyol estigui adherit (ONU, Consell d'Europa, CSCE...).
10. Creació de la Ràdio Exterior de Catalunya, emissora polilingüe de caràcter públic, dependent de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.
11. Consolidar i generalitzar la difusió dels mitjans àudiovisuals públics catalans arreu del món via satèl·lit.
12. Proposar al Principat d'Andorra la col·laboració habitual en política exterior i la utilització conjunta dels mecanismes de què Andorra disposa en tant que estat amb reconeixement internacional.
13. Comunicar als governs de la resta dels Països Catalans totes aquelles iniciatives de caràcter internacional que emprengui la Generalitat de Catalunya, tot oferint-los la possibilitat de realitzar-les conjuntament. Demanar-los la reciprocitat d'aquesta iniciativa.
14. Aprovació de la Llei de reconeixement de la catalanitat exterior, relativa a les comunitats catalanes de l'exterior, als seus membres i a la seva xarxa associativa. Establiment dels seus drets i funcions en els diversos àmbits, com a part integrant del poble català.
15. Programa de suport social als sectors de tercera edat de l'emigració i l'exili catalans, que inclogui mesures de repatriació amb accés a residències del país, en els casos necessaris.

2.5.5.2 Unió Europea

16. Participació de la Generalitat de Catalunya, directament, en totes les negociacions que es duguin a terme, dins la Unió Europea, concernents a matèries sobre les quals exerceix plens poders, mitjançant representants propis al si de les delegacions de l'Estat espanyol, mentre no hi sigui possible un altre tipus de participació.
17. Fomentar la democratització de les institucions europees i el seu apropament al ciutadà, a través de mecanismes que facilitin l'accés dels ciutadans a la informació, i fomentant el debat públic sobre les institucions europees.
18. Participar activament i amb transparència com a Govern català en el Comitè de les Regions. Impulsar el debat que tendeixi a la reforma de la seva estructura perquè esdevingui un senat territorial europeu.
19. Proposar la constitució de circumscripcions electorals úniques per a les eleccions al Parlament Europeu coincidents amb les realitats nacionals d'Europa.

2.5.5.3 Cooperació internacional

L'actual situció de desequilibri existent al món, amb un nord ric i poderós i un sud subdesenvolupat i dependent, no és un fet aliè a la societat catalana. En tant que poble situat en el marc dels països rics, no podem obviar aquesta realitat ni desentendre'ns de les possibles solucions.

El nivell competencial dels poders públics catalans tampoc no ha de ser una excusa per no col·laborrar amb l'anomenat Tercer món, sinó que cal tenir present que, siguin quines siguin les competències que té cada institució, sempre hi ha vies directes o indirectes de sumar esforços.

En aquest sentit proposem:

1. Destinar, d'acord amb les recomanancions de les Nacions Unides, l'1% dels ingressos propis anuals de la Generalitat a cooperació amb els països en vies de desenvolupament. La totalitat d'aquesta partida serà gestionada per la Secretaria General de relacions exteriors a través d'un servei destinat a la cooperació.
2. Prioritzar la concertació amb organitzacions no governamentals (ONG) dedicades a la cooperació, amb contractes transparents i sota una supervisió i avaluació constants per part del Govern. Donar preferència a aquells projectes que promoguin el desenvolupament econòmic, cultural o social d'una zona determinada, amb ple respecte a la idiosincràsia dels seus habitants i del medi ambient.
3. Modificar el recentment creat Consell Català de Cooperació, per tal de garantir-hi la plena participació de les ONG, dels moviments populars, dels ajuntaments i de la Generalitat. Aquest Consell ha d'encarregar-se de supervisar, avaluar i impulsar la política catalana de cooperació.
4. Engegar iniciatives per sensibilitzar la ciutadania en aquest camp. Donar una especial prioritat al treball a les escoles.
5. La Secretaria General d'Exteriors coordinarà totes les inciatives relacionades amb la cooperació que iniciïn altres departaments, amb l'objectiu de concretar una autèntica política integral de cooperació.
6. La Secretaria General eleborarà informes anuals sobre l'activitat que desenvolupa, d'acord amb el Consell

Català de Cooperació i els presentarà al Parlament.

7. ERC, tot i defensar una acció solidària generalitzada, prioritza la cooperació amb els pobles del Magrib i l'Àfrica subsahariana, per raons de proximitat geogràfica i històrica i per la transcendència en relació amb Europa de la situació d'aquests pobles. També amb aquells pobles afectats per desastres fruit de l'opressió nacional o del colonialisme.

Contractes Comarcals

Alt Camp

1. Infraestructures

1.1 Comunicacions

- Traçat del TGV paral·lel a l'autopista.
- Millora de la carretera Valls-Picamoixons.
- Millora de la carretera Valls-Puigpelat. Variant de Puigpelat.
- Eliminar els punts negres a les carreteres de la comarca, sobretot la cruïlla d'entrada a Alcover venint de Valls.

1.2 Mitjans de comunicació

- Cablejar la ciutat de Valls.
- Incrementar el suport a la premsa comarcal i local en català.

1.3 Equipaments sanitaris

- Construir centres ABS a Alcover, el Pla i Vila-rodona.
- Pius Hospital de Valls: assumir els compromisos ja donats de subvencions a fons perduts i contribuir al bon funcionament del centre.

1.4 Equipaments culturals

- Rehabilitació i recuperació de la Biblioteca Popular de Valls, en el marc de l'homenatge nacional a Prat de la Riba.
- Participar en l'obertura del Teatre Principal de Valls, i integrar-lo en la programació de la xarxa de teatres públics de Catalunya.
- Col·laborar en els diversos equipaments culturals en marxa: Museu d'Alcover, Museu Casteller de Valls.
- Recuperar i tirar endavant el projecte del Parc Identirama, al Pla de Santa Maria, integrant-lo dins la ruta del Císter com un itinerari pedagògic obert a totes les escoles de Catalunya.

1.5 Altres equipaments

- Construcció de la depuradora d'aigües urbanes de Valls.
- Reforma i adequació a les necessitats actuals de la depuradora del polígon industrial de Valls.
- Gasificació de la comarca.

2. Ordenació territorial i administrativa

2.1 Consell Comarcal, subcomarques i mancomunitats

- Impuls polític del Consell Comarcal de l'Alt Camp: augment de recursos, ubicació de la seu al casc antic de Valls, assumpció de competències en detriment de la Diputació i delegacions territorials de la Generalitat. Definitiva posada en marxa de la gestió dels residus: planta de compostatge, deixalleria comarcal...

2.2 Descentralització de la Generalitat, delegacions

- Instal·lació a Valls de l'oficina comarcal de la Generalitat, un organisme que estalviï viatges i pèrdues de temps als ciutadans de l'Alt Camp davant els diversos òrgans de la Generalitat, ara amb seu a Tarragona.

2.3 Seguretat pública

- Pla de substitució de la Guàrdia Civil pels Mossos d'Esquadra a tota la comarca de l'Alt Camp. Construcció de la caserna dels Mossos a Valls. Reconeixement de Valls com a ciutat fundadora dels Mossos.

3. Sectors de producció i medi ambient

3.1 Indústria

- Impuls i promoció de les superfícies industrials de l'Alt Camp: Valls, el Pla... Creació de sòl industrial a Alcover.
- Política industrial decidida: vivers d'empreses i/o indústries a Valls, el Pla i Alcover.
- Control mediambiental rigorós. Ajudar les empreses a millorar la gestió dels seus residus.
- Transparència i rigor en les indústries més contaminants, com CATOR.

3.2 Serveis

- Protecció del petit i mitjà comerç davant les grans superfícies.

3.3 Agricultura

- Impuls del moviment cooperatiu i de les denominacions de qualitat i d'origen que difinguin els productes de la terra.
- Foment de la formació professional continuada, de la millora tecnològica i de les noves tècniques i conreus alternatius.
- Política de la vinya i del vi ferma en defensa dels pagesos.
- Col·laboració estreta i franca amb la Unió de Pagesos, com a representant majoritària del sector.

3.4 Turisme i oci

- Impuls de l'agroturisme en el marc de la ruta del Císter i a les zones rurals més despoblades (Querol, el Pla de Manlleu...).

4. Serveis culturals i esportius

4.1 Cultura

- Suport decidit i augment de recursos per als centres d'estudis locals i comarcals: IEV, Centre d'Estudis Alcoverencs.

- Política cultural que fomenti les manifestacions i iniciatives pròpies de la comarca, tot evitant que la Casa de Cultura de Valls tendeixi a substituir la iniciativa social.

4.2 Normalització

- Delegació comarcal de la DGPL que possi en marxa un pla pilot de normalització de la petita i mitjana indústria de la comarca.
- Ubicació d'un tribunal de la Junta Permanent de Català a Valls.

4.3 Ensenyament

- Construcció amb les màximes garanties de qualitat dels equipaments previstos al mapa escolar.
- Flexibilitat en l'escoralització del tram 12-14 anys, de manera que les escoles de la comarca que així ho manifestin puguin mantenir els alumnes d'aquesta edat al mateix centre.
- Escolarització fins als 16 anys a Alcover.
- La construcció d'un nou centre de secundària a Valls no ha de comportar el tancament de l'edifici actualment destinat a l'IB Narcís Oller. Cal una oferta de tres centres de secundària a Valls: els dos actuals més el de nova construcció.
- Un dels tres centres, a més, ha d'acollir l'escola d'idiomes i la seu comarcal de la Universitat Oberta de Catalunya.
- En un futur, i si la baixa de la natalitat així ho confirma, un dels tres centres de secundària es pot reconvertir en seu d'alguna facultat o escola universitària de la URV. En tot cas, s'ha de preveure la necessitat d'implantar estudis de caràcter universitari a Valls.

4.4 Esports

- Equipaments esportius a tots els pobles, incloent-hi piscina, pista poliesportiva i vestuaris.
- En col·laboració amb l'Ajuntament de Valls, enllestir la zona esportiva del Fornàs.

5. Serveis socials i joventut

5.1 Jubilats

- Xarxa de casals d'avis i llars de jubilats a totes les poblacions de la comarca.
- Assumpció d'una part del dèficit de la Residència Alt Camp.

5.2 Marginació

- Conveni de col·laboració amb la fundació Casa Caritat i els serveis socials de l'Ajuntament de Valls.

5.3 Immigració

- Creació del centre d'informació i acolliment de l'immigrant a Valls.

Alt Empordà

1. Infraestructures

1.1 Comunicacions

- Arranjament de la carretera entre la Jonquera i Roses per l'Albera, a fi de potenciar la comunicació amb els pobles del vessant sud de l'Albera (Campany, Rabós, Garriguella, Espolla, Palau).
- Obrir el pas de la carretera de la Vajol a les Illes.
- Desdoblament de la carretera Figueres-Roses.
- Arranjament de la carretera N-2 a Maçanet de Cabrenys.
- Millora de la xarxa telefònica per evitar els col·lapses estiuencs.
- Eliminació del pas a nivell de la Renfe a Figueres (Figueres-Roses).
- Arranjament de la carretera de Llançà a Portbou.
- Construcció d'una parada xàrter del TGV a Figueres.

1.2 Equipaments socials

- Creació d'un centre de rehabilitació de toxicòmans.
- Creació d'un asil d'avis a Castelló.
- Desbloquejar la problemàtica de la llar d'avis Gomis d'Agullana.
- Crear àrees bàsiques de salut a les viles i els pobles on encara no es disposi d'aquest servei.

1.3 Equipaments culturals

- Potenciació de la formació professional a la comarca a través de la creació de les infraestructures necessàries.
- Construcció d'una nova escola a Roses.
- Construcció del cinquè institut a Figueres.
- Creació d'una escola universitària a Figueres.

2. Sectors de producció

2.1 Agricultura i pesca

- Cal que des del Consell Comarcal es realitzin programes d'informació i ajut als pagesos, sobretot als petits pagesos.
- És necessari donar solucions al problema de la pesca, sobretot a Llançà, el Port de la Selva i Roses, i a la problemàtica de l'anxova de l'Escala, afectats per la sobreexplotació i la mala negociació amb la Unió Europea.
- Cal establir polítiques d'ajut per als conreus tradicionals i fomentar el cooperativisme entre els pagesos.
- Fomentar la concentració de les cooperatives vinícoles per tal d'evitar-ne la desaparició.

- Considerar l'oli de l'Alt Empordà una marca de qualitat.
- Potenciació dels polígons industrials de Figueres i el Far-Vilamalla.

2.2 Turisme

- Cal establir les mesures necessàries per allargar la temporada turística als mesos d'hivern, per a la qual cosa cal promoure nous incentius que no siguin el mar i la platja.
- Potenciar el turisme de la tercera edat.
- Potenciar la imatge general de la Costa Brava.
- És necessari fer entrar la comarca en el programa INTEREC (UE) d'ajut als municipis pirinencs per al turisme rural.
- Potenciació, amb els controls de qualitat i quantitat adequats del turisme rural.
- Impulsar la ciutat de Figueres com a centre comercial natural.
- Cal iniciar una política concreta pel que fa al comerç que permeti la convivència harmònica de les grans àrees comercials i els comerços tradicionals de la comarca.

3. Medi ambient

- Repoblació forestal de l'Albera, amb espècies autòctones (roure, alsina...).
- Confecció d'un pla per evitar els incendis forestals a la comarca i avaluació de la proposta de crear una zona de prevenció d'incendis al llarg de la zona llindant amb la Catalunya Nord.
- Potenciació i màxim ajut oficial al Centre de Reproducció de Tortugues de l'Albera, com a principal centre d'estudi i ajuda d'aquesta espècie d'Europa.
- Protecció del Cap de Creus com a reserva natural de la biosfera.
- Neteja dels boscos i expansió de la ramaderia.

4. Cultura

- Creació de casals de cultura a les poblacions on encara no n'hi hagi per tal de facilitar l'associació entre els joves i la gent gran.
- Ajudar i fomentar els grups de teatre local.
- Donar una solució definitiva al destí del llegat Dalí i del castell de Sant Ferran de Figueres.

Alt Penedès

1. Infraestructures

1.1 Comunicacions

- Reivindicar la ràpida construcció de les variants de Vilafranca i Santa Margarida i els Monjos, a la carretera N-340.
- Reivindicar la gratuïtat de l'autopista A-7, el pagament de la qual -com el de totes les autopistes dels Països Catalanans- constitueix un greuge per a tots els ciutadans.
- Potenciar les comunicacions ferroviàries, per tal que converteixin l'actual línia de Barcelona-Sant Vicenç de Calders en un veritable metro interurbà.
- Continuar amb la demanada, encara desatesa, de la construcció, a les sortides de Gelida i Sant Sadurní d'Anoia de l'autopista A-7, d'un vial d'accés en direcció Tarragona.
- Potenciar al màxim l'eix Vilanova-Vilafranca-Igualada.

1.2 Mitjans de comunicació

- Coordinar i fomentar la interrelació entre les emissores de ràdio municipals de la comarca (tant de l'Alt Penedès com de tot el Gran Penedès).
- Avançar cap a l'obejctiu de crear una ràdio pública penedesenca.
- Potenciar les televisions locals ja existents a l'Alt Penedès.
- Promoure una política de connexions i de producció de programes comuns fins a arribar a una veritable TV del Penedès, pública i descentralitzada.

1.3 Equipaments sanitaris

- Pressionar al Servei Català de la Salut per la necessitat del Servei d'Urgències de Pediatria i d'UVI del nou Hospital Comarcal.
- Necessitat d'una residència geriàtrica, i també del centre de dia a les dependències de l'antic Hospital Comarcal a Vilafranca del Penedès.

2. Ordenació territorial i administrativa

- Supressió de les províncies i transferències de competències als consells comarcals.
- Promulgació d'una Llei de Regions (vegueries) de Catalunya que inclogui una regió del Penedès, integrada per les comarques de l'Alt Penedès, el Baix Penedès i Garraf.

3. Sectors de producció

3.1 Agricultura

- Mantenir el sector primari, i més concretament l'activitat vitivinicola, com a eix definitori de l'economia comacal; tota política d'implantació industrial a la comarca ha de ser compatibilitzada amb aquesta preponderància.
- Treballar perquè la denominació Penedès sigui reconeguda

com a denominació preeminent -signe d'identificació inequívoc d'un microclima específic, d'un paisatge concret i d'una qualitat fora de dubtes.

3.2. Indústria

- Denunciar la tendència del Govern de la Generalitat, amb la inhibició de les cúpules comarcals de CiU i del PSC, de convertir el Penedès en zona d'expansió i descongestió del cinturó industrial del Llobregat.
- Proposar la planificació i reglamentació del futur industrial de la comarca amb els paràmetres següents:
  - Limitació quantitativa de les àrees de sòl industrial a oferir a tota la coamrca.
  - Limitació qualitativa dels sectors d'activitat industrial a implantar, concendint prioritat als d'alta tecnologia, serveis i derivats del sector primari comarcal, i descartant les indústries nocives, contaminants o perilloses.

3.3 Turisme

- Explotar al màxim les possibilitats de l'agroturisme i de les residències cases de pagès, que poden obrir noves perspectives per a la comarca.
- El Penedès ha de ser venut com una part d'una oferta compacta de turisme cultural (caves a Sant Sarduní, centre històric i Museu del Vi a Vilafranca, llegat de Pau Casals al Vendrell, etc.).

4. Ensenyament

- Transformació de l'Escola Intermunicipal de Sant Sadurní d'Anoia en un institut d'ensenyament mitjà.
- Beques per a menjadors escolars per a tots els municipis de la comarca.

5. Medi ambient

- Elaboració d'un pla general comarcal de sanejament de les conques fluvials, amb una inexcusable referència a la del riu Anoia i el Pantà de Foix, que incorpori mecanismes efectius de control i verificació.
- Exigir que les empreses elèctriques i altres indústries, que poden trobar-se a l'origen dels incendis compensin adequadament els municipis afectats pel mal que han provocat.
- Exigir d'aquestes empreses, de cara al futur, l'adopció de totes les mesures necessàries per evitar riscos.
- Extremar des dels ajuntaments i des del Consell Comarcal les polítiques preventives i l'acció del voluntariat a partir, principalment, de les agrupacions de defensa forestal.

6. Cultura

- Creació de casals de cultura als diferents pobles de la comarca per fomentar la relació entre els habitants i potenciar l'activitat cultural de la zona.

7. Serveis socials

- Augmentar el pressupost que el Consell Comarcal ha destinat fins ara als serveis socials comarcals perquè han estat insuficients per pal·liar els problemes reals, i fer una tasca preventiva, ja que qualsevol opció d'esquerres ha de garantir assistència i prestacions justes i suficients per a tothom, i també prevenir les situacions de marginació.

8. Esport

- Promoure l'esport popular com a mitjà per aconseguir una qualitat de vida.
- Promocionar l'esport dins els col·lectius de discapacitats físics i psíquics d'una manera rigorosa, oferint-los les diverses possibilitats, tant de lleure com de competició.

Alt Pirineu

El Pla Territorial de Catalunya, pel qual el Principat queda dividit en un seguit d'àrees de planificació que en el futur podrien constituir la base de la divisió regional o en vegueries, va ser rebut de manera molt crítica per totes les forces polítiques de l'Alt Urgell. Aquest model territorial ha confirmat l'evidència que la Generalitat de Catalunya no té la més mínima intenció de reconèixer l'especificitat sòcio-econòmica de les comarques del quadrant nord-occidental de Catalunya per mitjà de cap entitat territorial. És a dir que la regió de l'Alt Pirineu, que hauria d'integrar la Vall d'Aran i les comarques de l'Alta Ribagorça, els Pallars Jussà i Sobirà, l'Alt Urgell i la Cerdanya, reivindicada unànimement des de la transició per totes les forces polítiques al Pirineu, és més lluny que mai.

El 1936, la Generalitat republicana va dividir Catalunya en 38 comarques i nou regions. La regió novena aplegava la Vall d'Aran i les comarques del Pallars Jussà i del Sobirà i l'Alt Urgell; la Cerdanya formava, juntament amb el Ripollès i Osona, la regió sisena. Els objectius de la divisió territorial del 1932 eren establir una divisió que possibilités una administració democràtica, descentralitzada, propera al ciutadà, efectiva, competent i reequilibradora del territori en substitució d'una divisió provincial ineficaç al servei d'un estat centralista.

La divisió territorial republicana es basava en quatre nivells administratius (autonòmic o central, regional, comarcal i municipal) que funcionaven com un tot. D'acord amb el principi de subsidiaritat cap nivell admi-

nistratiu superior no hauria de fer-se càrrec de res que pogués efectuar-se des d'un nivell inferior, és a dir, més proper al ciutadà.

La realitat actual és tota una altra. No hi ha un sistema d'administració descentralitzat i escalonat (Barcelona, regions, comarques, municipis). Barcelona és el centre absolut, on les províncies no se sap gaire què hi pinten, amb unes comarques que, mancades d'una estructura regional que les ampari, depenen gairebé exclusivament de Barcelona, i amb uns municipis que s'agafen allà on poden. La descoordinació entre administracions és la norma.

La incorporació al Pla Territorial de Catalunya de les comarques de l'Alt Pirineu a l'àrea de Lleida és un pas enrera. Malgrat el precedent de la regió pirenenca de l'any 1936, malgrat els moviments ciutadans dels anys setanta i vuitanta (Grups de l'Alt Pirineu) que exigien un enfocament global per tal de solucionar els problemes d'una muntanya marginada i malgrat l'existència d'una Llei d'Alta Muntanya catalana, i també malgrat l'entrada en funcionament dels consells comarcals de muntanya, molt abans de l'aprovació de les lleis de comarcalització, sembla que per la Generalitat de Catalunya les comarques pirinenques encara siguin menors d'edat.

Haurem de recordar que l'Alt Pirineu continua sent a Catalunya una àrea marginada on un de cada cinc pobles és abandonat, on encara hi ha pobles sense llum, telèfon públic, xarxa de sanejament o carretera asfaltada. És cert que al Pirineu només hi viu l'u per cent dels catalans, però també ho és que aquest u per cent gestiona el 20% del territori de Catalunya i que els pirinencs viuen marginats en unes comarques riques en recursos (aigua, energia, neu, fusta, ramaderia), que sovint s'aprofiten en benefici d'altri. L'Alt Pirineu és una àrea sòcioeconòmica homogènia amb una problemàtica específica. Així fou reconegut l'any 1936 i així fou confirmat per la Llei d'Alta Muntanya. Per què ara no?

Ara com ara continua sense existir a Catalunya una política de muntanya integrada. No hi ha una Direcció General de la Muntanya. Els plans comarcals de muntanya derivats de la Llei d'Alta Muntanya, es van elaborar des de Barcelona, sense la participació de la població afectada. La política de muntanya a Catalunya s'ha fet tard, des de Barcelona, sense destinar-hi els recursos suficients, sense una concepció global de la problemàtica de la muntanya. Més per obligació que no pas per convicció.

L'Alt Pirineu es troba en un moment decisiu. Les comarques de muntanya han de fer front al repte de transformar una economia de muntanya fonamentada quasi exclusivament en la ramaderia, en una economia diversificada amb un enorme potencial de creixement en el camp del turisme.

Lleida i l'Alt Pirineu continuen tenint interessos i problemàtiques diferents. L'economia pirinenca no té una orientació estrictament provincial (especialment el turisme va molt més enllà), i la importància ecològica i social de l'Alt Pirineu és d'àmbit nacional català. No sembla, doncs, que el manteniment camuflat d'una relació de caràcter provincialista, que històricament no ha afavorit l'Alt Pirineu, pugui ara solucionar els problemes que acabem d'esmentar.

Contracte amb l'Alt Pirineu

1. Per una autèntica política de muntanya.
- Ens cal una autèntica política de muntanya integrada, que preservi el medi físic de muntanya i la millora de les condicions de vida dels seus habitants.
2. Creació d'una vegueria de l'Alt Pirineu.
- La creació d'una vegueria de l'Alt Pirineu, amb tractament especial de la identitat aranesa, representaria un pas endavant qualitatiu de gran transcendència per al futur col·lectiu.
3. Aplicació d'un pla plurianual.
- Aquest pla garantiria que tots els nuclis de població del Pirineu tindrien coberts els serveis mínims essencials (electricitat, telèfon, sanejament, etc.) abans de la fi de segle.
4. Aplicació de plans especials
- Realització de plans especials per a l'Alt Pirineu, per part dels responsables de Sanitat, Ensenyament, Cultura, Política Territorial i Obres Públiques, Comerç i Turisme, etc.
- A unes necessitats sanitàries, forestals i ramaderes, de turisme de muntanya, de millora de l'hàbitat rural, d'ensenyament, de comunicacions, etc. diferenciades de la resta del país, hi haurien de correspondre lògicament una sèrie de polítiques sectorials també diferenciades, en la línia que impera als països alpins.
- Desenvolupament d'un programa generós de turisme verd i d'una autèntica política forestal.
- Foment decidit de la modernització de les estructures agràries.

Anoia

1. Comunicacions

- Autovia Igualada-Cervera. El Parlament de Catalunya s'ha manifestat a favor de la construcció ràpida i ha optat pel desdoblament de la N-1. El Ministeri de Madrid ha optat per l'alternativa nord, és a dir fer una nova carretera. De moment, per,ò la carretera no està feta. Construir aquesta carretera és prioritari.
- Carretera C-1412. Falta acabar el tram de Copons a Jorba. I també el tram els Prats de Rei-Torà.
- Via de circumval·lació de la Conca d'Òdena. Aquest eix afecta les poblacions d'Igualada, Santa Margarida de Montbuí i Vilanova del Camí.
- Eix Transversal. Actualment s'està treballant en el tram de Manresa a Sant Pere Sallavinera. Falta el tram fins a la N-I, Autovia Igualada-Cervera.

- Falta acabar l'eix Vilafranca-Igualada-Manresa. Via indispensable per comunicar les comarques centrals del Principat. Només hi ha construït el tram d'Igualada a Capellades.

2. Equipaments sanitaris

- La fusió de la Mútua Igualadina i de l'Hospital Comarcal d'Igualada, que s'ha vengut com una millora del servei amb el nom de Fundació Sanitària d'Igualada, ha fet que els usuaris dels serveis sanitaris hagin de patir llargues llistes d'espera. Resultat: els professionals descontents i els usuaris mai servits.
- Privatitzar els Centres d'Atenció Primària (CAP) no és la solució per a un servei eficaç i col·lectiu.

3. Serveis socials

- A banda dels serveis socials dels municipis de la comarca englobats sota la coordinació del Consell Comarcal (UBASP), encara hi ha duplicitat de serveis amb les oficines de Benestar Social. (A Igualada hi ha tres oficines de Serveis Social). Cal fer el traspàs i l'aplicació de la Llei de Descentralització de l'abril de 1994, ben feta i amb l'aportació econòmica necessària.
- Programa i projecte d'integració i suport a les famílies immigrants i d'altres ètnies.
  La Generalitat hi ha dedicat alguns petits recursos, però pocs.

4. Medi ambient

- Cal un abocador comarcal i una planta de compostatge.
- Cal dotar al Consell Comacal del traspàs econòmic per tirar endavant tota la recollida i acabar les deixalleries que estan programades.
- Reforestació de boscos cremats.
- Control efectiu dels abocaments al riu Anoia.
- Control dels purins i granges. Subvencions eficaces reals i ràpides per solucionar aquest problema.

5. Ensenyament, cultura i esports

Cultura

Pel que fa a la cultura, des d'un àmbit comarcal cal potenciar la coordinació entre les diferents instal·lacions museístiques de la comarca. Concretament a Igualada, cal accelerar l'acabament de les obres del Museu Comarcal, que ha de ser l'eix vertebrador de la política de museus a l'Anoia. Cal també insistir en l'apropamet de l'activitat cultural a tots els sectors de la ciutat

Esport

El principal problema de l'esport escolar de base està en l'organització dels Jocs Esportius Escolars d'àmbit comarcal. Cal posar en funcionament efectiu el Consell Esportiu per a l'organització d'aquests jocs, ja que en l'actualitat tota l'organització recau en l'Ajuntament d'Igualada a través del seu Patronat d'Esports. Cal una implicació més gran dels pobles de la comarca en la planificació de l'esport escolar.
A l'Estadi atlètic d'Igualada falta encara col·locar el tartan a les pistes, i l'adequació de les instal·lacions esportives escolars per a la utilització del conjunt de la població.

6. Agricultura

- Cal prendre mesures concretes per tal d'evitar el despoblament dels petits nuclis rurals.
- Cal que la Generalitat busqui alternatives de conreu als cereals.

7. Indústria

Pràcticament tota la indústria està centrada en la Conca de l'Anoia. Les iniciatives empresarials parteixen o bé de la iniciativa privada o bé dels governs municipals. Cal una veritable implicació del govern dels país que doni suport a les iniciatives dels empresaris Falta un programa comarcal de perspectiva de futur i de distribució industrial, no només s'han de dissenyar polígons industrials sobre el mapa. Els terrenys dels polígons són cars i depenen de l'Institut Català del Sòl. Seria bo que es busquessin maneres d'implica-hi els ajuntaments.

Bages

1. Infraestructures

1.1 Comunicacions

- Desdoblament de l'Eix del Llobregat: en règim d'autovia i optant per la solució més respectuosa amb el paisatge.
- Variant de Súria: accelerar-ne els tràmits i executar l'obra.
- Carretera Manresa-Igualada-Vilafranca: necessària per reequilibrar part de la Catalunya interior. Estudiar-ne el traçat i optar pel que sigui més respectuós amb l'entorn.
- Autopista Terrassa-Sallent: peatge tou per al tram de Terrassa a Manresa. Gratuït des de Sant Vicenç fins a Sallent. Establiment d'un enllaç a Abrera.
- Eix Transversal: acabament de les obres al seu pas pel Bages. Compensació de l'impacte ambiental.
- Trens de Manresa a Barcelona (Renfe i Ferrocarrils de

la Generalitat): horaris competitius, periodicitat més elevada en les hores punta i un trajecte de no més d'una hora entre Manresa i Barcelona.

- Pla de vies alternatives entre poblacions de la comarca: més atenció per a les vies que no siguin carreteres, camins, senderes..., per possibilitar l'accés a peu, en bicicleta...

1.2 Equipaments

- Ensenyament secundari: pla de construcció d'instituts públics per posar en marxa la reforma: Sant Vicenç de Castellet, Artés, Santpedor, Navarcles-Sant Fruitós. Obres de acondicionament a la resta.
- Eliminació de barreres arquitectòniques en tots els edificis que depenen de la Generalitat de Catalunya al Bages.
- Pla de construcció d'habitatges públics als diferents pobles de la comarca.

2. Ordenació territorial i administrativa

- Densenvolupament del Pla General Territorial de Catalunya: capitalitat per a Manresa en serveis descentralitzats: Ensenyament, Sanitat, Agricultura, Cultura...
- Elaboració d'un Pla Territorial parcial del Bages, que ordeni el territori i estableixi els diferents nuclis i sectors urbanístics, industrials, paisatgístics...
- Creació de la Delegació d'Ensenyament per a la Catalunya Interior.

3. Medi ambient i sectors de producció

3.1 Medi ambient

- Parc Natural de Montserrat
  a) Gestió com a parc natural: creació d'una oficina informativa; il·luminació nocturna; protecció davant del foc; impuls d'estudis naturalistes; creació d'eines per a l'educació ambiental...
  b) Ampliació d'Espais d'Interès Natural del Pla de Bages: estudi als aiguamolls (Santpedor), etc.
- PEIN del corredor natural del meandre de Castellball: Connexió del Parc de Sant Llorenç del Munt i l'Obac amb el Parc de Montserrat.
- Arbres i arbredes d'interès comarcal: catalogació i conservació (a l'empara del Decret 47/1988).
- Rumans de les mines de sal: estudi i projectes per a la seva transformació o desaparició.
- Construcció de depuradores. Culminar el pla establert: depuradores de Monistrol, de Moià, de Sant Fruitós-Navarcles-Santpedor i de Castellbell-Sant Vicenç.
- Boscos de ribera: pla per a la seva rehabilitació, dins d'un pla general de rehabilitació dels rius Cardaner i Llobregat.
- Prevenció i extinció d'incendis: pla de millora: més suport a les ADF; cos de bombers forestals, millor equipament als bombers. Pla de revisió de línies elèctriques i de control d'abocadors incontrolats. Pla de senyalització dels boscos (utilització de mitjans informàtics: CITA).
- Contaminació acústica: prevenció i esmorteïment: sòl de les noves comunicacions; pantalles acústiques...

3.2 Agricultura i ramaderia

- Alternatives als cultius tradicionals: estudi de les possibilitats de l'agricultura biològica.
- Pla de millora dels camins rurals i infraestructures per als nuclis rurals.
- Escola de Formació Professional Agrària: acceleració de la posada en marxa.
- Regadius del Bages: impulsar un pla per al seu estudi i conservació.
- Ramaderia: creació d'un organisme de control comarcal que fos estricte pel que fa a l'alimentació del bestiar.

3.3 Indústria

- Municipis afectats per la crisi: municipis miners. Pla de reestructuració: revitalització industrial, instal·lació de noves indústries, diversificació.
- Petites i mitjanes empreses. Pla de serveis: sòl industrial, connexió a les vies de comunicació (eixos, autopista), ajut per a la promoció exterior, tractament de residus, creació d'un centre de serveis a les empreses, suport als serveis d'automatització i informatització, laboratori d'homologació de qualitat...
- Establiment d'una central integrada de mercaderies.

3.4 Serveis

- Promoció turística de la comarca: suport a iniciatives i estudis.
- Turisme alternatiu: agroturisme, cicloturisme, esports d'aventura... Suport a iniciatives de promoció i creació.

4. Serveis culturals i esportius

4.1 Ensenyament

- Mapa escolar. Atendre les propostes comarcals: cinc instituts a Manresa, millorar la planificació de la FP, creació de noves places de llars d'infants públiques, creació i posada en funcionament dels mòduls de garantia social...
- Creació d'una escola oficial d'idiomes al Bages.
- Establiment a Manresa de la Delegació d'Ensenyament per a la Catalunya Central: Bages, Berguedà, Anoia, Solsonès i Osona.
- Conservatori de Música de Manresa: aportació econòmica de la Generalitat que sigui suficient i que no gravi l'economia de l'Ajuntament de Manresa.
- Estudis universitaris. Estudi de noves carreres: educador social, segon cicle de carreres tècniques, estudis

mediambientals... Residències i infraestructures per als estudiants. Abonaments especials per als estudiants en els transports públics.

4.2 Cultura

- Suport a l'Arxiu i al Museu Comarcal. Millora de les infraestructures.
- Pla de biblioteques i museus comarcals.

4.3 Sanitat

- Reforma de l'Assistència Primària: posar en funcionament totes les àrees bàsiques de salut de la comarca. Construcció dels CAP pendents.
- Reordenació sanitària de Manresa: compliment puntual dels compromisos contrets per l'Administració.

4.4 Serveis socials

- Unitats bàsiques d'assistència al servei primari: consolidar les plantilles i el servei. Ampliació de la partida pressupostària. Millora del conveni amb el Consell Comarcal.
- Coordinació de serveis socials entre la Generalitat, el Consell Comarcal i els municipis.
- Mesures de control sobre la immigració il·legal. Suport a immigrants i famílies.

4.5 Seguretat ciutadana

- Desplegament dels Mossos d'Esquadra a la comarca i coordinació amb les policies locals. Substitució dels cossos de seguretat estatals.

Baix Camp

1. Infraestructures

El Baix Camp disposa d'una important façana litoral amb població creixent i una zona de muntanya en procés real de despoblació i de conversió en zona de segona residència.

Les comunicacions de mar a muntanya poden millorar molt i s'ha de pressionar per accelerar una profunda renovació de les carreteres de comunicació amb Falset (N-420) i dels dos accessos a les Muntanyes de Prades, des de Maspujols en direcció a la Mussara, i des de les Borges del Camp i el Priorat nord.

2. Ordenació territorial i administrativa

Fins ara, la planificació i l'actuació de l'Administració catalana ha tendit a desmembrar les comarques de la històrica Regió IV, sense criteris clars d'ordenació territorial. Cal reconèixer la unitat d'actuació respecte als problemes del Baix Camp, el Priorat i la Ribera d'Ebre i tots els vincles que uneixen la seva població.

3 Sectors de producció i medi ambient

El Baix Camp és una comarca que pateix enormement la crisi del monoconreu de l'avellaner. Mentre que al litoral la gent ha pogut dedicar-se a altres activitats econòmiques, a l'interior significa l'empobriment i l'abandó de terres i municipis. Cal una defensa i reconversió de l'agricultura com a mesura per mantenir el mínim equilibri territorial avui existent. S'ha de millorar la política d'ajuts, promocionar adequadament les denominacions d'origen i de qualitat com a forma d'aconseguir preus dignes per a productes de qualitat reconeguda, fets que ni els responsables polítics de CiU ni del PSC no han sabut fer fins ara.

Pel que fa a la indústria i l'economia productiva, les administracions han d'afrontar un estudi d'un model industrial racional de la comarca que ofereixi noves vies a una comarca amb dependència turística creixent i agricultura en crisi. Cal desmantellar completament la central nuclear Vandellòs I, tancada arran de l'accident de l'any 1989, i iniciar una reconversió econòmica de la zona que permeti posar fi a la dependència econòmica i industrial del segon grup nuclear de Vandellòs i que possibiliti promoure energies alternatives netes.

Pel que fa al turisme, cal analitzar detingudament l'evolució mantinguda els darrers anys en les dues zones, costanera i de muntanya. Pel que fa a la costa, s'ha d'invertir en la millora de la qualitat oferta, sobretot per recollir els millors efectes del parc Port Aventura. L'actuació ha de ser molt forta i agosarada a la zona de muntanya per desenvolupar les actuacions incipients. Lligar l'economia amb la protecció del medi mitjançant la creació del Parc Natural de les Muntanyes de Prades i el desmantellament del campament militar dels Castillejos oferirà nous i poderosos atractius per a un turisme respectuós i de qualitat.

Sens dubte, un dels principals reptes d'aquests propers anys és respectar i preservar el medi que envolta la segona àrea urbana de Catalunya, les comarques del Camp.

En aquest sentit, cal afrontar definitivament la depuració i el sanejament de les aigües, la correcta gestió i el control dels residus urbans i industrials, reduir-ne el volum creat i arribar a fer-ne desaparèixer el procés d'eliminació per incineració.

4. Equipaments

S'ha de desenvolupar una ambiciosa planificació dels equipaments necessaris per al desenvolupament col·lectiu

ciutadà, amb especial esment d'aquelles instal·lacions que adeqüïn la formació a les necessitats econòmiques reals de la comarca, des de l'ensenyament de primària fins a la universitat.
El paper primordial de Reus s'ha de reconèixer fent arribar a la ciutat els projectes promesos per la Generalitat i ara pràcticament retirats com sés l'Escola de Policia de Catalunya.
Quant a seguretat ciutadana, es fa imprescindible l'inici immediat del desplegament dels Mossos d'Esquadra a la comarca, i també la millora de la vigilància rural, especialment en temps de collita, coordinada amb ajuntaments i el Consell Comarcal.

Baix Empordà

1. Infraestructures, equipaments i serveis

Les comunicacions per carretera presenten el problema de la saturació durant bona part de l'any el el pas freqüent pel mig de les poblacions, fet que s'ha intentat alleugerir amb accions locals en forma de variants, generalment mal dissenyades i amb un fort impacte ecològic. La manca d'una acció general en aquest tema fa que les solucions parcials no siguin més que afegits.
Cal, doncs, vertebrar una xarxa de variants i accessos tenint cura que el spossible impacte en el medi ambient sigui mínim.

2. Sectors de producció

2.1 Agricultura, ramaderia i pesca

Els sectors agrícola i ramader, i també el pesquer, tenen prou importància a la comarca i pateixen els mateixos problemes que la resta del sector en l'àmbit nacional.
La immigració magrebina i africana reconeguda oficialment ha provocat l'aparició de brots racistes, el foment de l'economia submergida i un augment de la inseguretat ciutadana, a causa de la situació de precarietat en què es troba aquest segment de la població.
Les actuacions que caldrà dur a terme impliquen control dels contractes laborals i la creació, des del Consell Comarcal, de programes d'ajut i d'informació.

2.2 Indústria

La crisi industrial en el sector del suro i de la ceràmica exigeix una atenció especial en aquest tema. Localitats amb gran concentració industrial específica es troben constantment amenaçades pel desgavell econòmic, i per aquest motiu cal reactivar i facilitar la creació de sòl industrial en aquesta zona i promoure l'arribada de noves indústries alternatives.
El sector turístic, prou important en aquestes contrades, ha sofert en els darrers anys un canvi substancial. Després del creixement espectacular dels primers anys, la crisi dels últims temps ha produït una baixa de la demanda i deficiències en els serveis, cosa que ha motivat l'arribada d'un turisme amb poc poder adquisitiu. Com a contrapartida, el creixement dels camps de golf i ports esportius per potenciar un turisme selectiu no té res a veure amb les necessitats actuals. Cal, doncs, potenciar un turisme respectuós amb l'entorn.
El sector de serveis, per la seva bnda, ha augmentat notablement. La construcció d'habitatges de segona residència i de noves urbanitzacions i la concentració de nuclis comercials en unes àrees molt determinades han fet que bona part de la població depengui directament d'aquest sector, amb la problemàtica que això representa, a causa de la poca estabilitat laboral que comportaaquest tipus d'ocupació. És necessari, doncs, assegurar els mitjans adequats per a l'especialització d'aquest sector a través de programes de formació.

3. Medi ambient

La manca d'una planificació rigorosa i real de la problemàtica generada per l'eliminació de les deixalles, amb abocadors controlats totalment inadequats, ha facilitat l'aparició de nombrosos abocadors incontrolats i que no tenen res a veure amb una solució efectiva.
Al mateix temps, el boom turístic dels primers anys va motivar una degradació irreversible del medi ambient. Caldrà, doncs, assegurar les mesures necessàries per garantir el respecte a l'entorn.
Les nostres propostes concretes pel que fa a medi ambient són:

- Manteniment de la xarxa de carreteres secundàries.
- Millora de l'eix viari Caçà-la Bisbal.
- Creació de sòl industrial mancomunat a la conca de Riudaura (Santa Cristina, Sant Feliu, Platja d'Aro).
- Creació d'un centre d'acollida d'immigrants.
- Incentius fiscals (discriminació positiva) per als comerços i establiments hotelers que tenen obert tot l'any en els nuclis turístics.
- Coordinació de la promoció internacional i interna del turisme a la Costa Brava.
- Clausura de l'antic abocador de Solius.
- Aplicació de la legislació pel que fa al cabal d'aigua del riu Ter, que estableix que han de circular 3 metres cúblics d'aigua per segon instantàniament a l'altura de Torroella de Montgrí.
- Construcció urgent de l'auditori de música de la Costa Brava a Torroella de Montgrí tenin en compte la importància internacional del seu Festival Internacional de Música (que és membre de l'Associació Interncional de Festival que agrupa festivals tan importants com els de Salzburg, Verona, etc.) i la seva tradició musical.

Baix Llobregat i Hospitalet de Llobregat

1. Infraestructures

1.1 Comunicacions

Viàries

- Eliminació del peatge de l'autopista A-7.
- Finalització dels accessos de la A-16 i remodelació de la rotonda d'enllaç a la C-245 a Sant Boi i de l'entrada a Castelldefels.
- Instar el MOPTMA a començar la variant de la N-340.
- Instar el MOPTMA a ampliar de quatre a sis carrils el pont de Molins de Rei.
- Construir un pont sobre el Llobregat d'enllaç entre Santa Coloma i Molins de Rei.
  (Aquest projecte va lligat a la construcció de l'autovia del Llobregat, a la qual ERC s'hi oposa pel marge dret del riu.)
- Instar el MOPTMA a definir el projecte complementari de la Pota Sud.
- Construcció de la variant de la N-2 a Martorell.
- Paralització del projecte de IV Cinturó (entre Abrera i Olesa).
- Reconvertir l'actual C-245 en rambla urbana.
- Prolongació de la carretera des del Papiol fins al Vallès.

Ferroviàries

- Desdoblament de la via dels FFCC des de Sant Boi fins a Olesa.
- Soterrament de la via dels FFCC al seu pas per Pallejà i Sant Andreu.
- Impulsar el projecte de metro lleuger que unirà la Diagonal amb Sant Just, Esplugues, Sant Joan Despí, Cornellà i Sant Feliu.
- Instar el MOPTMA a tramitar urgentment el soterrament de la via de Renfe a Sant Feliu i a projectar el de Molins de Rei.
- Paralitzar l'arribada de l'AVE fins a l'aeroport.
- Eliminar els passos a nivell del Prat i dels camins agrícoles de Gavà de la línia de Renfe Barcelona-Vilanova.

1.2 Medi ambient

- Paralitzar el projecte de desviament del riu Llobregat.
- Reconvertir el Pla Delta en un pla de millora ecològica i de redistribució territorial sense ampliar el port ni l'aeroport.
- Construcció d'una xarxa de depuradores en comptes d'una macrodepuradora al tram final del Llobregat.
- Impuls de la recollida selectiva d'escombraries, tancament de l'abocador de Garraf i paralització del projecte de construcció de la major incineradora d'Europa als terrenys de la Zona Franca limítrofs amb el Prat.
- Exigir la construcció de depuradores a les indústries contaminants.
- Protecció de l'aqüífer del Llobregat, adquisició pública dels terrenys i protecció de les reserves naturals de la Ricarda i Remolar i millora del litoral pratenc i viladecanenc (evitant el procés de retrocés de costa).
- Ampliar el PEIN a zones del massís de Garraf-Ordal com els Reguerons o Can Dimoni. Vetllar per frenar la degradació de les zones d'influència de reserves naturals i per noves zones incloses al PEIN com La Murtra.
- Crear un banc de terres i evitar l'extracció incontrolada d'àrids.
- Impulsar el projecte de creació d'un Parc Agrícola al Delta.
- Paralització de la llicència d'explotació de les pedreres a Begues.
- Tancament del camp de tir de Gavà.
- Controlar més rigorosament la contaminació atmosfèrica de Sant Vicenç, Pallejà, Sant Andreu i Martorell.
- Crear una trama de corredors i camins verds i una sèrie d'itineraris per a vianants i ciclistes.
- Soterrament dels 260,5 km de les 35 línies d'alta tensió majors de 66 kw abans del 2010.

1.3 Transports

- Participació en una empresa pública (Autoritat Comarcal del Transport) que garantís una millor comunicació intercomarcal amb quatre línies troncals: el Prat-Castelldefels, el Prat-Collbató, Sant Just-Martorell i Molins de Rei-Cervelló.
- Exigir en la concessió de rutes les parades al nucli urbà i no a peu de carretera (Collbató).
- Instar Renfe a augmentar la freqüència de pas del metro regional.

1.4 Habitatge

- Creació d'un parc d'habitatges que satisfaci la demanda dels col·lectius amb dificultats d'accés a habitatges (socials per als més desafavorits i de lloguer per a joves).
- Increment dels ajuts públics per a la ehabilitació d'habitatges en zones deprimides o nuclis antics (Sant Boi o Martorell).
- Fomentar l'ús d'energies alternatives als parcs d'habitatge.

1.5 Mitjans de comunicació

- Subvencionar aquells mitjans que aportin sensibilitat comarcal a més de criteris de llengua.
- Instar els operadors amb concessió del MOPTMA a cablejar pobles de més de 3.000 habitants.

1.6 Equipaments sanitaris

- Construcció de l'Hospital de Sant Joan Despí i finalització del mapa sanitari d'ABS i CAP, sobretot a la part mitjana de la comarca (Pallejà, Corbera, Cervelló i Vallirana).

1.7 Equipaments esportius

- Potenciar l'existència d'una xarxa esportiva potent,

que garanteixi l'accés de tothom a l'esport. Falten poliesportius a gairebé tots els pobles de la comarca.

1.8 Equipaments culturals

- Construir (i instar la Diputació a col·laborar-hi) una xarxa de biblioteques i sales de lectura (el Papiol, Torrelles, Begues, Sant Climent, Viladecans, Pallejà, Castellví de Rosanes i Collbató no tenen un espai adequat).
- Construir museus o sales d'exposicions a Cervelló, Torrelles, Santa Coloma de Cervelló, el Papiol, Corbera, Abrera, Castellví i Olesa.
- Participació en la creació o rehabilitació de la xarxa de teatres i auditoris.

1.9 Equipaments educatius

- Construcció d'una universitat a la Colònia Güell (no simplement una extensió).

2. Sectors de producció

- Continuar la política de col·laboració amb el Consell Comarcal i el Consell Econòmic i Social per tal de reindustrialitzar la comarca.
- Millorar l'oferta de cursos de formació ocupacional a les ciutats de més de 25.000 habitants.
- Descentralitzar el Servei Català de Col·locació.
- Paralitzar les llicència a grans superfícies.
- Concedir ajudes a comerços ubicats en zones en procés de descomercialització.
- Protegir l'espai agrícola programat per tal de no construir més infraestructures i garantir l'estabilitat de la pagesia.
- Adequar l'oferta de sòl industrial a la demanda existent. Hi ha molts polígons buits actualment.
- Dotar pressupostàriament el Patronat de Turisme del Baix Llobregat.

3. Ordenació territorial i administrativa

- Constituir la comarca en una unitat de prestació de serveis.
  En l'actualitat no coincideixen les unitats sanitàries, urbanístiques, educatives, etc.
- Segregar la Palma de Cervelló.
- Traspàs de competències en matèria de Cultura, Indústria i Energia, Agricultura i Pesca i Turisme als consells comarcals.
- Substitució progressiva de la policia espanyola per Mossos d'Esquadra i tancament del quarter de Sant Andreu.
- Tancament dels tres quarters militars encara existents al Baix Llobregat i l'Hospitalet i recuperació dels espais per a usos públics. (Sant Boi, Gavà i l'Hospitalet)

4. Serveis socials i personals

- Millora de les xarxes d'urgència als centres hospitalaris comarcals.
- Ampliar la participació social en els afers sanitaris.
- Millorar la política d'inserció social i cultural dels immigrants.
- Subvenció per al Centre d'Estudis Comarcals i creació d'un premi de recerca científica.
- Dotar pressupostàriament els Equips d'Atenció a la Infància i Adolescència (EAIA).
- Dotar pressupostàriament els centres d'atenció als toxicòmans comarcals.
- Crear una xarxa de llars d'infants a la comarca.
- Vetllar per la descentralització dels serveis juvenils i dotar pressupostàriament els centres d'informació juvenils tant comarcals com locals.
- Completar la xarxa d'escoles d'adults i dotar-les pressupostàriament.

Baix Penedès

1. Infraestructures, equipaments i serveis

La zona del Baix Penedès comença a presentar una massificació important, ja que molts habitants de Barcelona han establert la segona residència en aquesta zona.
És en aquesta línia que l'autopista de Garraf (Barcelona-Coma-ruga) incrementarà encara més aquest trànsit i provocarà problemes, especialment al Vendrell, on s'agreujarà molt més l'embús circulatori que moltes vegades es crea a la ciutat. És evident, doncs, que és imprescindible la circumval·lació de la carretera de Valls, i que aquesta ha de ser una mesura paral·lela a l'acabament de l'autopista.

2. Sectors de producció

Un altre dels problemes importants en aquesta comarca és l'atur. Un atur propi d'una comarca no industrial, i on moltes de les feines que es troben són en el sector de l'hoteleria, cosa que implica feines de pocs mesos. Si bé la comarca té un nivell de vida més que acceptable, encara hi ha pendent resoldre els desequilibris que s'hi poden trobar. Així, mentre que el turisme és un dels motors de la comarca, la manca d'indústria implica poques possibilitats de trobar feina estable.
L'altra crisi greu de la comarca és la que fa referència a l'agricultura, i en aquest sentit eé lògic plantejar una solució global a la problemàtica d'aquest sector.

Barcelona

1. Barcelona, cap i casal

Barcelona, com a capital de Catalunya, no pot girar l'esquena al conjunt del territori nacional, ans al contrari: Barcelona ha d'ajudar al reequilibri i el desenvolupament de tot el nostre país. Barcelona s'ha d'obrir a tot Catalunya: amb bones comunicacions, amb bones inversions, amb bones relacions, amb la descentralització de les seves infraestructures. La projecció internacional de Barcelona de comportar l'increment de la projecció internacional del nostre país. Paral·lelament, Barcelona reclama un tractament específic de la Generalitat de Catalunya, que li permeti de fer front a les despeses de capitalitat, a la millora en l'atenció i prestació de serveis als ciutadans, i que estigui en consonància amb un model de país descentralitzat, basat en el principi de subsidiarietat que té en el municipalisme o poder local un dels seus principals pilars.

2. La Carta Municipal de Barcelona

Barcelona necessita una legislació específica que li permeti de fer front a les seves necessitats en matèria d'infraestructures i de gestió, en matèria de relació amb la seva aglomeració urbana i el conjunt del territori català, en matèria de representació i projecció internacional.

Aquestes lleis específiques s'agruparan en la Carta Municipal i atendran als criteris de racionalitat en la planificació i gestió d'infraestructures i serveis de l'àrea metropolitana, en un model respectuós de relació entre els municipis que la integren i en la preocupació per l'equilibri territorial, econòmic i social de Catalunya.

La Carta Municipal tanbé haurà d'establir les bases que permetin de fer possible una autèntica descentralització cap als districtes, i regular els mecanismes que facin possible una autèntica participació ciutadana en la presa de decisions municipals.

La Carta Municipal ha de tenir les atribucions que calguin per fer possible un funcionament àgil i eficaç dels serveis públics elementals.

- Col·laboració institucional tendent a fer possible una política de democratització de la cultura que posi a l'abast dels sectors més desfavorits el conjunt de l'oferta cultural.
- Constitució sense més dilacions d'una autoritat única del transport per a tota l'àrea metropolitana. Aprovació del bitllet únic.
- Realització d'una nova cimera institucional que arribi a nous acords pressupostaris i que permeti l'ampliació de la xarxa de metro de Barcelonna segons les necessitats globalment assumides per les diverses forces polítiques i que disposin d'un ampli consens ciutadà.
- Traspàs a l'Ajuntament de Barcelona de tota la gestió de benestar social i ensenyament primari, i aprovació de plans urbanístics. Municipalització de les despeses de funcionament de les escoles d'educació especial privades concertades, de la mateixa manera que es preveu en l'Escola Especial Pública.
- Col·laboració institucional amb l'objectiu de fomentar la creació d'habitatges de protecció oficial, tant de compra com de lloguer, amb especial atenció a les necessitats dels joves.
- Col·laboració institucional en la lluita contra la pobresa i la marginació, realitats que revelen l'existència d'un quart món de característiques pròpiament urbanes. La millora en l'atenció social ha d'anar lligada a la desaparició d'actituds clientelistes en les polítiques de benestar social.

3. L'entesa institucional, una prioritat

Arreu, però molt especialment en una gran urbs com és Barcelona, els grans eixos de treball i molts dels objectius que ens puguem marcar depenen, en bona mesura, de l'existència d'un clima d'entesa entre les diverses institucions que actuen al territori, de manera que els interessos dels ciutadans es posin per damunt de les diferents sensibilitats o opcions polítiques que en cada cas en detinguin el govern. Si atenem a la relació entre les dues institucions pròpies més importants, Ajuntament de Barcelona i Generalitat de Catalunya, ens adonarem fins a quin punt això no ha estat així. Precisament és un compromís d'ERC abandonar aquestes actituds en la mesura que ja avui som decisius en el govern de Barcelona i en la mesura que la nostra força ens permeti de ser-ho al Parlament de Catalunya.

4. Propostes concretes

- Reconeixement de la capital de Barcelona tant en la Carta Municipal de Barcelona com en l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. Proposem que la Conselleria de Presidència es faci càrrec de les despeses financeres que comporta aquesta capitalitat.
- Regulació de la projecció exterior de Barcelona a càrrec del Parlament de Catalunya, per tal de coordinar-la amb la projecció nacional exterior.
- Sincronització de les polítiques econòmiques i de projecció internacional de l'Ajuntament de Barcelona i de la Generalitat al voltant de l'euroregió formada pel Llenguadoc-Rosselló, el Migdia-Pirineus i els Països Catalans.
- Potenciació del poder local: realització d'una cimera institucional que inclogui la Generalitaat, l'Ajuntament de Barcelona, l'Associació Catalana de Municipis i la Federació de Municipis de Catalunya.
- Aprovació de la Carta Municipal i planificació terri-

torial de la Regió I per tal d'inscriure el desenvolupament barceloní dins del desenvolupament general de Catalunya.

- Promoció d'una política de redreçament financer i industrial de Barcelona.
- Col·laboració de l'Ajuntament de Barcelona amb la Generalitat per tal de fer possible el traspàs a la Generalitat de competències com l'Inem o les grans infraestructures (port, aeroport) o serveis (Renfe, Telefònica). Participació municipal en la seva gestió.
- Construcció de l'ample de via europeu, amb els conseqüents efectes positius per a l'economia. Enllaç amb el port de Barcelona.
- Supressió dels peatges de l'autopista B-30 i del túnel de Vallvidrera.
- Col·laboració entre Ajuntament de Barcelona, Generalitat i universitats en l'impuls d'una activa política d'intercanvi cultural en el conjunt del marc dels Països Catalans.
- Política de difusió de l'oferta cultural barcelonina per tot Catalunya d'acord amb la redistribució dels recursos culturals.

Barcelonès Nord

Les propostes programàtiques comarcals del Barcelonès Nord (Badalona, Sant Adrià de Besòs i Santa Coloma de Gramanet) són les següents:

- Establiment d'un conveni entre totes les administracions implicades per protegir i rehabilitar el nucli antic de Badalona -Dalt Vila.
- Intervenció urgent de la Generalitat adreçada a aconseguir la titularitat pública dels jaciments arqueològics de la comarca que avui encara romanen en mans privades.
- Impliació a fons de l'Administració autonòmica per aconseguir, en la propera legislatura, finalitzar les obres de acondicionament del Teatre Zorrilla.
- Construcció immediata dels centes escolars d'ensenyament primari i secundari previstos al mapa escolar.
- Modificació de PEIN per incorporar-hi la zona de Sant Jeroni i el Serrat de les Ermites, amb l'objectiu de paralitzar el projecte de construcció del camp de golf i aconseguir per als ciutadans un gran parc comarcal.
- Cal accelerar les tasques de reforestació a la zona de la serra Marina afectada pels darrers incendis.
- Cal establir diàleg amb les companyies elèctriques pel trasllat o soterrament de les línies d'alta tensió, especialment les torres situades a la Coscolleda de l'Amigó.
- Cal aconseguir escurçar el termini de la concessió atorgada a l'empresa PYDSA per l'explotació de la Pedrera Vallensana i la posterior restauració de la zona.
- Tancament de la incineradora del Besòs.
- La recuperació de la llera del riu Besòs i el seu sanejament han de ser objectius compartits i impulsats per totes les administracions amb competències en la matèria.
- Ampliar el nombre de residències de dia a la nostra comarca, i també l'oferta de places de residències assistides.
- Construcció per la Generalitat, a través de l'Institut Català del Sòl, d'un polígon industrial que afavoreixi la instal·lació de noves empreses, netes i d'alta tecnologia, a la comarca, i evitar el trasllat de les ja existents.
- Cal evitar la concessió de noves llicències per a la instal·lació de noves àrees comercials de gran superfície a la comarca.

Berguedà

1. Promoció econòmica

- Pla integral de recuperació econòmica del Berguedà. La crisi estructural que va afectar el sector del tèxtil i el sector de la mineria i posteriorment els incendis forestals, amb el seus efectes negatius sobre el turisme i l'explotació de la fusta, han deixat una comarca amb una greu crisi econòmica i, sobretot, el que és més greu, sense possibilitats de futur. És en aquest sentit que es demana la intervenció de les administracions en general i de la Generalitat en particualr, per tal de posar en marxa un pla integral capaç de crear entorn favorable a les inversions exògenes, de foment a les inversions pròpies i perquè promocioni els sectors més estratègics de l'economia berguedana.
- Aquest pla integral no treu que es puguin escometre actuacions concretes i per exemple molt lligades amb el turisme: equipament adequat per a l'estació del rasos de Peguera, millores als càmpings de la comarca, sector de la restauració...
- Promoció pública dels polígons industrials del Berguedà. Ha d'existir una política d'incentius per part del Govern de la Generalitat i de discriminació positiva en la recerca d' inversions sobretot estrangeres.
- Suport a les activitats del sector primari (agricultura i ramaderia). Aquesta política hauria d' incentivar aspectes com el turisme verd, productes artesanals i de qualitat... Al mateix temps que es presta especial atenció a la modernització del camp i a les ajudes provinents dels fons estructurals europeus. També cal prospectar les possibilitats d' implantació d' indústries agroalimentàries.

2. Infraestructures

- Optar decididament pel desdoblement de la C-1411 en els trams on encara hi ha un sol carril per banda. Cal accelerar al màxim la posada en marxa d' aquesta obra.
- Millora de les vies intercomarcals. En especial amb la millora del traçat, del ferm i dels senyals. Les carreteres que afectades per aquesta proposta serien les de Berga a Solsona, Berga-Ripoll i Gironella-Vic.
- Condicionament de totes les carreters locals, i en especial les de Gisclareny, Capolat i la Quar.
- Electrificació rural de la Quar i la zona de la riera de Merlès.
- Replantejament de l'abocador comarcal. Si existeixen possibilitats de paralització d' aquesta obra s'optaria per aquesta via. En cas que el projecte estigui ja avançat, cal extremar les mesures de control.
- Pla de creació d'una xarxa de centres d'atenció a la tercera edat; l'objectiu és que es cobreixin totes les necessitats de la comarca.
- Programa de recuperació de les antigues colònies tèxtils.

3. Medi ambient

- Seguiment de les tasques de neteja dels boscos cremats.
- Programa de reforestació amb vegetació autòctona d'aquestes zones.
- Ampliació i millores en la política de prevenció i extensió d'incendis forestals. Cal ampliar els recursos i mitjans de les ADF, agents forestals i bombers. També cal ampliar el nombre de torres de guaita i estacions climatològiques.
- Ampliació de les zones protegides pel PEIN. Estudi de les possibilitats de creació d'altres figures de preservació del medi natural més eficaces, pel nord de la comarca.
- Implantació gradual de la recollida selectiva de deixalles.
- Control de l'aplicació de la llei de residus urbans.
- Control i ampliació de les depuradores d'aigües residuals.
- Agençament de les zones que van servir per a explotacions de carbó a cel obert a Vallcebre i Saldes.

4. Cultura

- Pla de recuperació i protecció del patrimoni arquitectònic de la comarca. Especial atenció a al recuperació del monestir de la Portella.
- Suport a totes les manifestacions de cultura popular de la comarca i a aquelles altres manifestacions que ja han adquirit una gran rellevància.
- Seguiment dels estudis específics que presten voluntàriament molt municipis a la comarca, el finançament dels quals hauria d'anar a càrrec de la Generalitat.
- Seguiment de l'aplicació de la reforma educativa.

Cerdanya

1. Comunicacions

- Gratuïtat del túnel del Cadí per als habitants de la comarca.
- Millora de la collada de Toses.
- Modernització de la línia de ferrocarril, actualment en estat deplorable.
- Actuació en la xarxa viària comarcal, ja que manquen molts quilòmetres i existeixen llocs habitats encara sense camí asfaltat.
- Donar resposta a la greu deficiència dels actuals camins, molts dels quals tenen un manteniment nul.
- Adequació de l'aeròdrom a les necessitats turístiques reals de la Cerdanya, amb solucions respectuoses per a l'entorn i no superdimensionades.
- Ampliació de les captacions d'aigua i tractament.
- Solucions reals al subministrament elèctric i als serveis telefònics, totalment deficients.

2. Urbanisme

- Adaptar el pla intermunicipal, sense demorant-ne la revisió i amb la total participació dels ciutadans.

3. Equipaments socials

- Acabament de les obres de construcció de l'hospital comarcal i del pagament de les obres fetes.
- Construcció de noves residències d'avis, ja que les actuals són del tot insuficients.
- Dotació econòmica real per dur a terme accions d'àmbit comarcal pel que fa als serveis socials.

4. Equipaments culturals

- Construcció del Museu Comarcal de Puigcerdà.
- Construcció d'un auditori a Llívia.
- Renovació del Teatre Comarcal.
- Acabament de les obres a les escoles.
- Implantació d'escoles professionals, cases d'oficis.
- Potenciació d'actes culturals i grups culturals i artístics.

5. Agricultura i ramaderia

- Desenvolupar, amb un estudi previ, la transformació de la ramaderia, actualment en crisi, amb la instal·lació

d'explotacions extensives, i assegurar un desenvolupament de la pagesia d'acord amb el paisatge.
- Facilitar un doble treball als joves pagesos de la Cerdanya: combinar la pagesia i els serveis turístics.
- Potenciar les empreses agroalimentàries i especialment els productes típics i els serveis turístics.
- Potenciar les empreses agroalimentàries i especialment els productes típics a través de la denominació de producte de la Cerdanya.

6. Comerç i turisme

- Potenciar el comerç per adaptar-lo a la nova situació de desaparició de la frontera fomentant-ne l'especialització.
- Dotar la comarca de les infraestructures suficients per enfocar l'oferta turística de la zona cap a un turisme de qualitat respectuós amb l'entorn.
- Facilitar l'aprofitament turístic de les àrees d'esquí durant els mesos d'estiu, fomentant l'esport i l'ús de les instal·lacions turístiques.
- Promoure plans de màrqueting importants per canviar l'actual turisme de cap de setmana per un turisme de llargues estades, aprofitant els grans recursos de la comarca, especialment els de tipus esportiu i cultural.

7. Ensenyament, cultura i esport

- Continuar potenciant els cursets de català per a adults, i més encara en la seva extensió a la part de la Cerdanya que es troba sota administració francesa.
- Promoure més intensament la normalització lingüística al comerç.
- Fomentar l'esport de base mitjançant la subvenció als clubs per a la pràctica esportiva dels cerdans, especialment escolars i joves, i augmentar les instal·lacions, sobretot els equipaments escolars dels petits nuclis.
- Facilitar els mitjans de desplaçaments a les instal·lacions i la utilització de les grans instal·lacions de neu als joves.

8. Indústria

- Promocionar l'artesania típica de la comarca i aprofitar els recursos comarcals.

9. Medi ambient

- Donar solució al problema dels residus a través d'un pla per a tota la Cerdanya que inclogués un sistema modern de premsat.
- Sanejament total dels rius que a més són capaçalera i ampliació de la xarxa de sanejament urbà.
- Reglamentació pràctica per a l'ús dels boscos i les muntanyes, equilibrant la utilització esportiva i turística amb el total respecte a la natura.
- Mesures urbanístiques per preservar la comarca i establir un creixement harmònic i de respecte amb l'entorn. Cal gestionar aquest creixement amb l'Administració francesa.
- Creació de noves zones naturals a banda del Parc Cadí i Moixaró, sempre que sigui amb l'acord dels ajuntaments

Conca de Barberà

1. Infraestructures i comunicacions

- Millorament de la carretera Montblanc-Santa Coloma de Queralt.
- Exigir al MOPTMA la construcció urgent del desviament de la N-240 a Montblanc.
- En el desdoblament de l'autovia Barcelona-Lleida, defensar l'opció del tram Cervera-Igualada.
- Modificació del traçat del TAV a la comarca per tal de respectar el desenvolupament turístic o industrial dels pobles afectats i el medi natural.

2. Ordenació territorial i administrativa

Reconeixement de les dues realitats geogràfiques diferenciades.

- Defensar que el nom oficial de la comarca sigui: Conca de Barberà-Baixa Segarra.
- Desdoblament del màxim nombre de serveis del Consell Comarcal d'acord amb la doble realitat diferencial.
- Desplegament dels Mossos d'Esquadra a la comarca i retirada de la Guàrdia Civil.

3. Sectors de producció i medi ambient

3.1 Indústria

- Construcció dels polígons industrials de l'Incasol, a l'Espluga de Francolí i a Montblanc.
- Incentivar la creació d'empreses a la comarca.

3.2 Serveis

- Construcció de les depuradores de l'Espluga de Francolí i de Montblanc.
- Organització del servei de recollida selectiva dels residus

domèstics i tractament a la comarca, amb la construcció d'una planta de selecció i una planta de compostatge.

3.3 Agricultura

- Suport a les reivindicacions de la UP: exempció de les sancions a les plantacions de vinya i revisió del Pla de Regionalització del Cereal.

3.4 Turisme

- Potenciació i diversificació de l'oferta turística: cellers, cooperatives, romànic, agroturisme, esports d'aventura...

3.5 Medi natural

- Creació del Parc Natural de les Muntanyes de Prades.

4. Serveis sanitaris, culturals i esportius

4.1 Sanitat

- Potenciació de les especialitats en els CAP de Santa Coloma de Queralt, l'Espluga de Francolí i Montblanc.

4.2 Cultura

- Finalització dels projectes museístics de la comarca: Santa Coloma de Queralt, Vimbodí, Barberà de la Conca, l'Espluga de Francolí, Sarral i Montblanc.
- Construcció de la biblioteca comarcal a Montblanc i de la local a l'Espluga de Francolí.

4.3 Patrimoni històrico-artístic

- Inversions en la restauració del patrimoni històrico-artístic de la comarca: muralla de Montblanc, castell de Solivella, etc.

4.4 Ensenyament

- Ràpida construcció del IES a Montblanc.

4.5 Esports

- Construcció dels poliesportius de Sarral, l'Espluga de Francolí i Montblanc.
- Construcció d'una piscina coberta comarcal.

Garraf

1. Ordenació territorial i administrativa

Actualment, ara que ja s'ha discutit al Parlament de Catalunya el projecte pel qual s'aprova el Pla Territorial General de Catalunya -cal dir que hem estat l'únic grup parlamentari que ha defensat el Penedès-, els convergents, amb el consentiment abstencionista de socialistes, comunistes i populars, ens han passat a anomenar *Àrea Metropolitana de Barcelona.*

Així doncs, ERC manifesta el seu rebuig a qualsevol intent de convertir la comarca de Garraf en una àrea subsidiària de Barcelona, que depengui dels interessos de la capital, i denuncia que amb aquest Pla Territorial es condemni la nostra comarca a no disposar del dret a créixer i ordenar-se a partir de les seves possibilitats.

ERC creu que no és justificable ni territorialment ni administrativament ni políticament una acció de govern que deixi de banda el reequilibri territorial del país per continuar amb el sistema radiocèntric al voltant de Barcelona, sense tenir en compte la riquesa humana, cultural i econòmica de les comarques afectades del Gran Penedès, que les condemna a ser zones dormitori.

2. Infraestructures

2.1 Comunicacions

Amb l'esquarterament del nostre territori que està provocant la construcció de la polèmica via ràpida de pagament, la A-16 (feta a trossos), ERC ja ha explicat a bastament quines eren les possibles alternatives:

- Prolongar la variant fins al Vendrell, a fi d'evitar el greu problema de travessar el nucli urbà de Cubelles i dels municipis del Baix Penedès.
- Habilitar els accessos direcció nord de la variant que uneix Cubelles-Vilanova-Ribes-Sitges.
- Realitzar el nou traçat que uneix Sitges-Ribes-Canyelles.
- Adequar els accessos de la A-7 tenint en compte les entrades i sortides de la circulació que va i ve del sud (direcció Tarragona).
- Potenciar l'eix Vilanova-Vilafranca-Igualada.
- Necessitat urgent d'arranjar les vies de comunicació comarcal perquè tots els habitants de Garraf puguin desplaçar-se d'un cantó a l'altre amb la màxima rapidesa i amb el mínim risc possible, i perquè vies de comunicació ben arranjades signifiquen un pas endavant per al dinamisme, la interrelació i el desenvolupament econòmic de la comarca.

2.2 Ensenyament

Una necessitat bàsica per poder fer una bona política educativa és el mapa escolar. Però ha de ser un mapa funcional que estableixi criteris d'actuació i reculli sistemàticament els canvis dels municipis. Mapes que siguin documents de treball, dinàmics, que puguin ser modificables i que incloguin anàlisis de futur; no es poden fer polítiques educatives sense preveure línies d'actuació fefaents. La nostra comarca creix, i possiblement continuarà creixent. Si no

es fa una planificació en perspectiva de futur continuarà passant el que tots sabem: massificació (les ràtios no baixaran de 35 alumnes per aula, quan la llei en marca 30, manca d'espais i de dotació econòmica...). Aquesta situació és la que viurem el curs 95/96 per voluntat de l'Administració, la política educativa del govern nacional és un llençol ple de pedaços, massa. La comarca de Garraf necessita un mapa escolar, no pas un document que a hores d'ara rep aquest nom i que és senzillament un cens on s'indiquen les escoles, les línies i para de comptar. El mapa escolar ha d'assenyalar criteris i polítiques d'actuació. Per això és important que els ajuntaments hi siguin i sàpiguen demanar a l'Administració responsabilitats i respecte a les lleis que ells mateixos han elaborat.

S'ha de dotar els municipis, petits i grans, d'infraestructures educatives complementàries, biblioteques equipades i videoteques. Cal establir actuacions per garantir l'escolaritat de tots els nens amb discapacitats físiques i psíquiques. No només per a unes etapes escolars específiques, sinó que incloguin totes les necessitats i els cicles.

En l'àmbit dels minusvàlids psíquics, cal la construcció urgent d'un nou centre ocupacional, per la saturació actual, i la necessitat de la inserció d'aquest col·lectiu en el món laboral.

2.3 Equipaments sanitaris

La capacitat hospitalària de la comarca és del tot insuficient. Cal augmentar-la per donar resposta a totes les necessitats assistencials reals de la població, sobretot si tenim en compte les característiques demogràfiques de Garraf, que compta amb una elevada població flotant. S'ha de donar prioritat a l'atenció a l'usuari davant de la rendibilitat econòmica.

2.4 Comerç

És urgent a la comarca de Garraf que, tal com estableix la Llei d'Equipaments comercials, cada Ajuntament elabori el seu programa d'orientació comercial. Tenint en compte la saturació de grans superfícies que pateix el territori, l'objectiu bàsic és assessorar el comerciant, sigui petit, mitjà o gran, sobre cap a on van les demandes del ciutadà, i d'aquesta manera l'empresari sabrà orientar el seu comerç, sabrà quina reconversió ha de fer segons la demanda del ciutadà i segons el contingut general del comerç.

2.5 Turisme

Les tendències europees del turisme de qualitat -que no vol dir un turisme d'elit, selectiu o minoritari, adequat a les estructures socials i econòmiques europees- es basen en diversos eixos:

- El bandejament de l'oferta basada únicament en la trilogia sol-sorra-sexe, entre altres raons perquè és una oferta destinada a grups de nul·les exigències de qualitat i és, per uns preus encara més baixos, a mans de molts indrets del Tercer Món, perquè són tres qüestions naturals que no requereixen infraestructures i que, a primer termini, són rendibles, i que, posteriorment, acaben impedint l'efectiu desenvolupament econòmic de la zona.
- L'exigència d'una qualitat en els serveis turístics.
- La recerca d'activitats complementàries -lúdiques, esportives, comercials, culturals...
- La diversitat d'opcions, tenint en compte, també, la diversitat de preferències.

Per tot això cal cercar una marca turística que, a més d'incidir en la qualitat de l'oferta -a través, quan calgui, d'una clara i decidida reestructuració dels serveis obsolets, des d'hotels fins a oficines d'informació-, insereixi l'atractiu de la platja i el mar en el seu context paisatgístic. Tant a nivell humà com natural, en la realitat geogràfica i històrica de cada zona. Garraf ha de ser el nexe d'una oferta turística globalitzadora que integri, en un sol paquet multiopcional, turisme de platja, turisme esportiu (el mar, infrasctructures diverses...), agroturisme, turisme cultural, turisme lúdic (des d'espectacles d'animació fins a casinos o parcs recreatius), turisme urbà des d'una concepció multisectorial que es basi, per damunt de tot, en la màxima qualitat del seus serveis.

2.6 Mitjans de comunicació

La comarca de Garraf té una varietat important de mitjans mediàtics. Però el fet d'estar al voltant dels 80.000 habitants -el gruix més important concentrat en el triangle Vilanova/Sitges/Sant Pere de Ribes- justifica aquesta diversificació. A banda dels mitjans d'informació de capital privat, hi ha una oferta pública dependent de les institucions que caldria revisar, reciclar i adequar a les necessitats de la nostra comarca. L'objectiu final de les propostes que cal promoure en el camp dels mitjans de comunicació és aconseguir un marc mediàtic propi en tot el territori del Penedès (Alt i Baix Penedès i Garraf), malgrat que la legislació no ho permeti.

- Coordinar i fomentar la interrelació entre les emissores de ràdio municipals i televisions locals de la comarca.
- Estendre a les altres ràdios de la comarca l'experiència de l'Informatiu Penedès Migdia.
- Oferir i fomentar, conjuntament amb les emissores i televisions de l'Alt Penedès, a les emissores del Baix Penedès la possibilitat de formar part d'aquest equip d'informatius penedesenc.

3. Medi ambient

Demanem una plena recuperació del massís de Garraf, a partir dels criteris següents:

- Paralització de totes les activitats extractives que s'hi realitzen.
- Tancament urgent de l'abocador -no cal esperar que sesaturi del tot.
- Arranjament i retolació dels camins.
- Promoció del massís com a parc natural on la gent pugui gaudir i conèixer la fauna i la flora del nostre massís.
- Incloure'l dins de les rutes turístiques.
- Augment de les torres de guaita de vigilància pels possibles incendis que puguin haver-hi.
- Actualitzar els plànols de camins per als bombers.
- Formació i ocupació laboral per a gent que estigui a l'atur

i es dediqui a vigilar, cuidar i ensenyar als visitants el parc.

- Aturar la degradació mitjançant un pla d'actuació format per tots els ajuntaments, els consells comarcals i la Diputació perquè realitzin una inversió per aconseguir que el nostre massís es converteixi en un pulmó verd i no en una còpia grisa dels Monegros.
- Elaborar el mapa sònic de Garraf per actuar amb conseqüència i eliminar sorolls innecessaris o excessius.

3.1 Residus urbans

En aquest sentit, Garraf s'ha avançat molt, però encara som lluny d'aconseguir l'equilibri que es necessita entre la generació de residus i la seva destinació. A bandadels contenidors diferenciats per a cada un dels materials que cal reciclar -i aquí cal fer l'incís que no tots els municipis de la nostra comarca tenen aquesta infrastructura i en fan ús-, cal fer campanyes serioses per afavorir l'ús de materials reciclats i reciclables. Resumint, en el cas dels residus sòlids urbans, l'objectiu serà el tractament racional, basat en l'estalvi de materials i energia i en la recuperació a partir de la selecció dels residus d'origen. Aquesta alternativa de recollida selectiva integral de residus urbans i la posterior valoració, reutilització i reciclatge -que han de combinar el respecte per l'ecologia amb la viabilitat econòmica- van lligats s a la saturació que pateix l'abocador de Garraf, i del qual ERC demana el tancament. Però al mateix temps també s'inscriu en la política de denúncia que el nostre partit fa a les incineradores.

3.2 Platges i litoral

Dissortadament a la nostra comarca estem patint en els últims temps una agressió al litoral que va en contra clarament de qualsevol principi ecològic. L'extracció de sorra del litoral de Sitges -que provoca la mort de tones de posidònia i perjudica el fons marí-, el projecte de regeneració de les platges de Sitges -sortosament aturat temporalment, però en previsió que el MOPTMA el torni a posar en marxa- i l'últim escàndol dels Colls, al terme municipal de Sant Pere de Ribes, són exemples clars que el nostre litoral no té cap tipus de protecció davant de les agressions que les administracions i dels especuladors.

És per això que cal una política clara de refermar-se en la necessitat de preservar leszones que tenen o han tingut una importància pel seu espai natural o pel seu ús, respectant sempre i prioritzant per sobre de tot la conservació d'aquests espais en el seu hàbitat més natural, i donant-los a conèixer ala ciutadans com el que són. Per tant, la institució comarcal hauria de posar en marxa un estudi de les zones del litoral que per la seves característiques haurien de ser preservades d'agressions especulatives i declarar-les zones d'interès natural. Aquest pla d'actuació per protegir zones d'interès natural no únicament s'hauria d'emmarcar en el litoral, sinó que s'hauria d'ampliar a aquells espais de la comarca que per les seves característiques poguessin gaudir d'aquesta protecció.

Garrigues

1. Consell Comarcal

- Dotar el Consell Comarcal amb els recursos humans i financers necessaris per tal que pugui assumir competències plenes en totes aquelles matèries que incideixen en el desenvolupament econòmic i social de la comarca i en el benestar dels seus habitants.

2. Comunicacions

- Finalització de l'eix Bellpuig-Flix, específicament els trams que afectin la comarca en les parts no finalitzades d'Arbeca a Bovera.
- Asfaltatge i manteniment de totes les pistes forestals de l'Yryda.
- Minimitzar tant com es pugui l'impacte ambiental que causi el TGV i respectar les opinions dels Ajuntaments afectats pel seu traçat.

3. Equipaments socials

- Augmentar el nombre de metges i de personal sanitari que atenen els torns de guàrdia per tal d'assegurar un servei d'urgències ràpid i desmassificat que pugui actuar en tot el territori i sobretot en els nuclis més allunyats dels Centres d'Atenció Primària.
- Establir mitjans de transport que facilitin l'accés als Centres d'Atenció Primària dels pacients. Augmentar les especialitats que actualment es donen als Centres d'Atenció Primària de la comarca, a les Borges Blanques i la Granadella.
- Creació i potenciació de centres d'atenció de dia per a la vellesa, atenent a la configuració geogràfica de la comarca.
- Establir un pla d'atenció domiciliària per a totes aquelles persones de la tercera edat que no poden desplaçar-se als centres d'atenció de dia.

4. Ensenyament i cultura

- Creació de centres per impartir-hi l'ESO a les poblacions de la Granadella i Juneda.
- Creació de llars d'infants a tots els nuclis que ho requereixen, integrades en la xarxa d'ensenyament públic i gratuït.
- Creació d'un arxiu documental comarcal per tal de salvaguardar el patrimoni històric i cultural de la comarca.
- Potenciar i divulgar les construccions de pedra com a patrimini arquitectònic popular de la comarca.

- Vertebrar culturalment la comarca i fomentar l'associacionisme de tota mena, incidint especialment en el jovent.

5. Indústria

Atenent a les circumstàncies socials i econòmiques de les Garrigues, que la converteixen en la comarca més deprimida de Catalunya, proposem les mesures de xoc següents:

- Facilitar, mitjançant els organismes pertinents, sòl industrial gratuït a totes les empreses que vulguin implantar-s'hi.
- Crear una línia de crèdits tous que incentivin les inversions i les infraestructures.
- Fomentar la creació d'empreses agroalimentàries que possibilitin la comercialització dels productes propis de la comarca.

6. Agricultura

- Inici immediat de les obres del Segarra/Garrigues i al mateix temps la construcció del pantà de l'Albagès.
- Ampliació del reg de suport a tots els pobles que no estiguin afectats pel canal.
- Dotació dels cabals d'aigua suficients per fer efectiu el reg de suport.
- Promoció de l'oli d'oliva, especialment l'oli verge.
- Gestionar la creació d'una línia específica d'assegurances referida a l'especificitat dels cultius de l'ametlla i l'oliva.
- Facilitar suport tècnic i financer a les cooperatives, especialment pel que fa als processos de transformació i/o fusió i de les característiques de la producció agrària de la comarca.
- Gestionar una línia específica de crèdits per a les finques afectades per projectes de reg per goteig o per aspersió.

7. Medi ambient

- Elaboració d'un Pla de Previsió d'Incendis per a la comarca.
- Creació d'un parc de bombers professionals, ja que es l'única comarca que no té parc de bombers.
- Potenciar les ADF i els parcs de bombers voluntaris.
- Facilitar el coneixement i la divulgació entre la població de les zones incloses en el Pla d'Espais d'Interès Natural (PEIN) de les Garrigues, com són la Serra de la Llena, i els Bessons, preservant-ne la riquesa florística i faunística.
- Control de les activitats extractives (pedreres) en la nostra comarca i, assegurar la posterior repoblació i recuperació de la zona.
- Control d'activitats contaminants relacionades amb vessaments incontrolats de granges (purins) i tancament d'abocador il·legals.
- Dipòsits de purins a les localitats on hi hagi concentracions ramaderes importants.

8. Seguretat ciutadana

- Replegament dels cossos de seguretat de l'Estat i desplegament dels Mossos d'Esquadra a la comarca.

Garrotxa

ERC creu que l'objectiu polític prioritari a la comarca de la Garrotxa és superar la situació d'estancament econòmic en què es troba. Aquest estancament s'ha produït en part per la crisi econòmica, però també perquè la Generalitat no ha dut a terme una política coherent d'infraestructures i de promoció industrial. La comarca continua estant mal comunicada, i el seu teixit industrial, que està basat fonamentalment en la petita i mitjana empresa, ha de suportar una pressió fiscal excessiva que afavoreix les empreses més grans. A banda d'això, els ajuntaments tant de Convergència i Unió com dels socialistes han donat llum verda a la instal·lació de grans superfícies comercials, la qual cosa ha tingut i tindrà en el futur un impacte molt negatiu per al sector del comerç.
En aquest context, les propostes d'ERC són les següents:

1. Concert econòmic

- El concert econòmic que el nostre partit ha defensant sempre, permetria a la Generalitat decidir en qüestions fonamentals de política fiscal, i per tant permetria al govern català de disminuir les pressions fiscals sobre el treballador i sobre l'empresa.

2. Comunicacions

- Millora de la xarxa viària. Cal fer una vegada per totes que la carretera de Santa Coloma es converteixi en una via ràpida cap a Barcelona i les àrees industrials que s'estan creant a l'entorn de l'autopista. Per a tal fi, cal que es facin les variants de Sant Feliu de Pallerols i de les Planes d'Hostoles. Igualment, cal insistir perquè es millori la connexió entre Vic i Olot, i perquè la Generalitat presenti un projecte adequat a les necessitats de la comarca i retiri l'actual, que és del tot inacceptable tant pel seu traçat com per l'impacte ambiental que suposa.

3. Sectors de producció

- Protecció del comerç. Cal que els consells comarcals adquireixin les competències necessàries que els permetin regular la construcció de grans superfícies comercials per tal d'evitar que cada municipi pugui anar per lliure en un tema tan important per al teixit empresarial de les nostres comarques.

4. Medi ambient

- Protecció del medi ambient. Una bona política econòmica ha de ser compatible amb la preservació del medi naural, que és condició indispensable per a una bona qualitat de vida.
  Per a tal fi, ERC sol·licitarà que l'Alta Garrotxa sigui declarada parc natural. En aquest context, també convindria reintegrar a la Garrotxa els municipis de Beget i de Bassegoda.

5. Serveis culturals

- Promoció cultural. La Garrotxa necessita també renovar i modernitzar la seva oferta cultural a partir de la pròpia tradició. En concret, cal aprofitar la tradició artística olotina i l'empenta actual de l'Escola de Belles Arts per establir una facultat de belles arts dependent de la Universitat de Girona o, alternativament, una escola artística de qualitat que atregui estudiants de nivell universitari i contribueixi a dinamitzar culturalment la comarca.

Gironès

1. Infraestructura viària

- Construcció de l'enllaç entre els municipis de Salt i Sant Gregori, amb el pont sobre el Ter.
- Construcció de l'enllaç entre Celrà-Bordils i Medinyà-Cervià de Ter, amb el pont sobre el Ter.
- Desdoblament de la carretera N-II entre Vilobí-Eix Transversal i accés sud a la ciutat de Girona.

2. Equipamens sanitaris

- Acabament del pla de centres de dia.
- Habilitació de centres específics per al tractament de persones que tenen la sida i per a persones que pateixen el mal d'Alzheimer i altres afeccions senils.

3. Equipaments culturals

- Biblioteca mòbil per prestar servei als petits municipis de la comarca.
- Pla de ludoteques; reforçament de les llars d'infants als petits i mitjans municipis.
- Promoció de les activitats de grups de teatre establerts a la comarca i intercanvis amb altres grups. Ús dels equipaments culturals existents als municipis per part d'aquests grups.
- Programa itinerant d'exposicions.
- Senyalització correcta dels senders de gran recorregut (GR) i de petit recorregut (PR) de la comarca.
  Foment de la col·laboració entre les entitats ecologistes i naturalistes, escoles i universitats i administració per assolir un marc d'educació activa en l'entorn natural.

4. Ensenyament

- Construcció del nou IES a Montfullà, apostant per l'equilibri comarcal i l'estalvi de desplaçaments de l'alumnat.

5. Medi ambient

- De manera prioritària, habilitar un servei comarcal de deixalleria, augmentant el control sobre la destinació final de residus i deixalles.
- Pla energètic experimentat en edificis i equipaments públics utilitzant energies no contaminants, i dur a terme l'experiència amb departaments d'investigació i desenvolupament d'universitaris del país i empreses especialitzades.
- Pla de neteges regulars de les conques i els marges dels rius del Gironès, acompanyat de campanyes de sensibilització en aquests temes i d'actuacions punitives per als contraventors.
- Construcció d'un crematori comarcal per completar els serveis de tanatori i cementiris.

6. Sectors econòmics

- Creació d'un centre d'autocupació comarcal que doni sortida a persones a l'atur i a joves de FP que busquen la primera feina.
- Pla pilot d'acolliment d'estudiants en pràctiques per part de les empreses de la comarca, la qual cosa obligarà l'administració, la Universitat i les empreses a col·laborar a plans a mig termini.
- Xarxa comarcal de càmpings i establiments d'acolliment de turistes i passavolants, integrat en un projecte d'ordenació d'aquests serveis, relacionant-lo amb aspectes mediambientals i de coneixement del territori; especialització a la realitat comarcal de l'oferta de turisme verd-turisme rural.

7. Governació

- Desplegament acurat dels Mossos d'Esquadra, atenent a les demandes dels diferents municipis.
- Garantir sense pressió policial el lliure exercici dels drets i les llibertats col·lectives i individuals.

8. Habitatge

- Realitzar un cens d'habitatges buits a la comarca i impulsar-ne l'ocupació; dedicar una atenció molt especial a l'habitatge per a joves. Arbitrar les mesures necessàries per garantir un habitatge digne per a tothom i a preus a l'abast de tothom.

Maresme

Contracte amb el Maresme

1. Creació d'un centre comarcal de convencions, exposicions i demostracions de les iniciatives maresmenques.
2. Promoure una política d'instal·lació d'empreses de tecnologia punta i d'alt rendiment afegida als polígons industrials del Maresme.
3. Proposar l'elaboració conjunta entre la Generalitat, els ajuntaments i el Consell Comarcal d'un estudi de les necessitats formatives i de qualificació dels treballadors en els sectors econòmics amb més potencial de desenvolupament de la comarca, i posada en marxa dels conseqüents programes de formació ocupacional i de reciclatge de treballadors.
4. Promoure la creació dels Serveis Locals d'Ocupació (SLO), organismes autònoms municipals cofinançats pels ajuntaments i la Generalitat mitjançant contractes plurianuals i amb un consell consultiu format per la corporació local, les organitzacions empresarials i els sindicats.
5. Crear un centre d'investigació i de desenvolupament de tecnologia agrària especialitzat en agricultura periurbana.
6. Establir i desenvolupar un pla comarcal d'habitatge de protecció oficial adreçat especialment als sectors de la població que disposen d'una renda familiar baixa.
7. Desenvolupar un pla comarcal de supressió de les barreres arquitectòniques en el transport interurbà i Renfe, i d'adequació de les infrestructures escolars i de lleure.
   - Racionalització en la implantació de polígons industrials.
   - Regeneració de la façana litoral.
   - Garantir la preservació i el desenvolupament de les zones d'interès agrícola.
8. Establir un pla comarcal d'usos del territori a partir d'un treball mancomunat amb els ajuntaments.
9. Impulsar un pacte comarcal, signat per tots els ajuntaments, que impedeixi la construcció de més camps de golf al Maresme.
10. Prioritzar el tractament integral de residus sòlids urbans sense combustió, tot impulsant plans locals de recollida selectiva de les escombraries, limitant al màxim la incineració de residus fins a possibilitar el tancament de la planta incineradora.
11. Establir un calendari per a la construcció dels *by pass* de sorres en tots els ports del Maresme.
12. Declarar tota la Serralada de Marina, des del Besòs fins a la Tordera, espai natural protegit, sota la gestió dels consells comarcals implicats, tot baixant les cotes de protecció efectiva i impulsant la regeneració de les zones ara ermes i degradades.
13. Creació d'una xarxa de bústies de medi ambient d'àmbit comarcal per facilitar la denúncia d'agressions sobre el medi i perquè els ciutadans puguin fer propostes sobre problemes concrets.
14. Impulsar un pla d'estalvi energètic que prioritzi la utilització de les energies alternatives
15. Suprimir els peatges existents a la xarxa viària de la comarca com a única garantia per poder eliminar l'actual N-II.
16. Aprofundir en la millora del transport públic prenent com a eix vertebrador el ferrocarril:
    a) Posar en marxa un pla d'actuació que inclogui el trasllat o l'ensorrament de la via en cada municipi i el seu desdoblament al llarg de tota la comarca per aconseguir una millor freqüència d'horaris al nord del Maresme.
    b) Estudiar la possibilitat d'establir connexions ferroviàries amb l'interior de Catalunya.
17. Desenvolupar un pla específic de reutilització de les aigües residuals depurades i de control de l'extracció d'aigua del subsòl, incloses les destinades a activitats agrícoles.
18. Establir una xarxa comarcal d'instal·lacions de recollida i atenció d'animals abandonats, gestionades per entitats protectores d'animals.
19. Impulsar una xarxa comarcal de casals de solidaritat conjuntament amb els ajuntaments, que serveixi com a punt de trobada i espai d'activitats conjuntes i de convivència entre les associacions d'immigrants i la resta dels ciutadans.
20. Impulsar la construcció urgent dels CAP (Centres d'Atenció Primària) pendents d'execució al Maresme. Garantir que el nou Hospital de Mataró respongui a les necessitats de la seva àrea d'influència.
21. Crear un Centre de Salut Mental al Maresme.
22. Accelerar el procés de substitució de les forces i cossos de seguretat de l'Estat pels Mossos d'Esquadra.
23. Crear un campus universitari al Maresme d'acord amb les matèries amb un pes específic a la comarca.
24. Desenvolupar un pla comarcal d'habitatge juvenil.
25. Crear una borsa de treball a partir de la col·laboració entre el Consell Comarcal, els ajuntaments, els centres d'ensenyament i l'empresariat.
26. Establir un pla d'ocupació juvenil que doni suport i assessorament a les iniciatives empresarials dels joves, que incentivi l'autoocupació i que inclogui la creació i l'execució de programes de reciclatge i d'aprenentatge reals viables i amb sortides professionals.
27. Impulsar el Pacte Sòcio-econòmic del Maresme (PSEM) entre les diferents administracions i els principals agents econòmics i socials de la comarca, per definir els objectius socials i econòmics de model territorial, de grans infraestructures i d'equipaments, i que estableixi un ordre de prioritats d'inversions i d'actuacions tot partint del principi que la decisió política sobre el model de comarca que es prengui correspon als seus

Noguera

1. Infraestructures

- Millorar la xarxa interna de comunicacions de la comarca, especialment els camins o carreteres locals que porten als nuclis més petits.
- Resoldre definitivament la millora de la carretera d'Àger. Després de molts anys i moltes promeses, aquest és un greuge que no pot esperar més.
- Potenciar l'eix del Segre, és a dir la C-1313, amb les millores necessàries perquè sigui una via ràpida i segura.
- Potenciar la carretera Tarragona-Artesa de Segre-Tremp, via tradicional d'unió entre la mar i la muntanya. Cal que sigui també una via ràpida i segura.
- Dur a terme el desplegament de Mossos d'Esquadra a les poblacions més grans de la comarca per tal d'anar assumint progressivament les funcions de les forces d'ordre públic estatals.
- Millorar l'assistència sanitària i fen-la arribar a la població de més edat dels nuclis petits. Aquests sectors de població rural sovint tenen moltes dificultats de desplaçament.

2. Ordenació territorial i administrativa

- Possibilitar que els municipis que tinguin una part del seu terme amb les característiques necessàries per considerar-lo zona d'alta muntanya puguin gaudir dels ajuts econòmics destinants a aquestes zones deprimides.
- Modificar el sistema de finançament municipal en el sentit d'afavorir els municipis amb nuclis agregats o amb un terme molt extens (característiques de molts municipis de la comarca).
- Complir el conveni signat entre la Generalitat, la Confederació de l'Ebre i els municipis afectats directament per la construcció del pantà de Rialb.

3. Sectors de producció i medi ambient

- Millorar l'oferta de sòl industrial a la comarca, facilitant la creació de petits polígons industrials que, per altra banda, mantinguin l'equilibri natural amb l'entorn.
- Actuar en el camp de l'agricultura i la ramaderia amb programes destinats a millorar l'economia de les zones més desfavorides.
- Buscar solucions perquè els ramaders del sector porcí es puguin desfer dels purins sense ocasionar problemes mediambientals. Davant el fracàs de la Generalitat, cal potenciar la investigació en aquest camp seguint models com el d'Holanda.
- Donar el cabal ecològic al riu Segre i sanejar-lo amb la construcció de depuradores i el control dels abocaments.
- Buscar solucions per als residus industrials de la comarca, i tambéper a la recollida selectiva de tot tipus de residus, deixalles i andròmines (pneumàtics, electrodomèstics, mobles, olis...).
- Crear el Parc Natural del Montsec, amb un estudi previ de l'impacte en els municipis afectats, sobretot pel que fa a l'activitat agrícola i ramadera.
- Potenciar les possibilitats turístiques que ofereixen molts indrets de la comarca, aprofitant també les noves perspectives que s'obren en aquest camp amb la construcció del pantà de Rialb.
- Fomentar l'agroturisme en els nuclis més petits per tal d'evitar el despoblament rural, prou estès a la comarca.

4. Serveis culturals i esportius

- Garantir de forma material la implantació de la reforma educativa (instal·lacions, transport, menjador...), sobretot pel que fa als instituts d'ensenyament secundari (alguns ja han entrat en el procés de reforma, però no tenen solucionats aquests problemes).
- Millorar el sistema de finançament de les llars d'infants municipals, que per una banda compleixen una important funció social, però per una altra són una càrrega econòmica per als municipis, tenint en compte el baix nombre d'alumnes en les poblacions petites.
- Assumir la responsabilitat del Conservatori de Música de Balaguer i millorar el finançament de les escoles de música municipals.
- Donar suport a les associacions de la comarca que treballen en els camps de la cultura i l'esport.
- Dotar d'equipaments culturals i esportius les poblacions més grans de la comarca.
- Potenciar l'esport escolar i de base, i millorar el funcionament del Consell Esportiu Comarcal.
- Dotar la comarca d'infraestructures esportives ara inexistents: piscina coberta, pista d'atletisme...

5. Serveis socials i joventut

- Posar en funcionament centres de dia per a la gent gran en els nuclis més petits.
- Convertir les residències per a gent gran en assistides (o semiassistisdes) i construir-ne en els nuclis més grans on no n'hi ha.
- Posar en marxa programes d'integració per a col·lectius d'immigrants, especialment els de cultures més diferents com poden ser el magribins.
- Donar suport a les iniciatives juvenils, sobretot les encaminades a fomentar els costums i les tradicions del nostre país.

Osona

1. Ordenació territorial i administrativa

- En el procés de divisió territorial de Catalunya es reclama la formació d'una vegueria amb capital a Vic.
- Reforçament del paper del Consell Comarcal d'Osona. El Consell Comarcal, a banda d'exercir les funcions pròpies, s'ha de convertir en el coordinador i impulsor de la vida política, social, cultural i econòmica d'Osona. S'ha de vetllar per la descentralització de l'administració de la Generalitat cap al Consell.
- Seguiment i mediació de tots els conflictes de termes municipals a Osona.
- Desplegament territorial dels Mossos d'Esquadra i replegament de les forces i els cossos de seguretat de l'Estat. Cal entrar en la segona fase d'implantació de la policia catalana amb la construcció de dues noves oficines d'atenció (Osona Nord i Lluçanès), però al mateix temps s'ha de fer efectiva la retirada de la Guàrdia Civil i la Policia Nacional que només han de restar amb la dotació d'aquells serveis mínims encomanats.
- Continuïtat i aprofundiment de la normalització lingüística als jutjats de Vic.

Infraestructures

2. Comunicacions

Es demana el traspàs de la línia fèrria Barcelona-Puigcerdà a la Generalitat. Posteriorment s'ha de procedir al seu desdoblement i a la transformació en una autèntica línia internacional.

- Construcció de la variant de la N-152 al seu pas per Vic.
- Instar a la realització d'informes per procedir al desdoblement de l'Eix Transversal en el seu tram Vic-Girona. Tot i que fa poc que ha entrat en funcionament, ja s'ha pogut detectar que en alguns moments el trànsit es ressent de la falta de carrils.
- Variant de la N-152 al seu pas per Sant Quirze de Besora. Aquesta via continua essent un carrer interior d'aquesta població i això fa que els caps de setmana, amb una gran densitat de vehicles, es formin unes cues enormes.
- Millorament del traçat i el ferm de la carretera de Vic a Gironella, nexe d'unió tradicional entre Osona i el Berguedà, passant per Lluçanès.
- Construcció de la connexió viària entre l'Eix Transversal i la N-152 pel sud de Vic.
- Eix Vic-Olot. La construcció de l'Eix Transversal per les Guilleries i no pels pantans obliga a la construcció d'aquesta nova via. S'exigirà el màxim respecte pel medi natural.
- Condicionament de l'actual carretera de terra entre Sant Bartomeu del Grau i la carretera Vic-Gironella.
- Millora de les condicions de totes les carreteres locals d'Osona.
- Implantació a totes les vies d'Osona d'una bona senyalització horitzontal i vertical. Especial atenció als senyals refrectants per a la boira baixa.

3. Sanitat

- Constitució d'un ens comarcal que serveixi per coordinar tota la xarxa hospitalària. Aquesta gestió unificada ha de servir per reduir despeses, realitzar millors serveis, tendir cap a les especialitzacions dels diversos centres i també rebaixar les llistes d'espera.
- Completar la sanitat bàsica a tot Osona tant amb infraestructures com amb mitjans.
- Ampliació del conveni entre l'Hospital de la Santa Creu de Vic i el Departament de Benestar Social per ampliar l'oferta en el servei de llarga estada.
- Implantació de nous serveis a l'Hospital General de Vic com el de cures intensives, el de tomografies axials computades (TAC) i oftalmologia.
- Ampliació del servei d'emergències mèdiques per als accidents de carretera (SEM).
- Construcció d'un laboratori comarcal de control alimentari.
- Conversió de la xarxa de centres d'ensenyament especia,l i en concret els d'atenció a disminuïts psíquics, en un servei de titularitat pública.
- Resoldre el problema del transport col·lectiu per als ensenyaments especials.

4. Benestar social

- Trasllat dels recursos i mitjans de l'oficina de Benestar Social a Vic cap al Consell Comarcal.
- Construcció de centres d'acollida per a gent gran (residències, centres de dia, vivendes tutelades) de forma homogènia per a tot Osona.
- Construcció de centres o signatura de convenis amb entitats per al tractament de malalties com la sida i les toxicomanies.
- Seguiment de les necessitats socials que poden ser susceptibles de ser cobertes o alleugerides a través de programes com el PIRMI o per a famílies amb malalts psíquics.
- Seguiment de la situació i del finançament de les escoles d'adults de la comarca.

5. Ensenyament

- Consolidació dels Estudis Universitaris de Vic amb nous estudis i noves infraestructures ,com menjadors uni-

versitaris, oficines centrals, noves aules... La finalitat ha de ser transformar aquesta realitat universitària en una autèntica universitat.

- Ubicació a Vic d'uns Serveis Territorials d'Ensenyament de la Generalitat.
- Completa adequació dels dos centres públics de secundària de Vic a la reforma o construcció d'un tercer centre.
- Seguiment de l'aplicació de la reforma en general, i en particular de les condicions econòmiques dels centres concertats respecte dels públics.
- Acceleració en la construcció dels nous instituts previstos a la comarca. La interinitat amb edificis provisionals pot ser perjudicial.
- Atenció especial al transport escolar i als menjadors.
- Implicació en els estudis musicals, de pintura, etc. gestionats pels ajuntaments als quals la seva gestió provoca problemes pressupostaris.

6. Cultura

- Modernització de les instal·lacions del Museu Episcopal de Vic.
- Suport públic al Museu de Terrissa d'Oristà.
- Suport als centres de formació cultural.
- Suport a totes les iniciatives culturals, tant les de caràcter estrictament popular com les que han adquirit un cert caràcter emblemàtic.
- Ajuda al foment de tots aquells estudis històrics, geogràfics o sociològics sobre el passat, el present o el futur d'una part de la comarca o de tota.

7. Promoció econòmica

- Seguiment i ampliació de les empreses beneficiades per l'Institut Català de Finances. No pot ser que aquest organisme públic només contracti amb quatre empreses. El conjunt del teixit empresarial osonenc ha de tenir les mateixes possibilitats públiques per fer front a situacions de crisi.
- Impuls a la política d'informació de les possibilitats dels fons estructurals europeus.
- Promoció del sòl industrial d'Osona.
- Edificació de noves illes sanitàries. La instal·lació d'empreses càrnies en condicions d'homologació, a hores d'ara, només és possible a partir d'aquestes concentracions. Cal activar la prevista al Parc d'Activitats Econòmiques i alguna altra que ja ha estat sol·licitada com la de Calldetenes.
- Potenciar la llotja de Vic com a mercat de referència en l'àmbit català.
- Proposar l'habilitació de la infraestructura suficient per organitzar congressos, convencions i grans fires.
- Promoció d'aspectes alternatius a les ocupacions seculars de la pagesia: turisme verd, productes artesanals i de qualitat.
- Promoció turística global de la comarca vers una oferta adreçada sobretot al mercat català.

8. Medi ambient

- Adreçar els hàbits dels ciutadans cap a la recollida selectiva de la brossa.
- Recerca d'alternatives naturals al tractament de la brossa, de manera que no fos necessària l'ampliació de la incineradora de Tona ni l'abocador d'Orís.
- Ampliació a tota la comarca del servei de gas natural.
- Construcció de noves depuradores i control de les existents, especialment la de Vic.
- Seguiment de la política de tractament dels purins.
- Major control i preservació del medi natural. Ampliació de les zones PEIN i recerca d'altres fórmules més eficaces.
- Major protecció contra els incendis forestals. Construcció de torres de guaita i estacions climàtiques. Més dotació i millors mitjans de prevenció i extinció (ADF, agents forestals i bombers). Elaboració d'un pla comarcal de prevenció i extinció.

Pallars Jussà

1. Infraestructures

1.1 Comunicacions

- Possibilitar al màxim la mobilitat geogràfica mitjançant els serveis públics (ferrocarril i autocars de línia), adequant els horaris i equipaments a les necessitats reals de la població, aguantant les pèrdues, tal com es fa en el transport urbà de grans ciutats.
- Reactivació i aprofitament de la línia ferria de la Pobla de Segur.
- Millora, senyalització i manteniment de la xarxa de camins rurals.
- Exigir la millora de la carretera de Comiols (C-1412).
- Reivindicació permanent de la connexió dels Pallars amb França, via túnel de Salau.
- Condicionament de la carretera entre Tremp i Pont de Montanyana.

1.2 Mitjans de comunicació

- Promoció de les emisores locals de ràdio i d'altres mitjans de comunicació autòctons.
- Cobertura total dels canals de televisió arreu dels Pallars.
- Catalanització de tots els mitjans de comunicació locals i/o comarcals.

1.3 Serveis sanitaris

- Assistència mèdica bàsica a tots els nuclis rurals a càrrec de l'ICS.
- Ajut domiciliari a la gent gran i a les persones amb discapacitats físiques, amb especial èmfasi a les zones geogràficament més aïllades.

1.4 Ordenació territorial i administrativa

- Modificar el sistema d'elecció dels consellers comarcals, per tal que la seva representativitat sigui més proporcional als vots obtinguts i no tant al nombre de regidors.
- Fomentar la cooperació intermunicipal en l'àmbit rural, per sobre dels partidismes.
- Impulsar que els consells comarcals gestionin els serveis comuns dels ajuntaments i garanteixin la prestació de serveis en els municipis amb menys possibilitats.

2. Sectors de producció i medi ambient

2.1 Indústria

- Promoure les indústries de transformació de productes alimentaris i artesanals autòctons.
- Facilitar a les empreses la instal·lació en els diferents polígons industrials.
- Creació de l'escorxador comarcal.
- Majors ajuts a la constitució de cooperatives formades per socis menors de 25 anys.
- Dotació dels serveis mínims (aigua, llum) i telèfon en tots els nuclis habitats.

2.2 Agricultura i ramaderia

- Promoure la competitivitat de la producció a partir de la formació i la planificació de les explotacions.
- Promoure les denominacions d'origen comarcal.
- Suport institucional a les cooperatives agrícoles.
- Vetllar perquè FECSA entregui, quan correspongui, els recs en condicions; cal també promoure una comunitat de regants.
- Promoure els certàmens ramaders.

2.3 Turisme

- Mesures de foment del turisme de qualitat, a partir de rutes culturals pròpies.
- Millora i consolidació dels esports d'aventura, activitats a l'aire lliure i a la natura que respectin el medi ambient.
- Construcció d'un alberg juvenil i d'una residència d'estudiants.
- Inventariat de béns immobles i recursos d'interès turístic.
- Promoció de l'ecoturisme i del turisme rural.
- Pla per a l'aprofitament dels marges i entorn dels pantans com el de Sant Antoni.

3. Serveis culturals i esportius

3.1 Cultura

- Dotació d'infraestructures culturals mínimes.
- Creació de casals de joves.
- Programació estable de teatre, música i cinema al llarg de l'any.
- Salvaguardar el patrimoni documental, arquitectònic i cultural.
- Foment de l'associacionisme rural.
- Manteniment de les escoles rurals.

3.2 Esports

- Foment a l'esport de base.
- Col·laboració de les entitats esportives amb les federacions corresponents.
- Manteniment i remodelació de les instal·lacions esportives existents.
- Promoure la realització d'esports minoritaris.
- Reciclatge dels monitors i professionals de l'ensenyament esportiu.

Pla d'Urgell

1. Infraestructures

- Tenint en compte la xarxa radial concèntrica existent, caldria millorar i potenciar els eixos transversals, cosa que comportaria un millor equilibri territorial.
- Impulsar la creació de ràdios municipals i revistes d'informació comarcal.
- Creació d'un Servei Interí Mèdic de cap de setmana per als pobles, mitjançant, si cal, la col·laboració d'estudiants de Medicina en pràctiques.
- Ampliació de les especialitats del CAP: radiologia, etc.
- Potenciar i exigir el desenvolupament del Pla Sanitari Comarcal: depuracions d'aigües residuals, recollida de purins, recollida d'animals morts i altres residus orgànics...

2. Ordenació territorial

- Creació d'una delegació de l'INSS, tal com ja tenen altres caps de comarca.
- Demanar més competències per al Consell Comarcal.
- Creació d'un jutjat de primera instància i instrucció.
- Substitució de la Guàrdia Civil pels Mossos d'Esquadra.

3. Sectors de producció i medi ambient

- Polígon Incasol. Abaratiment del preu i millor promoció del sòl existent. És escandalós que l'oferta de la Generalitat continuï essent més cara que el sòl industrial privat.
- Accelerar el restabliment de l'espai natural de l'Estany d'Ivars i dotar-lo de les infraestructures necessàries perquè esdevingui una zona lúdico-esportiva i d'esbarjo, que beneficiï el turisme i de retruc el coneixement territorial. Com que el Pla és la comarca amb menys turisme caldria encarar-la cap al turisme familiar. Aprofitant la recuperació d'aquest espai i les característiques geogràfiques de la comarca, caldria arranjar els camins o per a ús agrícola i comercial o per a ús lúdic (bicicletes, excursions a peu, etc.).

4. Serveis socials i joventut

- Potenciar la construcció de residències per a la tercera edat i/o pisos tutelats subvencionats per la Generalitat als pobles on hi hagi demanda.
- Creació de casals de joventut que afavoreixin espais de trobada, diversió i activitats alternatives.
- Promoure entre els joves, mitjançant campanyes de consciencia ció l'esperit associatiu i la seva participació en la vida activa de la comarca, i impulsar programes de formació i voluntariat.

5. Cultura

- Creació d'arxius locals i comarcals.
- Creació de fons documentals, bibliogràfics i fotogràfics.
- Creació d'una xarxa telemàtica de consulta connectada a totes les biblioteques de la comarca.

Pla de l'Estany

1. Infraestructures i comunicacions

- Millora del traçat i ferm de la carretera Gi-524 de Banyoles a Mieres.
- Projectar i construir una variant que connecti Banyoles sud C-150 amb la Gi-524, estalviant l'alta densitat de trànsitrodat a la zona de l'estany i l'Institut de Batxillerat.
- Eixamplament i millora de la carretera GIP-5121 de Banyoles a la N-260, amb especial cura del tram que va del municipi a l'enllaç amb la variant
- Pla integral de millora dels camins d'accés a les masies i cases de pages, que aniria des l'ampliació fins a la cobertura en pòrtland, però sempre respectant el medi i amb una utilització real.
- Fer un esforç important d'aplicació en el Pla d'Electrificació Rural, sobretot en algunes zones en les quals no ha estat suficient, com algunes parts de la Vall de Campmajor, Vilademuls, Camós.

2. Equipaments culturals

- Pla de restauració i millora del monestir de Banyoles.
- Recuperar l'Arxiu Comarcal i situar-lo en el monestir reformat.
- Pla real de confecció, organització i catalogació dels museus del Pla de l'Estany. Començant per la creació d'un museu de la tradició industrial que s'iniciarà amb la història de la farga.
- Negociar amb els ens competents perquè tota la comarca pugui gaudir de tota l'oferta de ràdio i televisió tant pública com privada i que zones com la Vall de Campmajor no en restin marginades.

3. El Pla d'Estany i la descentralització administrativa

Malgrat que la nostra és una comarca incipient de les més joves del Principat, la voluntat dels diferents municipis que la componen és ben latent. Per aquesta raó, ERC entén que cal potenciar-la amb l'assumpció de les següents competències:

- Creació d'un jutjat de Banyoles.
- Registre de la Propietat.

4. Sectors productius

- Localització i ubicació de sòl industrial qualificat a la comarca. Necessitat de centralitzar-lo a nivell comarcal.
- Creació d'uns laboratoris d'investigació de tècniques aplicades i qualitat de la indústria agroalimentària, amb col·laboració amb les empreses del sector de la comarca i la Universitat de Girona.
- Gestionar la possibilitat de crear un banc de terres a la comarca per a la millora de la pagesia.
- Més control, informació i coordinació institucional per aconseguir un turisme rural de qualitat com a ingrés real i compensatori al sector primari.
- Creació d'un alberg juvenil de la Generalitat a la comarca.

5. Medi ambient

- Activar la recollida selectiva tant en l'àmbit industrial com en l'urbà.
- Centralització al polígon indústrial d'una deixalleria i creació d'una central per al reciclatge de fangs.

- Pla integral de recuperació ecològica del Terri.
- Control i registre de les extraccions abusives d'aigua per a usos no agrícoles.
- Posar les bases per a una solució definitiva dels purins a la comarca, en especial els abocats al riu Terri, que pugui satisfer tothom.
- Pla de recuperació i protecció dels estanyols de la comarca.
- Creació del Parc Natural de la Conca Lacustre de Banyoles.
- Posarem especial interès en l'aprovació i execució del tren d'alta velocitat al seu pas per les comarques gironines, i especialment al Pla de l'Estany i els seus municipis, sobretot per evitar la separació de nuclis habitats i el manteniment de tots els camins, pistes i carreteres que la línia ferroviària pugui partir i per evitar en tot moment barreres infranquejables per a la fauna i les persones.

6. Sanitat i benestar social

- Convertir la Clínica de Banyoles en l'Hospital Comarcal.
- Servei itinerant d'especialistes d'àmbit comarcal, i un pla d'acció comarcal per a la millora o creació, si cal, de dispensaris i ambulatoris: Sant Miquel de Campmajor, Porqueres, Camós i Vilademuls.
- Creació d'un centre de dia per a la tercera edat d'àmbit comarcal.

7. Ensenyament

- Creació d'un nou institut que inclogui una Formació Professional (sempre dins el marc de la reforma) amb les següent sespecialitats adaptades a les necessitats de la comarca: comerç, tècniques alimentàries, medi ambient i hostaleria i turisme.
- Ampliar a tots els nivells el transport escolar.
- Millorar el manteniment del Centre de Recursos i encabir-ho en un espai nou més confortable.

8. Esports

- Creació d'una pista d'atletisme.
- Cercar l'indret més adequat per instal·lar un recodrom amb diferents nivells.

Priorat

1. Infraestructures

La geografia de la comarca dificulta enormement l'articulació del Priorat. El trasllat de les persones i de les mercaderies, especialment les pesants, també es veu dificultat pel mal estat d'alguna zona de la xarxa viària que uneix aquesta comarca amb les veïnes. Per aquests motius, i atenent que ens trobem davant una comarca deprimida, hem de fer pressió parlamentària per accelerar la reforma de la N-420 del Coll Negre al Coll de la Teixeta i la construcció de la variant de Falset. Per vertebrar el Priorat hem de dissenyar una nova carretera el traçat de la qual pot seguir, més o menys, el traçat del riu Siurana, controlant-ne l'impacte ambiental.

Hem d'acompanyar aquestes mesures amb una planificació nova i integral del transport públic, utilitzant sistemes moderns amb autobusos petits que resolguin alhora el problema del transport públic i de l'escolar.

2. Ordenació territorial i administrativa

La Generalitat ha d'intensificar els esforços i multiplicar la inversió de l'Administració per tal d'aconseguir, entre tots, treure la comarca d'aquest pou en el qual es troba després d'anys d'oblit. Només quan aconseguim aquest objectiu podrem parlar amb conseqüència d'equilibri territorial dins Catalunya entre zones riques i pobres, entre muntanya i costa.

3. Sectors de producció i medi ambient

La pagesia, secularment la base econòmica de la comarca, pateix una crisi com mai, i que si aniquila els pagesos aniquilarà la comarca definitivament. L'Administració ha d'adoptar totes les mesures al seu abast per afavorir la millora de la producció i el coneixement públic del producte més valuós, que és el vi, de gran qualitat, però que la seva poca producció i la difícil capitalització d'un sector en una crisi tan greu endificulten enormement la comercialització. La comarca és de secà i necessita urgentment un estudi del subsòl per si cal fer aflorar les aigües i tenir així més terres de regadiu. Tanmateix, els pagesos necessiten l'ajut de l'Administració per costejar-lo, ja que les històriques i cròniques crisis dels fruits secs ho impedeixen.

Cal potenciar la comarca industrialment, amb un tipus d'indústria respectuosa amb el medi ambient i vinculada al sector agroalimentari, ja que la industrialització d'aquests productes de la comarca és mínima.

El turisme és una de les poques alternatives que queden al Priorat. Davant el panorama actual, cal buscar solucions alternatives que, només juntament amb solucions a la crisi agrícola, poden reflotar la comarca i invertir la tendència a l'envelliment de la població i a la fugida dels joves cap a altres indrets. Una actuació turística forta, especialment al Priorat històric, pot aportar noves fonts de riquesa a la comarca. Experiències d'aquest tipus ja fa anys que es duen a terme en altres comarques i ara es comencen a fer al Priorat.

Parlem dels esports de risc i de muntanya, la conversió de masies en albergs o llocs d'estada, les rutes interiors...

4. Joventut i equipaments

Els joves que volen estudiar han de traslladar-se forçosament fora de la comarca, amb tot el que representa d'esforç econòmic per a moltes famílies amb recursos habitualment limitats. Això provoca una fugida gairebé sense retorn de les noves generacions. Per aquest motiu, la planificació de tots els equipaments ha de dur-se a terme amb la màxima coherència i s'han de destinar tots els esforços econòmics per tal que els equipaments socials siguin, d'una banda, eines perquè la població es mantingui a la comarca i, en un segon aspecte, una important xarxa assistencial fonamental per tal que millori el nivell de vida d'una comarca que a hores d'ara viu de les pensions de la gent gran.

Ribera d'Ebre

1. Infraestructures

Una actuació decidida de les administracions a la comarca s'ha d'iniciar amb la millora de la carretera de Garcia a Ascó, de traçat irregular, molt transitada i afectada per la proximitat de les centrals nuclears. Pel que fa a altres infraestructures, destaca la necessitat immediata que tenen les principals poblacions de la comarca, Móra d'Ebre, Móra la Nova i Flix, de rebre les canalitzacions de gas natural, com a element clau de dinamització econòmica.

2. Ordenació territorial i administrativa

Cal fer una aposta decidida per a un futur de la Ribera d'Ebre dins la Regió IV, juntament amb el Baix Camp i el Priorat. Fins ara les paraules havien anat en aquest sentit, però els fets havien anat en sentit contrari. L'Administració catalana ha negligit el manteniment de les relacions històriques d'aquestes comarques i en canvi ha afavorit l'ampliació i substitució d'aquestes relacions en favor de les Terres de l'Ebre i les Terres de Ponent. ERC és contundent en aquest objectiu després que la resta de partits polítics ja han renunciat a aquesta reivindicació.

3. Sectors de producció i medi ambient

La Ribera d'Ebre és una comarca el futur de la qual està marcat, d'una banda, per les nuclears d'Ascó, i per la química de Flix, i, de l'altra, per la despoblació rural que pateix. Ens trobem, doncs, amb dos problemes immediats a la comarca: la qualitat de vida i la despoblació rural.

L'Administració ha d'oferir sortides econòmiques a la comarca amb la potenciació de dues activitats: d'una banda, la indústria conservera de la fruita de la zona, ja que la comarca és eminentment agrícola; i, de l'altra, petites indústries i tallers als pobles que revifin econòmicament les poblacions que en aquests moments depenen en bona part de les pensions de la gent gran.

En combinació amb aquestes mesures, cal iniciar uns plans de formació per a la gent jove que els presentin un futur més clar. Per tal que no abandonin la comarca se'ls ha d'oferir motivacions i feina.

La qualitat de vida comporta un seguiment estricte i un control rigorós del medi ambient, amb anàlisis permanents de l'aigua, els aliments, la terra i els animals per tal de detectar qualsevol possibilitat de contaminació.

Així mateix, cal un control dels abocaments de les indústries químiques a la zona, per evitar la contaminació que produeixen. En aquest sentit, i tenint en compte la realitat de la comarca, cada dia es fa més necessària la creació d'un laboratori de control de contaminació ambiental.

La comarca de la Ribera d'Ebre té en funcionament dues centrals nuclears. ERC ha definit clarament la seva posició contrària a aquestes instal·lacions. Amb tot, en aquests moments els llocs de treball que donen les centrals nuclears no es poden perdre, per la qual cosa ERC proposa l'inici del seu desmantellament, i la reconversió dels llocs de treball per tal de no desafavorir encara més una comarca que no s'ho pot permetre. A hores d'ara, una actuació decidida per revitalitzar econòmicament la Ribera d'Ebre es basa en la rebaixa del cost de l'electricitat com a forma per atraure noves inversions.

Pel que fa a noves sortides econòmiques en aquesta comarca d'interior, caldrà oferir el màxim de suport i assessorament de l'Administració per tal que sigui la gent de la comarca la que pugui beneficiar-se directament de projectes en execució com són el dregatge per a la navegació del riu Ebre, i que no passi com en altres projectes en els quals ha estat el capital forà el més beneficiat.

4. Joventut i equipament

La Ribera d'Ebre té la situació paradoxal de ser una de les primeres de Catalunya en producte interior brut (motivat fonamentalment per la producció de les dues centrals nuclears) i, en canvi, és una de les darreres del Principat en nivell de vida i en envelliment de la població. La proposta d'ERC és la incentivació de l'ocupació juvenil juntament amb la creació d'una xarxa de serveis que sigui capaç d'oferir els alicients necessaris per tal que els joves de la comarca, el segment més actiu de la població, no hagi d'abandonar la seva terra.

Ripollès

1. Infraestructures, equipaments i serveis

1.1 Comunicacions

- Dignificació, manteniment, millora i potenciació de la línia fèrria Barcelona-la Tor de Querol, com a via de comunicació intercomarcal i internacional.
- Construcció del túnel de Toses.
- Millora de les comunicacions amb el Berguedà.
- Conservació de totes les vies de comunicació secundàries de la comarca.

1.2 Equipaments

- Intervenir per garantir la transparència a l'Hospital de Campdevànol, la clínica comarcal. Cal que els membres del patronat siguin realment representatius i reformar els estatuts per tal d'adequar-lo a la realitat social.
- En els pobles més petits, cal que es rebi assistència mèdica més freqüent. Cal pensar a introduir els metges de reforç necessaris en els períodes de l'any en què augmenta considerablement la població a causa de l'increment de la població turística.
- La reducció de les llistes d'espera ha de ser objectiu prioritari, atès que en alguns casos supera els tres o quatre mesos.

1.3 Habitatge

- Facilitar crèdits tous a les parelles joves per tal de tenir accés a un nou habitatge.
- Cal equipar els nous edificis amb mecanismes d'estalvi energètic i aïllament.

2. Ensenyament

- Escolaritat fins als setze anys a la vall de Ribes, promesa per la Delegació d'Ensenyament de Girona i que ara ha quedat en suspens.
- Creació de mòduls professionals en les especialitats de turisme, hostaleria i medi ambient.
- Instauració de beques per part del Consell Comarcal per a aquelles persones amb dificultats econòmiques de la comarca i per incentivar la recerca i els estudis comarcals.

3. Sectors de producció

3.1 Agricultura i ramaderia

- Obligat manteniment del sector com a primer preservador del medi.
- Promoció del sector alimentari de la comarca a escala nacional i estatal com a productes d'alta qualitat.
- Promoció del sector primari diversificant les seves activitats cap a l'agroturisme.
- Cal que tant els agricultors com els ramaders rebin compensacions per mantenir la seva activitat en àrees d'interès natural, tot preservant l'entorn.

3.2 Indústria

- Diversificació del sector industrial.
- Incentivació de l'establiment de noves indústries amb necessitat de mà d'obra qualificada, per a evitar la fugida de gent preparada, una constant en els darrers anys.

3.3 Comerç

- Assegurar el manteniment de tot el petit comerç a través de l'especialització per poder fer front a les grans superfícies.

3.4 Turisme

- Promoció de la comarca a tot el país.
- Construcció d'un alberg de joventut per a la promoció turística de la comarca i creació d'un centre d'informació turística.
- Promoció real i eficaç del turisme cultural i gastronòmic.
- Potenciar els esdeveniments culturals i esportius que hi ha a la nostra comarca: cursa atlètica, Festa de la Llana, danses de Gombrèn, Campdevànol, Sant Joan, Espinavell i de les fires i mercats que se celebren setmanalment a les nostres contrades.

4. Medi ambient

- Les zones que actualment estan incloses el PEIN (Pla d'Espais d'Interès Natural) són insuficients i menystenen àrees de gran potencial natural. És per això que volem que tot el Ripollès, tret dels nuclis urbans, sigui inclòs en aquest Pla.
- Cal fiscalitzar el pla d'accés al medi natural a tota la comarca.
- Control regulador de les zones PEIN (entre d'altres, barem per a l'obertura de noves pistes, impacte ambiental, afluència, impacte turístic...).
- Enduriment -fort- de la llei pel que fa als cabals mínims dels nostres rius.
- Introduir, tant als municipis com a la comarca, la figura de l'ecogestor que tindria el suport i l'assessorament de biòlegs, geòlegs, etc. per fer possible el creixement harmònic i sostingut de la nostra comarca.
- Creació d'un centre comarcal de recollida de runes, amb un subcentre a la vall de Camprodon.
- Impulsar i secundar econòmicament alternatives locals i comarcals de generació d'energia a través de fons renovables. A més, cal harmonitzar l'estalvi energètic i fer acomplir les lleis pel que fa a l'aïllament d'edificis per tal de fer viable la implantació d'energies renovables.
- Redacció immediata d'un pla especial de protecció con-

tra els incendis forestals a l'entorn del traçat de l'eix per les Guilleries, amb foment de les ADF.

5. Serveis culturals i esportius

- Promoure la creació de campanyes culturals a la comarca.
- Desencallar i aconseguir el finançament per a l'Escola d'Hostaleria de la Selva.

6. Serveis socials i joventut

- Impulsar campanyes d'integració dels immigrants i de relació entre totes les diferents cultures.
- Facilitar la creació de cooperatives o iniciatives municipals per a la construcció d'habitatges socials per als joves.
- Ampliar els serveis socials de la comarca.
- Potenciar el Patronat del Castell de Montsuriu d'Arbúcies.
- Creació d'una xarxa de càmpings i albergs al Parc del Montseny-Guilleries.
- Denominació d'origen de l'avellana.
- Potenciar la creació d'un geriàtric comarcal, atès que l'actual de Santa Coloma de Farners està col·lapsat.

7. Administració

- Optimitzar els recursos públics (entre d'altres, evitar la duplicitat o triplicitat d'administracions).
- Control rigorós de tota obra pública.

Segarra

La Segarra ha sofert en les darreres dècades un notori procés d'industrialització. Segons dades recents, la població activa en aquest sector està percentualment per sobre de la mitjana de Catalunya; per contra, l'ocupació en el sector primari (agricultura i ramaderia) ha anat baixant de manera semblant a les altres comarques de Ponent, mentre que el sector serveis és encara el més deficitari quant a volum d'ocupats i quant a participació en el PIB de la comarca.

D'altra banda, aquesta industrialització està concentrada fonamentalment en dues activitats, l'agroalimentària i la del material electro-metàl·lic, i encara més concretament en unes poques indústries ubicades a Cercera i a Guissona. Tot això ha portat a una concentració de la població en aquests dos nuclis urbans, i ha deixat la resta de la comarca en un progressiu procés de despoblament. L'agricultura tampoc no s'ha diversificat, sinó que es concentra bàsicament en l'ordi, i la ramaderia en el porquí i l'aviram.

Tot plegat, aquest canvi de comarca agrària a industrial no ha comportat un augment de la renda familiar disponible per càpita en relació amb el conjunt de Catalunya, tal com demostra un estudi recent. Continuem sent, doncs, una comarca pobra, i la població continua baixant sense interrupció des de la postguerra.

Els consells comarcals són els instruments que haurien de permetre una actuació sobre la comarca, que tendís al reequilibri territorial de Catalunya, però malauradament la capacitat pressupostària i operativa dels consells és molt baixa. Sense la desaparició de les diputacions, sense voluntat política de fer dels consells un ens vàlid per si mateix i sense l'adopció d'un model de finançament autonòmic semblant al del País Basc, la tasca dels consells comarcals no pot ser res més que el que és ara: un òrgan administratiu de la Generaliat, sense recursos ni competències.

La situació es veu agreujada per la manca d'iniciatives d'uns consellers comarcals acostumats a pensar en clau municipal, de manera que fins ara no s'ha avançat gens en el procés de cohesionament comarcal. La Segarra segueix sent una comarca escassament estructurada, i és ben clar que la desproporció entre dos nuclis relativament grans i una vintena de municipis petits no n'afavoreix la integració ni el reequilibri.

En aquesta comarca, a més a més, el sistema d'elecció indirecta dels consellers, que sens dubte cal reformar perquè tendeixi cap a un model de democràcia directa, ha afavorit una dinàmica política dominada per una sola força -i per unes poques persones- que exerceix el poder de forma absoluta, i ha permès utilitzar el Consell Comarcal com una eina de control basada en el chentelisme i en un perillós neocaciquisme, arrelats sovint en la bona fe o la desinformació de la població, especialment en els nuclis més petits.

Sens dubte cal trencar aquestes tendències, i iniciar des d'ara mateix un procés que permeti obrir les estructures comarcals en un sentit progressista per construir un futur en què les noves generacions se sentin més a gust en aquesta terra.

És en aquest sentit que des de la Federació Comarcal d'ERC de la Segarra hem cregut positiu de formular en aquestes eleccions per primer cop un programa comarcal, que presentem en els punts expressats a continuació.

Propostes

1. Demanda d'un augment dels recursos pressupostaris del Consell Comarcal, lligada a un procés polític de comercialització real en el conjunt de Catalunya, que comporti la desaparició de les diputacions i els governs civils, i una descentralització efectiva de l'Administració de la Generalitat.
2. Necessitat de consensuar el nomenament del gerent del Consell Comarcal, mentre n'existeixi la figura, tal

com està establerta en la legislació actualment vigent.

3. Suport tècnic des del Consell Comarcal en l'elaboració de projectes d'equipaments als municipis.
4. Assessorament i facilitació de la informació a tots els municipis, sense discriminacions de cap tipus, sobre les línies d'ajut provinents d'organismes d'abast superior.
5. Suport a una política industrial tendent a una diversificació d'aquest sector en el conjunt de la comarca, tant en l'aspecte subsectorial com en l'aspecte territorial, donant preferència a la petita empresa, al cooperativisme i a les indústries no contaminants.
6. Foment del cooperativisme agrari, especialment en els processos de transformació, comercialització i distribució dels productes.
7. Suport a la creació del banc de terres, que permeti racionalitzar la utilització dels terrenys agrícoles i al mateix temps n'eviti l'abandonament i promogui la diversitat d'explotacions.
8. Demanda de la definició de la titularitat d'explotació agrària en favor del qui treballa la terra, i creació d'un cens de titulars d'explotació.
9. Promoció del turisme com a activitat generadora de recursos i creadora de llocs de treball, i en relació directa, en el cas de la Segarra, amb el fet cultural.
10. Potenciació del sector serveis, el menys desenvolupat de la comarca, afavorint l'associacionisme comercial i organitzant campanyes de suport.
11. Estudi, coordinadament amb els municipis i amb els organismes d'abast superior, de l'estat actual de les vies de comunicació interurbanes i dels accessos a les poblacions, i del seu possible increment futur, incloent-hi una revisió de les pistes i els camins no asfaltats que compleixen també aquesta funció.
12. Previsió i sol·licitud del desplegament dels Mossos d'Esquadra com a servei d'ordre públic a la comarca, en substitució dels cossos ara existents de caràcter estatal.
13. Informació i suport a l'objecció de consciència, i ampliació de les places de prestació social substitutòria al Consell i arreu de la comarca.
14. Destinació del 0,7% del pressupost de lliure disposició al desenvolupament del Tercer Món, participant en el Fons Català de Cooperació al Desenvolupament en qualitat d'associat.
15. Realització d'estudis i seguiment de la realitat social de la comarca, amb especial atenció als sectors desfavorits i a la integració dels immigrants, fomentant la participació de les entitats i utilitzant la festa com a element integrador.
16. Increment dels serveis prestats directament a l'Àrea Bàsica de Salut que integra la major part de la comarca, i suport del CAP en les campanyes d'informació, sensibilització i medicina preventiva.
17. Atenció, a través del Consell Comarcal, de la integració tant social com laboral de les persones amb discapacitats.
18. Coordinació entre totes les administracions i tots les organismes competents en la tasca de prevenció extinció d'incendis, incloent-hi actuacions específiques en els centres educatius de la comarca.
19. Sol·licitud als organismes competents de prohibir i controlar les retolacions excessives i indiscriminades del sòl agrícola i forestal.
20. Control i assessorament de les indústries contaminants, amb l'exigència que minimitzin els seus efectes, i amb l'estudi de la possibilitat d'implantació d'una taxa ecològica quan sigui convenient.
21. Progrés decidit cap a una completa i efectiva recollida selectiva dels residus urbans de tots els nuclis habitats, amb un procés adequat de posterior classificació i reciclatge.
22. Increment de la freqüència de les reunions de la comissió de seguiment de l'abocador comarcal de residus urbans, i millorament de la informació que s'hi facilita per tal d'incrementar la funció de control.
23. Exigència i supervisió de la funció real a la comarca dels agents rurals assignats a la Segarra.
24. Creació d'un cens comarcal de dipòsits de purins, afavorint a través de subvencions el condicionament de les basses i el seu allunyament dels nuclis habitats o d'interès turístic.
25. Sol·licitud d'una auditoria mediambiental a càrrec del Departament de Medi Ambient de la Generalitat.
26. Suport actiu al desdoblament de la N-II pel seu actual traçat, amb minimització de l'impacte ambiental, i defensa total de la preservació de la conca alta del riu Sió.
27. Promoció de la declaració d'espais protegits d'interès natural en els indrets de la comarca que tenen un major interès ecològic i foment de les espècies animals i vegetals autòctones.
28. Creació progressiva d'un Centre Comarcal de Cultura autònom i dinàmic, a partir de la transformació de l'actual Centre Municipal de Cultura de Cervera, i amb la incorporació dels grups d'activitat cultural dels altres municipis.
29. Suport als mitjans de comunicació d'abast comarcal, tant escrits com radiofònics, fomentant la creació d'un setmanari independent que contribueixi a la consolidació d'una dinàmica cohesionada per al conjunt de la comarca.
30. Potenciació de festes populars d'abast supramunicipal, i dignificació amb relleu de les festes nacionals significatives, com l'Onze de Setembre, Sant Jordi i Sant Joan.
31. Creació de tornejos esportius d'abast comarcal a partir de les iniciatives ja existents en alguns municipis, i amb implicació directa del Consell Esportiu de la Segarra.
32. Suport a la creació del Comitè Olímpic de Catalunya i a les federacions esportives catalanes que demanin el seu reconeixement internacional.

Segrià

1. Infraestructures

1.1 Comunicacions

- Realització de la Pota Sud de Lleida (N-II N-240).
- Finalització de la carretera de Corbins.
- Nou emplaçament de l'estació AVE, amb parada obligatòria.
- Ajuts als ajuntaments per a l'enquitranamentt de camins.
- Consolidar alguns camins rurals com a eixos transversals de la comarca, per evitar el pas obligat per Lleida.

1.2 Mitjans de transport

- Reforçament i adequació de les línies d'autobusos.
- Potenciació i creació d'un aeròdrom comercial amb nova ubicació.
- Manteniment i millora de les línies fèrries Lleida-la Pobla i Lleida-Manresa.

1.3 Equipaments sanitaris

- Construcció dels CAP que resten per completar la xarxa sanitària.
- Convertir en ciutat sanitària l'Hospital Arnau de Vilanova.

1.4 Equipaments culturals

- Construcció d'un edifici de nova planta pel Museu d'Art Jaume Morera i Galicia.
- Creació d'una emissora radiofònica comarcal.

1.5 Altres equipaments

- Estendre la xarxa de gas natural a les poblacions veïnes de Lleida.
- Creació de dos centres geriàtrics (un a Lleida i l'altre a una altra població del Segrià), amb el suficient nombre de places per cobrir les necessitats actuasl i futures.

2. Ordenació territorial i administrativa

2.1 Consell Comarcal

- Consolidació del Consell Comarcal com a eina prioritària de gestió i desenvolupament, incrementant competències i recursos cedits per la Diputació i la Generalitat.

2.2 Seguretat pública

- Desplegament comarcal dels Mossos d'Esquadra en substitució de les forces i els cossos de seguretat espanyols.
- No incrementar la població reclusa del Segrià.

3. Sectors de producció i medi ambient

3.1 Indústria

- Creació d'un parc tecnològic.
- Promoció de la investigació i desenvolupament (I+D) en el sector agroalimentari.
- Augment de les subvencions i aportacions públiques a l'establiment de noves indústries a la comarca.

3.2 Serveis

- Construcció de l'abocador comarcal en un lloc adient.
- Completar la xarxa de recollida selectiva d'escombraries.
- Estendre la xarxa de depuradores d'aigua.
- Construcció de les depuradores d'aigües residuals als polígons industrials.
- Traspàs a la Generalitat de la timoneda d'Alfès.

3.3 Agricultura

- Desenvolupament de programes de recerca que permetin avenços significatius en els nostres sistemes de producció.
- Desplegament a la comarca d'una xarxa dinàmica de serveis tècnics d'atenció al pagès i al ramader.
- Potenciar els crèdits agrícoles per implantar energies alternatives.

3.3 Turisme i oci

- Denominació d'origen de la fruita del Segrià.
- Potenciar el turisme agroalimentari i agroindustrial amb la creació del Patronat de Promoció Turística.
- Condicionament de la Seu Vella com a monument emblemàtic de la ciutat de Lleida i convertinr-lo en centre turístic i lloc d'activitats culturals permanent.
- Amortitzar la inversió efectuada al monestir d'Avinganya, ja que s'ha restaurat i no s'hi dóna cap promoció ni utilitat.

4. Serveis culturals i esportius

4.1 Cultura

- Implementació completa de la xarxa de biblioteques.
- Formar part del circuit d'exposicions internacionals.
- Descentralització dels circuits culturals.
- Ajuts a les activitats culturals de caràcter municipal.

4.2 Normalització

- Major dotació al Consorci de Normalització Lingüística.
- Major difusió de les línies d'ajut a la catalanització de retolació, etiquetatge, denominació i realització d'activitats lúdiques i culturals.

4.3 Ensenyament

- Construcció dels centres d'ensenyament que han de completar el mapa escolar a la comarca.
- Construcció de noves escoles bressol de titularitat de la Generalitat de Catalunya.
- Creació de noves places als Equips d'Assessorament Psicopedagògic (FAP) i instal·lació en cada centre escolar.
- Establiment d'unes línies d'investigació i d'un sistema de col·laboracions amb les entitats públiques i privades de la comarca.
- Creació, amb dotació suficient, de la Facultat de Veterinaria.
- Creació d'escoles-taller per a la formació professional i la inserció social dels disminuïts físics i psíquics i sensorials.

4.4 Esports

- Suport econòmic i d'infraestructures a l'esport escolar i de base.
- Racionalitzar i potenciar els ajuts per a la construcció d'equipaments esportius.

5. Serveis socials i joventut

5.1 Jubilats

- Millora i coordinació de la xarxa de llars de jubilats, amb programes ben definits adients a les necessitats específiques de cada col·lectiu.

5.2 Marginació

- Potenciació de fòrums amb la finalitat d'intercanviar experiències entre les ONG i altres institucions que treballen en programes destinats al quart món.
- Creació d'un punt d'informació que coordini totes les entitats públiques i privades que treballen entorn del problema social de la marginació.
- Creació d'un centre dotat d'un equip de professionals, que estudiï els problemes de la marginació dels diferents col·lectius.

5.3 Drogues

- Creació d'una xarxa de centres de dia i comunitats terapèutiques per a l'atenció al drogodependent.
- Major dotació de recursos humans i econòmics per al centre de desintoxicació de l'Hospital de Santa Maria.

5.4 Immigració

- Potenciació dels albergs de temporers d'Unió de Pagesos.
- Creació d'albergs comarcals per altres transeünts, especialment per a immigrants.
- Creació d'un punt itinerant d'informació a l'immigrant.

La Selva

1. Infraestructures

- Vertebració definitiva de les comunicacions comarcals mitjançant l'eixamplament i la millora de la carretera d'Hostalric a les Mallorquines.
- Urgència en la construcció de les variants de la C-253 (Amer, la Cellera, Anglès, Santa Coloma de Farners, Sils).

2. Ordenació territorial i administrativa

- Atendre les diferents demandes existents contra l'actual divisió comarcal.
- Realització d'un estudi que demostri, amb criteris objectius, les possibles fórmules de complementació dels diferents sectors de la comarca.
- Descentralització dels serveis d'acord amb la realitat, les aspiracions i les necessitats de cada bloc territorialment diferenciat (zones de la costa, de les Guilleries i de l'interior).
- Donar forma a un sistema de col·laboració entre municipis mitjançant els diversos sectors (comercial, industrial, cultural, turístic, laboral...) i incentivar les comunitats de municipis.

3. Sectors de producció i medi ambient

- Protecció efectiva de la riera d'Arbúcies i de la conca del Tordera.
- Pagament immediat de les subvencions als afectats pels greus incendis forestals del 1994.
- Replantejament del Pla Hidrològic de Catalunya i aplicació de mesures d'estalvi d'aigua mitjançant la reorientació de les necessitats en el consum.
- Eliminació de la presa de Santa Coloma de Farners si no s'ha provat la viabilitat de la proposta anterior.
- Promoure polígons industrials d'iniciativa municipa amb un estudil previ de viabilitat per a cada municipi.
- Programació de promoció turística de les zones interiors de la comarca basada en l'explotació de relacions amb la comarca d'Osona i les diferents comarques comunicades per l'Eix Transversal.
- Redacció immediata d'un pla especial de protecció contra els incendis forestals a l'entorn del traçat de l'Eix per

les Guilleries, amb foment de les ADF.

4. Serveis socials i joventut

- Impulsar campanyes d'integració dels immigrants i de relació entre totes les diferents cultures.
- Facilitar la creació de cooperatives o iniciatives municipals per a la construcció d'habitatges socials per als joves.
- Ampliar els serveis socials de la comarca.
- Potenciar el Patronat del Castell de Montsuriu d'Arbúcies.
- Creació d'una xarxa de càmpings i albergs al Parc del Montseny-Guilleries.
- Denominació d'origen de l'avellana.
- Potenciar la creació d'un geriàtric comarcal, atès que l'actual de Santa Coloma de Farners està col·lapsat.

5. Serveis culturals i esportius

- Promoure la creació de campanyes culturals a la comarca.
- Desencallar i aconseguir el finançament per a l'Escola d'Hostaleria de la Selva.

Solsonès

La comarca del Solsonès té un gran dèficit de comunicacions, ja que està allunyada dels grans eixos viaris, per això és urgent i necessari accelerar la construcció de la carretera Guissona-Solsona-Berga. També és necessària la reparació i conservació de tots els camins rurals de la comarca, ja que el Solsonès té moltes masies aïllades i aquests camins són bàsics per la seva comunicació. Dins el camp de comunicacions viàries, també s'haurien d'arrenjar amb urgència les carreteres que uneixen Coll de Jou amb Organyà i Sant Llorenç de Morunys-Berga.

- Reforma del mapa escolar de manera que Sant Llorenç de Morunys disposi d'uninstitut propi.
- Desplegament de Mossos d'Esquadra a tota la comarca.
- Accelerar la construcció del CAP de Solsona i construcció d'un CAP a Sant Llorenç.
- Per millorar el nivell de vida i augmentar el potencial industrial de la comarca, és vital fer arribar el gas natural a Solsona en un termini no superior als 5 anys.
- Solsona demana i necessita una biblioteca pública i un teatre.
- Llum, aigua i telèfon a totes les masies de la comarca.
- Condicionament i millora de les pistes esportives existents a la comarca.
- Actuar en el camp de l'agricultura i la ramaderia amb programes destinats a millorar l'economia de tota la comarca.
- És necessària una depuradora d'aigües a Sant Llorenç de Morunys, i també cal solucionar el problema de l'aigua a Solsona i Sant Llorenç.
- Ajuda, urgent i necessària, a les pistes d'esquí de la comarca.
- Creació a la comarca d'un parc natural.

Tarragonès

1. Infraestructures

- Traspàs del port de Tarragona a la Generalitat i potenciació mitjançant l'establiment d'una zona d'activitats logístiques i d'una central integrada de mercaderies.
- Paralització de les obres d'adequació de la línia ferria Sant Vicenç-Tarragona-l'Ametlla per al tren d'alta velocitat i trasllat de la línia a l'interior per no partir poblacions. Pla d'utilització dels espais alliberats que n'asseguri la titularitat i l'ús públic de manera majoritària i n'impediexi l'especulació.
- Revisió del traçat del tren d'alta velocitat i de la ubicació i les característiques de l'estació a Perafort-la Secuita, a fi de minimitzar-ne l'impacte ambiental.
- Gratuïtat de l'autopista A-7, a fi de facilitar-ne l'ús com a veritable desviament de la CN-340 a Torredembarra i Altafulla, i, en tot cas, revisar el traçat de la desviació per assegurar-ne el mínim impacte ecològic i en les implicacions sòcio-econòmiques del seu traçat, especialment en l'afectació de la zona d'hortes a la Riera de Gaià.
- Reutilització de l'estació de Vila-seca per a usos ferroviaris i de servei comunitari a la població, per evitar-ne la dregadació.
- Acceleració de les variants de la Pobla de Mafumet i de l'Argilaga.
- Desviament del trànsit de mercaderies perilloses que encara circula pels nuclis urbans de Salou i de Vila-seca.

2. Ordenació territorial i administrativa

- Reforma de la Llei de Règim Local per augmentar el nombre de regidors i les competències i recursos de l'Ajuntament de la Canonja.

3. Sectors de producció i medi ambient

- Pla de seguretat agrària que eviti els robatoris de les collites. Control de comercialització agrària a fi d'impedir el comerç de productes robats.
- Desplegament efectiu de totes les previsions del Plaseqta, incorporant-hi les conclusions de la comissió d'estudi del Parlament de Catalunya.
- Suport econòmic a la veda ecològica dels pescadors i als processos de reconversió de la flota pesquera. Millora de les infraestructures de suport i comercialització dels productes pesquers. Increment de les mesures de regeneració del fons marí que assegurin el manteniment de la capacitat de pesca.
- Establiment d'un cabal ecològic al riu Gaià.
- Desplegament del Pla d'Espais d'Interès Natural i establiment de mesures específiques de protecció als aiguamolls de Torredembarra-Creixell, Baix Gaià, Punt la Móra i sèquia de Vila-seca.

4. Serveis culturals i esportius

- Creació d'un únic òrgan de gestió del patrimoni de la Tàrraco romana, consorciat entre la Generalitat i els ajuntaments.
- Conclusió del projecte de restauració i reutilització de la Savinosa com a centre superior d'estudis turístics.
- Trasllat de l'antiga Universitat Laboral, per motius de seguretat, i reubicació dels centres d'estudis existents.
- Creació dels instituts d'ensenyament secundari a la Canonja i a Sant Salvador.
- Ampliació dels estudis de formació professional en els àmbits d'hostaleria i turisme, i adequació a les necessitats sòcio-econòmiques de la comarca.

Terres de l'Ebre

El Baix Ebre, el Montsià i Terra Alta

1. Transvasament

- Traslladar el debat del transvasament de les aigües de l'Ebre a tota la nació catalana, entenent que aquesta qüestió compromet l'equilibri de tot el territori de Catalunya i les vies de desenvolupament possibles i sostenibles.
- Crear i establir el Consorci d'Aigües de l'Ebre a la regió de l'Ebre, amb plenes competències en política de conservació i de concessions d'aigua.

2. Institut de Desenvolupament

- Reformar l'Institut de Densevolupament de les Comarques de l'Ebre, i ampliar la representació dels sectors econòmics, socials i culturals de la regió, de manera que es faciliti l'elaboració de propostes de dinamització i d'inversió per a les comarques de l'Ebre a partir d'un coneixement més directe de les mancances i les necessitats reals, la valoració de les quals hauria de prevaler sobre les decisions polítiques vingudes de fora.

3. Pla Territorial

- Dissenyar un seguit d'actuacions que puguin reconduir l'actual enfocament que el Pla Territorial General de Catalunya preveu en relació amb el desenvolupament de les comarques de l'Ebre, en una clara política d'espoliació i de conversió de la regió en reserva indígena.

4. Agricultura i pesca

- Potenciar la comercialització dels productes del camp autòctons, i promoure la consecució de la denominació d'origen (DO) per a aquests productes.
- Estudiar i concretar una política d'aigua adequada a les necessitats de producció i de manteniment de la qualitat dels productes del camp, en el marc de l'agricultura biològica.
- Potenciar la comercialització del peix de la costa de les Terres de l'Ebre, i promoure la consecució de la denominació d'origen (DO) Peix de la Costa de l'Ebre.

5. Indústria

- Donar prioritat i facilitaats a la instal·lació d'indústries dedicades a la manufactura o transformació dels productes primaris de la regió.

6. Turisme

- Presentar les comarques de l'Ebre com una zona d'història, ecologia, geologia, gastronomia i verge, per a un turisme de qualitat, i fomentar activitats respectuoses amb l'entorn.

7. Comunicacions

- Potenciar les xarxes de comunicació intercomarcals, per tal de garantir el progrés de cadascuna de les poblacions de les comarques de l'Ebre i la seva interrelació.

8. Ensenyament

- Replantejar l'actual mapa escolar de les comarques de l'Ebre, que, en la seva aplicació, constitueix un element

de desertització futura.
- Exigir la implantació de centres universitaris a la regió de l'Ebre, per tal d'afavorir l'assentament demogràfic i el progrés en tots els àmbits.

9. Sanitat i benestar social

- Crear per a cada comarca un hospital propi, que cobreixi les necessitats bàsiques d'assistència sanitària.
- Reconvertir l'actual hospital de l'ICS de Tortosa en un centre sanitari que ofereixi a la població els avenços existents en les diverses especialitats mèdiques, per donar tota la cobertura sanitària a la regió i evitar els llargs desplaçaments.
- Establir un programa anual de serveis socials, en col·laboració amb entitats i organitzacions humanitàries presents a la regió.

10. Recursos energètics

- Promoure la recerca i l'aprofitament d'aquells recursos energètics locals, comarcals i regionals que puguin resultar viables.

Urgell

1. Infraestructures

1.1 Comunicacions

- Condicionament de les carreteres Bellpuig-Belianes-Maldà, Maldà-Sant Martí-Nalec, Tàrrega-Sant Martí, Maldà-els Omells, Bellpuig-Preixana, Tornabous-Agramunt, variant de la Fuliolla.
- Pla de pavimentació dels camins comarcals més importants.

1.2 Mitjans de transport

- Renfe: condiciament de la línia de ferrocarril Lleida-Manresa, supressió dels pasos a nivell, condicionament d'estacions i baixadors.
- Creació d'un heliport a peu d'autovia per tasques de salvament i auxili.

1.3 Equipaments sanitaris

- Finalització de la xarxa de consultoris mèdics locals.
- Centres geriàtrics suficients per a la comarca, oberts als pobles.

1.4 Equipaments culturals

- Pla de cases de cultura amb biblioteques municipals.
- Potenciació de l'Arxiu Comarcal com a eina de suport als arxius locals.

1.5 Altres equipaments

- Potenciar l'abocador comarcal i clausurar tots els abocadors il·legals.
- Construcció d'EDARA i potabilitzadores a tots els nuclis.

2. Ordenació territorial i administrativa

2.1 Seguretat pública

- Pla d'implantació real dels Mossos d'Esquadra i desaparició de la Guàrdia Civil.
- Vigilància nocturna de granges i masies per la policia local o els Mossos.

3. Sectors de producció i medi ambient

3.1 Indústria

- Suport a les petites i mitjanes indústries locals i autòctones; no portar multinacionals.
- Eliminació de grans polígons industrials i creació de sòl industrial en petites superfícies condicionades a les expectatives reals de cada municipi.

3.2 Serveis i comerç

- Inici ràpid i definitiu del Casal Segarra-Garrigues.
- Assessorament des del Consell Comarcal de la PAC als pagesos.
- Eliminació d'explotacions agràries, consensuada amb els ramaders.
- Protecció de la Llotja Avícola Nacional de Bellpuig.

3.3 Turisme

- Promoció internacional de la ruta del Císter i de la Fira del Teatre.
- Pla de reconstrucció i restauració de tots els castells i monuments de la comarca amb criteris artístics de l'època corresponent.
- Empenta dinàmica al Museu Comarcal Cal Perelló.

4. Serveis culturals i esportius

4.1 Cultura

- Programa de llibres sobre la història de cada poble.
- Programació de cinema en català (cinemes, videoclubs, CD-ROM).
- Creació d'una programació estable de teatre comarcal.

- Suport i promoció turística de les festes locals.

4.2 Normalització

- Pla subvencionat de retolació comarcal en català.
- Suport informàtic a industrials i autònoms per fer contractes, factures, etc. en català.
- Introducció de programes informàtics al mercat en català, subvencionat.

4.5 Ensenyament

- Suport real a les escoles públiques, consolidació de les zones escolars rurals.
- Pla d'arranjament d'escoles (calefacció a l'escola de Verdú, etc.).
- Xarxa potent i eficaç de transport escolar per reduir l'impacte de la reforma.

4.6 Esports

- Consolidació del circuit internacional de motocròs: Montperler.
- Aconseguir que tots els col·legis públics tinguin un professor de gimnàstica.
- Prestació de la Llotja Avícola Nacional de Bellpuig.

Val d'Aran

Reconéisher eth poder de govèrn o de representacion deth Coselh Generau o collaborar damb eth en tot çò que sigue requerit.

- Devolopar era Lei de Règim Especial dera Val d'Aran entot agilisar era cession de competéncies, damb complétes e sufisentes transferéncies econòmiques.Facilitar ath Conselh Generau era ajuda o assessorament necessari entà elaborar es estudis e planificacions que calgue entà relaisar ues transferéncies satisfactòries.
- Fomentar ua Comission Conselh-Generalitat que en matèria de miei ambient elabore es directrius e línies d'actuacion qu'asseguren eth manteniment deth paisatge aranés e era recuperacion d'aqueri endrets que s'an degradat.
  Actuacions dirèctes en aqueri àmbits e endrets aconselhats pera Comission en tant eth Conselh Generau non ac posque bér. Era Comission se deshaarie en moment de completar es transferéncies en matèria de miei ambient e de proteccion dona natura, montanha e vies forestaus.
- Acordar damb eth Conselh Generau d'Aran era forma de que Aran age ua representacion directa e de plan dret enes òrgues de representacion, de govern e d'administracion de Catalonha.
- Desvolopar, d'acord damb eth Conselh Generau, es aspèctes sociaus e legaus que calgue e realisar accions dinamisadores e tècniques necessaries, en toti es àmbits dera vida póblica, qu'asseguren qu'era lengua pròpia e oficiau d'Aran, er Occitan-aranés, age eth lòc de prioritat que li correspon a ues possibilitats de futur.

Enes autí camps dera vida sociau e poblica seran d'aplicacion es madeisbes directrius e programa polític que entah rèste de Catalonha en tant non se bèsquen es transferéncies adequades, tot priorisant era atencion as besonhs de caràcter socio-econòmic.

Vallès Occidental

L'absència de planificació del territori durant aquests anys fins a l'aprovació enguany del Pla Territorial de Catalunya ha portat la comarca cap a un creixement urbanístic desordenat i agressiu en relació amb el medi ambientn en el qual cada municipi ha intentat cercar solucions a la crisi econòmica sense el necessari concert amb el municipi veí, oferint sòl industrial o residencial a tot allò que no cabia a Barcelona.

Aquestes solucions urgents han accentuat el caràcter de perifèria del Vallès en relació amb la metròpoli, que amb la seva expansió desordenada i sovint especulativa ha contribuït a la progressiva suburbialització del Vallès.

Tanmateix, la diversitat és un fet evident al Vallès Occidental. Al costat d'aquest fenomen coexisteixen altres municipis petits (Sant Llorenç Savall, Gallifa, Rellinars) en progressiva devallada demogràfica i econòmica i amb veritables dificultats de comunicació.

1. Infraestructures i transports

- Oposició al IV Cinturó, el projecte del qual actualment està en procés de redacció i que inclou el traçat d'una via ràpida de 58 km que connectarien l'autopista A-2 a l'altura d'Abrera amb la A-7 al municipi de Sant Celoni, passant pels municipis de Terrassa, Viladecavalls, Sabadell i Sentmenat. Per ERC, l'objectiu de facilitar la ràpida connexió de les perifèries metropolitanes és assolible amb la millora de la xarxa viària comacal, el redimensionament de la xarxa viària existent i l'ampliació i gratuïtat de les vies ràpides existents.

El IV Cinturó produirà una ràpida cimentació de la comarca a partir de la proliferació de construccions, que acaban fent desaparèixer els pocs espais verds no urbanitzats, i implicarà un greu desequilibri ecològic ja que convertirà la serralada Prelitoral en una barrera que aïllarà àrees

forestals i impedirà el pas d'espècies de fauna i flora, i en definitiva perquè els interessos econòmics dels grans grups industrials i financers s'imposen en detriment de la qualitat de vida dels ciutadans vallesans.

ERC es proposa, a més de comprometre els seus treballs cap a la mobilització popular, impulsar l'oposició al projecte del IV Cinturó a través dels nostres regidors, consellers comarcals i parlamentaris, en tots els nivells de l'Administració.

- Cal elaborar i aplicar urgentment un pla territorial de la Regió primera que permeti mantenir i enfortir la identitat comarcal del Vallès Occidental i que defineixi les relacions entre Barcelona i la resta del país. Cal superar la idea que la regió metropolitana és una única ciutat, per deixar pas a una nova concepció de xarxa plural de ciutats amb identitats pròpies. Això ha de garantir la coherència del model territorial català, que ha de respectar les diferents identitats i sensibilitats locals.
- Modernitzar i millorar la xarxa viària per tal que tots els pobles de la comarca disposin de les comunicacions adients per al seu desenvolupament econòmic aprofitant i millorant la xarxa existent i fugint del gegantisme de les noves vies de comunicació, que poden esquarterar encara més el territori de les ciutats del Vallès Occidental i perjudicar el medi ambient (túnels de Collserola, via de Cornisa, etc.).
- Millorar i crear la xarxa de transport públic comarcal.
- Planificar la implantació de les grans àrees comercials i racionalitzar els horaris, perquè no perjudiquin el petit comerç de la comarca.
- Palau-Solità i Plegamans: canalització de la riera de Caldes i construcció de la variant de la carretera B-143.
- Badia: dotació d'infraestructures viàries i connexió amb Cerdanyola del Vallès.
- Rubí: cobriment de la riera.
- Cerdanyola del Vallès: promoció de l'ampliació del Parc Tecnològic del Vallès com a peça clau per al desenvolupament tecnològic i científic de la comarca i el país, garantint el respecte a l'autonomia municipal, la no construcció de nous polígons d'habitages allunyats de la ciutat, el manteniment de cinturons verds agrícoles entre ciutats i a l'entorn de la serra de Collserola.

2. Ordenació territorial i administrativa

Pretenem que el Consell Comarcal s'obri a la comarca i amplii les seves competències a través de la descentralització de la Generalitat i de la desaparició de la Diputació Provincial, en matèries com política juvenil (beques i ajuts, camps de treball, escoles d'estiu), seguretat (desplegament dels Mossos d'esquadra), laboratoris comarcals (analítica de les aigües, atmosfèrica, etc.), suport als petits municipis (programació cultural, xarxa de biblioteques, ampliació dels equipaments d'assistència primària sanitària), i la doti dels mitjans necessaris per poder atendre el major nombre d'usuaris i evitar els llargs desplaçaments.

3. Medi ambient

- Limitar la proliferació de camps de golf pel conjunt de desequilibris ecològics (excessiu consum d'aigua, etc.) que produeixen: Matadepera, Terrassa, Rubí, Cerdanyola.
- Protegir els espais naturals i consolidar les zones de bosc i agrícoles existents per crear cinturons verds al voltant de les nostres ciutats.
- Controlar fermament totes les activitats industrials que amenacen i malmeten encara més l'equilibri ecològic de la comarca.
- Millorar la gestió del Parc Natural de Sant Llorenç del Munt i de la Serra de l'Obac, amb el major protagonisme dels municipis que en formen part i ampliant la seva superfície. Fomentar el turisme als pobles del voltant del parc natural de la comarca i situar-hi els serveis d'informació i atenció als visitants per tal d'evitar un mal ús del medi natural.
- Coordinació en la lluita contra els incendis.
- Potenciació del turisme rural, com a complement a l'activitat pròpia de les masies per tal de crear una nova font d'ingressos que ajudi al manteniment de les nostres masies.
- Recuperació de les lleres dels rius.
- Incrementar la participació de la Generalitat en la gestió del Patronat del Parc de Collserola i també la de tots els municipis del vessant vallesà de la serra. Garantir el funcionament de Collserola com a sistema natural integrat a la resta de sistemes naturals del Vallès, amb especial atenció als corredors biològics que permetin aquesta connexió.

4. Altres propostes

- Impulsar la normalització lingüística dels mitjans de comunicació comarca.
- Impulsar la creació d'un centre d'acollida comarcal de dones.

Vallès Oriental

1. Infraestructures

- Oposició a la construcció del IV Cinturó.
- Reducció progressiva dels peatges de les autopistes A-17 (Mollet), A-7 (la Roca i Sant Celoni) i B-30, fins a la seva supressió.
- Construcció de la variant de la carretera C-251 als municipis de Cardedeu, Llinars del Vallès i Vilalba Sasserra.

- Arranjament de les carreteres C-1415 (de Granollers a Terrassa, per Caldes de Montbui i Castellar) i C-155 (de Granollers a Sabadell, per Parets i Polinyà) i, en general, millora de les carreteres que comuniquen amb el Vallès Occidental.
- Desdoblament de la línia ferroviària entre Granollers i Vic.
- Obertura de la línia ferroviària entre el Papiol i Mollet al trànsit de passatgers.
- Soterrament de la línia ferroviària de França al seu pas per Granollers i Sant Celoni.
- Minimitzar l'impacte de la construcció del TGV al seu pas pel Vallès Oriental, amb la construcció paral·lela a l'autopista A-7.
- Oposició a la construcció de la via Interpolar, de Granollers a Sabadell, travessant Palou, Montmeló i Parets.
- Construcció d'un nou pont entre Mollet i Martorelles.
- Creació d'una xarxa de carrils bicicleta paral·lela a les carreteres de la comarca.
- Traspàs de la línia de ferrocarril de Barcelona i Puigcerdà. Desdoblament des de Granollers. Canvi de la via ampla a via estreta. Enllaç amb la línia procedent de França.
- Creació d'una xarxa de carrils bibicleta, paral·lela a les carreteres actuals.

2. Ordenació territorial i administrativa

- Traspàs de competències de la Generalitat i la Diputació al Consell Comarcal.
- Concessió d'entitat municipal descentralitzada als pobles de les Franqueses que ho sol·licitin.
- Accelerar el desplegament dels Mossos d'Esquadra al Vallès Oriental i la substitució de la policia estatal i la Guàrdia Civil.
- Construcció d'una caserna de Mossos d'Esquadra a Granollers.
- Aprofitament de l'Escola de Policia,de Mollet per a l'aprenentatge de les policies municipals de la comarca.
- Reordenació de l'estructura de partits judicials pel que fa al Vallès Oriental.
- Ampliació dels edificis del jutjat de Granollers.

3. Sectors de producció i medi ambient

- Clausura de l'abocador de Palautordera.
- Assegurar el subministrament d'aigües a Caldes, amb la construcció de la presa de les Elies, i aprofitament dels recursos hidràulics existents.
- Pla de recuperació del paratge de Sant Miquel del Fai, dels Cingles del Bertí i, en general, de totes les zones destruïdes pels incendis i els aiguats del 1994.
- Inclusió de Gallecs al PEIN per a la seva protecció integral.
- Regeneració total del riu Besòs.
- Tractament biològic a les depuradores de la comarca.
- Densevolupament de xarxes de comunicació telemàtica, i facilitació del seu ús per les empreses.
- Instal·lació d'un WEB a Granollers, per a la connexió a la xarxa Internet d'empreses i particulars.
- Pla de renovació dels polígons industrials de la comarca.
- Promoure les accions necessàries perquè la comarca es vegi beneficiada pels ajuts de fons europeus per a l'agricultura i sectors de producció del metall i el tèxtil.

4. Cultura i esports

- Construcció de l'Arxiu Històric Comarcal.
- Construcció d'una piscina municipal a Sant Feliu de Codines.
- Finalització del teatre auditori de Granollers.
- Creació del Centre d'Alt Rendiment per a atletes disminuïts a Granollers.
- Reforç de les campanyes de normalització lingüística a les poblacions del cinturó barceloní, jutjats, instituts...
- Abaratiment del cost de l'ús de la xarxa Internet a empreses de fora de Barcelona (actualment, cost de les trucades interurbanes).

5. Ensenyament, serveis socials i joventut

- Adaptar el mapa escolar de Catalunya a les necessitats del Vallès Oriental.
- Construcció del nou edifici de l'escola pública a Vilanova del Vallès.
- Reincorporació al mapa escolar de Catalunya de l'institut d'ensenyament secundari a Sant Feliu de Codines.
- Construcció del IES Belulla de Canovelles.
- Establir a la Torre Marimon, de Caldes de Montbui, un centre públic de formació agropecuària i forestal.

1a edició: Novembre de 1995
Edita: Esquerra Republicana de Catalunya
Villarroel 45, 08011 BARCELONA
Tel. (93) 453 60 05
Fax (93) 323 71 22
Projecte gràfic: AB*and*A Comunicació. REUS
Impressió: Gràfiques Rabassa, SA. REUS

Imprès en paper reciclat

DLT-740-95